

Quỳnh Dao

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 1

Dân Quốc năm thứ mười tám, Tây Hồ Hàng Châu.

Lần gặp gỡ đầu tiên giữa Mai Nhược Hồng và Đỗ Tiên Tiên, ở ngay tại Tô Đề, trên chiếc cầu mang tên “Vọng Sơn Kiều”. Sau đó, Mai Nhược Hồng vẫn thường nghĩ, chuyện này cũng giống như Hứa Tiên gặp Bạch Tố Trinh ở “Đoạn Kiều”, trong truyện Bạch Xà Thanh Xà. “Vọng Sơn Kiều” và “Đoạn Kiều” của Tây Hồ, đều đã được định sẵn, là sẽ viết lại vận mệnh của một số người. Điều không giống nhau là, truyện Bạch Xà Thanh Xà chỉ là truyền thuyết, vai nữ chính dù sao cũng chỉ là một con rắn, không phải là người. Còn “Vọng Sơn Kiều”, thì lại dẫn ra câu chuyện của một đám người sống động, câu chuyện của “người”. Hôm ấy, là ngày tụ họp định kỳ của “Túy Mã Họa Hội” ở “Yên Vũ Lâu”.

Từ sớm, Mai Nhược Hồng đã hăng hái, hớn hờ, đem giá vẽ, bảng vẽ, màu, giấy... máng toàn bộ trên chiếc xe đạp ọp ẹp, cũ kỹ của chàng. Hôm đó, tinh thần của chàng vô cùng sáng khoái, vì, trời mới vừa tờ mờ sáng, từ cửa sổ của căn nhà bằng gỗ nhỏ bé,

chàng đã thấy được mặt trời mọc lên ở Tây Hồ. Căn nhà bằng gỗ của chàng tọa lạc trên bờ hồ phía Tây của Tây Hồ, đối diện với Tô Đề, mỗi lần, mặt trời mọc ở Tây Hồ đều đem đến cho chàng một sự chấn động mới mẻ. Nước hồ, có khi sương khói giăng đầy, có khi sóng gợn lăn tăn, có khi lung linh mờ ảo, có khi trong vắt lặng lờ. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, nước hồ bao giờ cũng có diện mạo không giống nhau, mỗi lần mặt trời mọc cũng đều không giống nhau. Buổi sáng hôm ấy, Mai Nhược Hồng đã “chụp bắt” được một mặt trời lên hoàn toàn “mới mẻ”. Chàng vẽ được một bức họa thật vừa ý! Cuộn tròn bức họa “Mặt trời lên” mới ra lò thành một cuộn, chàng không đợi được giây phút đem bức họa này đến Túy Mã Họa Hội để cho các bạn của chàng xem, nhất là, phải đưa cho anh em Uông Tử Mặc và Tử Tuyên xem!

Thế là, leo lên chiếc xe đạp máng đầy những thứ đồ nghề hội họa linh kinh, cặp dưới nách bức họa “kiệt tác” của mình lúc ban sáng, chàng, miệng huýt sáo, lái chiếc xe đạp bằng một tay, hướng về phía “Yên Vũ Lâu”, đạp đi bằng một tốc độ thật nhanh.

Lúc đó đang là đầu tháng Ba, tất cả hoa đào bên bờ Tây Hồ đều nở rộ. Trên Tây Hồ, một cây hoa đào một cây liễu, sắc hồng hồng trắng trắng của hoa đào, sắc xanh xanh lục lục của liễu rũ, cộng thêm nét hùng tráng của cây cầu, cộng thêm khói sóng

giăng giăng của Tây Hồ, thật là cảnh đẹp như trong tranh vẽ!
Mai Nhược Hồng tiếc sao mình không có ngàn cánh tay, như
Thiên Thủ Quan Âm. Như vậy, mỗi cánh tay chàng, sẽ cầm
những cây cọ và mực khác nhau, phác họa hết tất cả sắc nước
màu hoa của Xuân Hạ Thu Đông trên mặt Hồ Tây! Chàng đã
từng viết hai câu thơ, dán trên tường nhà mình:

- Sắc viết do ta múa,

Phác họa một phiến trời.

Chỉ tiếc, chàng không thể nào có một ngàn cánh tay, cho dù phác
họa đến thế nào, cũng không phác ra được một phiến trời cao
rộng!

Hai câu thơ trên tường đó, đã được Tử Mặc thêm vào phía trước
hai câu:

- Đem rượu buổi hoàng hôn,

Nằm say nơi mây nước!

Tử Mặc thêm vào thật là hay, chàng thật hiểu chàng quá rõ. Do
đó Mai Nhược Hồng thường hay nói:

- Sinh ra ta là cha mẹ, hiểu được ta là Tử Mặc vậy!

Thế nhưng, khi Tử Tuyên xem xong, nàng lại không cho đó là
đặc sắc, mà lại đem hai câu thơ của Tử Mặc đổi thành:

- Đi hết chốn hồng trần,

Kết thành nơi mây nước!

Thật là một Tử Tuyên thông minh biết mấy! Nàng đã đem cuộc

đời lang bạt giang hồ của Mai Nhược Hồng trong mười năm vừa qua, giải thích thật gọn đẹp trong hai câu thơ này.

Từ đó, Mai Nhược Hồng bèn đặt cho căn nhà gỗ nhỏ bé của mình, cái tên “Thủy Vân Gian” (nơi mây nước)! Những người bạn thân của chàng như Diệp Minh và Chung Thu Kỳ v.v... đã dựng thêm một hàng rào bằng trúc, phía ngoài là một cánh cổng, trên cổng, Tử Mặc tự tay đề ra ba chữ thật to: “Thủy Vân Gian”. Tử Tuyền lại đem đến một cái chuông gió, treo dưới mái hiên nhà, phía dưới cái chuông gió, treo lủng lẳng một miếng cây mỏng, trên đó cũng viết ba chữ “Thủy Vân Gian”.

Thế là, đối với Túy Mã Họa Hội mà nói, căn “Thủy Vân Gian” đơn sơ, giản dị dựng nên bởi những mảnh gỗ mong manh của Mai Nhược Hồng, cũng có một địa vị tương đồng với căn “Yên Vũ Lâu” có lầu đài đình các, trang viện thâm sâu của Tử Mặc, cũng là nơi mọi người tụ họp chuyện văn với nhau. Thế nhưng, nếu nói về điều kiện làm “họa thất”, thì dĩ nhiên là Yên Vũ Lâu tốt hơn nhiều, huống chi mỗi lần tụ họp ở Yên Vũ Lâu, mọi người đều có thể vẽ Tử Tuyền. Tử Tuyền thật là dễ thương biết mấy, không bao giờ nàng tiếc rẽ vóc dáng của mình, gương mặt của mình, tư thế của mình, nét thanh xuân của mình... làm như tất cả những thứ đó đều thuộc về những người trong họa hội! Tử

Tuyền thật là một “kỳ nữ”! Chỉ đáng tiếc là nàng lại đi theo cái người không biết chút gì về nghệ thuật là Cốc Ngọc Nông!

Và cứ như thế, Mai Nhược Hồng nghĩ về “Mặt trời lên” của chàng, nghĩ đến tình bạn của Tử Mặc, nghĩ đến những buổi tụ họp ở Yên Vũ Lâu, nghĩ đến sự phóng khoáng của Tử Tuyền... chàng đạp xe, lên đến Tô Đề. Đi qua cây cầu thứ nhất, lại đi qua cây cầu thứ hai, Tô Đề có tất cả là sáu cây cầu, Mai Nhược Hồng không bao giờ nhớ được tên của tất cả các cây cầu đó. Khi đi ngang cây cầu thứ ba, bỗng dưng chàng cảm thấy trước mặt mình như lóe sáng, không biết nguyên do, hình như có một vật gì đang chiếu ánh sáng lấp lánh trên cầu. Chàng vội vàng đạp chậm lại theo bản năng, định thần nhìn kỹ. Chỉ thấy một thiếu nữ trẻ tuổi, mặc chiếc áo màu hồng cam có những chấm hoa nho nhỏ, bên dưới là chiếc váy dài màu hồng cam, đang đứng dựa lan can cầu nhìn về phía xa xa. Hình như thiếu nữ nghe tiếng động gì đó, nàng đột nhiên quay đầu lại, gương mặt hướng thẳng về phía Mai Nhược Hồng; trời ạ! Mai Nhược Hồng lập tức bị “chấn động”, trên thế gian này sao lại có một nhan sắc tuyệt vời đến thế! Ý niệm đầu tiên thoáng qua trong óc chàng là: phải đem nàng về Yên Vũ Lâu, cho mọi người mở con mắt ra!

Chiếc xe đạp của chàng đã đi đến cuối cầu, hướng về phía dốc cầu xông thẳng xuống một cách trơn tru, chàng vẫn không ngừng quay đầu lại nhìn người đẹp, không hề để ý đến một thằng bé

con đang thả diều, chạy thẳng lên cầu. Nàng “mỹ nữ” đó nhìn thấy chiếc xe đạp của Mai Nhược Hồng, đang đâm thẳng vào hướng thẳng bé con, nàng kêu lên thất thanh:

- Tiểu Huy! Coi chừng xe đạp! Coi chừng kia!

Nhược Hồng kinh hoảng, quay đầu nhìn lại, lúc này chàng mới thấy mình đã xông thẳng tới trước mặt thằng bé con, chàng giật thót mình, cuống quýt bẻ vội đầu xe để tránh. Cái tránh này, làm cho nguyên chiếc xe đâm ngay vào cột cầu. “Bình” một tiếng, chiếc xe ngã bổ nhào, viết, cọ, tất cả những dụng cụ linh kính dùng để vẽ, đổ đầy ra đất, chàng cũng té nhào xuống, té đến độ đầu hoa mắt váng. Lồm cồm bò dậy, chàng nhìn thấy thằng bé con đó đang cầm con diều trên tay, đứng nhìn chàng toét miệng cười thật rộng. Chàng còn đang định hả miệng quát mắng, thì lại nhìn thấy ngay bức họa kiệt tác “Mặt trời lên” của mình, đang tung bay theo gió. Chàng vội vàng vươn dài tay ra, định chụp lại bức họa, thế nhưng gió lúc đó đang to, “Mặt trời lên” cứ chập chờn theo chiều gió, bay là đà lên trời như thể diều đứt dây, chàng ngừng đầu lên, nhìn theo bức họa, rượt theo lên cầu, suýt chút lại đụng vào nàng “mỹ nữ”. Sau đó, chàng chỉ biết đưa mắt nhìn bức họa kiệt tác của mình, rơi từ từ xuống dưới mặt hồ.

Chàng vội vàng cúi người xuống lan can cầu, hướng về chiếc du thuyền phía dưới, kêu lên âm ỉ:

- Ê! Mấy người trên thuyền kia! Làm ơn chụp lấy bức họa dùm

tôi! Nhìn thấy không? Bức họa đang rơi xuống đó...

Những người du khách trên thuyền, ngẩng đầu lên nhìn chàng bằng con mắt kinh ngạc. Ông lái đò, vẫn ung dung nhàn nhã đưa đẩy tay chèo. Còn bức họa đó, từ từ, chậm rãi, bay ngang qua vai những người du khách, tà tà đáp xuống mặt hồ.

Mai Nhược Hồng dậm chân kêu to lên, trong lòng tiếc hùi hụi:

- Ô... ơ... tại sao các người lại không chụp? Đó là bức họa của tôi, bức họa đẹp nhất của tôi đó!

Một người khách trên chiếc du thuyền lại trả lời một câu:

- Cho dù là gieo tú cầu, cũng không nhất thiết phải chụp đâu!

Bức họa đã theo sóng nước trôi đi, thuyền cũng đã chèo đi ra xa rồi!

Mai Nhược Hồng vừa dậm chân, vừa thở dài tức tối, trong lòng áo não vô cùng. Quay người lại, chàng nhìn thấy ngay nàng mỹ nữ đã báo hại chàng bị đụng xe, mất họa, đang nắm tay thằng bé con “đồng phạm”, cả hai đều đang mở thật to đôi mắt, nhìn chàng một cách hiếu kỳ.

Chàng nhìn ngay thằng bé con la lối:

- Hừ hừ hừ! Đó là bức họa mà tôi vừa ý nhất trong đời, em có biết không? Tại sao em lại đột nhiên nhào tới? Báo hại bức họa của tôi bị bay đi mất! Chỗ nào không bay! Lại bay ngay vào Tây Hồ, có muốn cứu cũng cứu không kịp!

Thằng bé con bị bộ vó “hung hăng” của chàng làm cho sợ hãi, nó

hơi thụt lùi lại, ngẩng đầu kêu lên:

- Chị!

Đôi mắt của nàng mỹ nữ càng tròn to hơn nữa, cả gương mặt của nàng là một sự kinh ngạc tận cùng:

- Ê! Cái anh này làm gì vậy? Rõ ràng tự một mình anh không nhìn trước nhìn sau, đạp xe đạp mà nhìn Đông nhìn Tây... đã vậy còn hung hăng con bọ xích nữa... bức họa bay đi mất thì bay đi mất, làm gì mà quan trọng quá thế?

Rút cuộc nàng cũng đã mở miệng nói chuyện, vừa mở miệng đã xổ một tràng dài như súng liên thanh.

Mai Nhược Hồng nhướn đôi chân mày, trái tim chàng cảm thấy đau hơn tất cả mọi thứ trên đời:

- Cô không biết! Cô hoàn toàn không hiểu đâu! Tôi trông cho có buổi mặt trời lên đẹp như thế này, trông đã mòn con mắt, lại cũng không dễ gì có được cái hứng như hôm nay. “Mặt trời lên” và “hứng thú” đều là những thứ vừa thoáng qua đã mất, chỉ có thể gặp mà không thể cầu... một bức họa như thế, cho dù tôi có vẽ lại ngàn lần vạn lần, cũng chưa chắc gì có thể vẽ lại được nữa. Nàng thiếu nữ đó đứng nghe, nét “hiếu kỳ” trên gương mặt nàng càng lúc càng đậm, nàng cúi đầu xuống nhìn thẳng em trai, tùm tùm cười nói:

- Tiểu Huy à, em có biết xứ Hàng Châu của chúng ta có gì nhiều nhất không?

Tiểu Huy chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn nàng, trả lời:

- Em không biết!

- Xứ Hàng Châu của chúng ta ấy hả? Nước nhiều! Cầu nhiều!

Cây nhiều! Hoa nhiều! Còn gì nhiều nữa? Là họa sĩ cũng nhiều!

Em có thể chụp một cái, là chụp phải ngay một anh chàng họa sĩ!

Hay thật! Mai Nhược Hồng nghĩ thầm một cách kinh ngạc, không ngờ một cô gái trông có vẻ “liều yếu đào thơ” như thế này, mà lại có cái miệng chanh chua, đánh đá đến như thế. Và lại, phản ứng của nàng thật nhanh nhẹn, không hề làm bộ làm tịch, giả vờ như e thẹn, rụt rè. Chàng thích loại con gái như thế! Chàng tiếp lời:

- Thôi được rồi, được rồi! Cô cứ ở đó mà cười tôi đi! Cô có biết không? Chính tại vì nhìn thấy cô, mà tôi mới nhìn trước không nhìn sau đó chứ... ngó bộ cô rảnh rang dữ dằn, leo lên cầu đứng làm gì vậy?

- Uả, ngộ không? Tôi đứng trên cầu, cũng làm trở ngại cho anh hay sao?

- Điều đó dĩ nhiên. Cô có nghe câu nói: “Người đẹp không tựa cầu, tựa cầu sông nước lạnh” không? Câu đó có nghĩa là: Người đẹp không được đứng trên cầu, để khỏi làm cho sắc hồ màu nước bị ảm đạm đi!

Nàng hỏi một cách kinh ngạc:

- Thật vậy sao? Thơ của ai vậy? Tôi chưa nghe bao giờ!
- Dĩ nhiên là cô chưa nghe bao giờ, đó là hai câu thơ tức cảnh sinh tình của Mai Nhược Hồng này, đợi đến khi tôi vẽ ra bức tranh đó, đề lên hai câu thơ này, rồi đến khi bức họa đó nổi tiếng, thì cô sẽ biết hai câu thơ đó ngay!...

Chàng cười cười, cảm thấy là đã tới lúc phải tự giới thiệu mình:

- ... Tôi tên là Mai Nhược Hồng, còn cô?

Nàng chưa kịp trả lời, Tiểu Huy đã tiếp lời:

- Chị của em tên là Đỗ Tiên Tiên, em là Đỗ Tiểu Huy!

Nàng thiếu nữ đó... Đỗ Tiên Tiên, vội vàng kéo tay Tiểu Huy:

- Chúng ta đi! Đừng thềm nói gì đến người này! Nói chuyện không đúng đắn gì cả!

Mai Nhược Hồng vội vàng bước lên phía trên căn lại, chàng cuống quýt:

- Đừng nên hiểu lầm! Cô đừng nên hiểu lầm! Tôi chưa bao giờ tùy tiện nói chuyện với con gái, là tại vì sợ mình nói ra làm phật lòng các cô, nhưng không biết vì sao hôm nay lại nhiều chuyện như thế, không nghĩ ngợi gì là lời nói đã tuôn ra. Cô đừng nên giận... nếu như cô xem tôi thuộc về hạng người khinh bạc không đứng đắn đàn hoàng, thì chúng ta làm sao có thể kết bạn với nhau được!

Đỗ Tiên Tiên càng thêm kinh ngạc:

- Kết bạn? Ai là bạn của anh?

Chàng gật đầu một cách nhiệt liệt:

- Đúng, đúng, đúng! Chẳng những chúng ta là bạn, mà tôi còn giới thiệu cô với tất cả những người bạn khác của tôi nữa! Cô có biết không? Trong Túy Mã Họa Hội của chúng tôi, cứ thứ hai, thứ tư, thứ sáu là tập hợp nhau ở Yên Vũ Lâu để vẽ tranh, cô có chịu đi đến Yên Vũ Lâu với tôi, có chịu để cho mọi người vẽ cô không?

Đỗ Tiên Tiên hình như hơi có vẻ thích thú:

- Túy Mã Họa Hội? Thì ra anh là người trong Túy Mã Họa Hội? Có phải là Túy Mã Họa Hội của Uông Tử Mặc không?

- Cô có quen Tử Mặc?

Gương mặt của Tiên Tiên mang đầy nét tôn sùng:

- Không, tôi không quen, tuy nhiên, ông ta nổi tiếng lắm mà! Cha tôi rất thích tranh của ông ta, thường mua tranh của ông ta lắm, ông nói rằng trong đám họa sĩ trẻ mới nổi lên ở Hàng Châu, ông ta là người tài hoa nhất! Ngay cả người ngoại quốc cũng mua tranh của ông ấy đấy!

Mai Nhược Hồng nghĩ đến Tử Mặc, lời nói càng thêm nồng nhiệt:

- Đúng vậy! Anh ấy là một người rất tài hoa, mười mấy tuổi đã nổi danh rồi! Nếu như cô đã biết Uông Tử Mặc, dĩ nhiên cũng hiểu rằng tôi không phải là người xấu rồi, đi đi đi! Theo tôi đến

Yên Vũ Lầu, đi ngay bây giờ!

Thân hình của Tiên Tiên lui lại, sắc mặt nghiêm nghị, trong đáy mắt đầu mày, lập tức hiện lên nét đoan trang bất khả xâm phạm:

- Như vậy sao được! Không thể tùy tiện theo người không quen, đi đến chỗ không quen biết!

Mai Nhược Hồng thở ra một hơi dài:

- Ô... ô... ban nãy khi cô nói chuyện với tôi, có nghiêm trọng như thế đâu! Con người, từ chỗ không quen trở thành quen biết nhau, bây giờ là thời đại gì rồi! Huống chi chúng ta lại ở ngay tại xứ Hàng Châu, thủ đô nghệ thuật khai phóng nhất nước! Cô đừng nên chần chừ nữa, hãy mau theo tôi đến Yên Vũ Lầu! Nếu cô đến, hẳn là mọi người sẽ mừng ghê lắm... tuy nhiên, cô phải hứa với tôi một điều; là để cho mọi người vẽ cô!

Đỗ Tiên Tiên có vẻ hơi ngạc nhiên, trừng mắt nhìn Mai Nhược Hồng, cảm thấy anh chàng này thật là kỳ cục.

Nàng trợn to đôi mắt lên nói:

- Vẽ tôi? Tôi có nói với anh là tôi đi đâu!

Mai Nhược Hồng lại càng thêm nồng nhiệt:

- Cô nhất định phải đi, phải đi! Đó là chỗ dễ thương nhất trên đời này, đám người tụ họp ở đó cũng rất dễ thương, ở đó, cô muốn làm gì cũng được, cầm, kỳ, thi, họa, uống rượu, ca hát, nói

chuyện, đầu lão vung vít... ồ, cô đừng nên bỏ qua, bỏ qua rất uổng!

Lời mời gọi nồng nhiệt như thế, làm cho trái tim trẻ trung của Tiên Tiên có hơi dao động. Chưa kịp nói gì, thằng bé Tiểu Huy bên cạnh, đã vừa lôi vừa kéo lấy tay Tiên Tiên:

- Đi đi! Đi đi! Chị! Về nhà giờ này cũng không có gì làm! Nhìn thấy dì Khanh, chị lại nổi giận lên, rồi lại gây lộn nữa...

Mai Nhược Hồng tiếp lời thật nhanh:

- Nói rất phải!...

Cái gì mà “nói rất phải”? Đôi mắt của Tiên Tiên, càng trừng to hơn nữa, nhìn vào gương mặt trẻ tuổi, tràn đầy sức sống, tràn đầy sự tự tin, và tỏa đầy ánh sáng của Mai Nhược Hồng, đột nhiên nàng như bị lây cái nhịp sống tràn trề, phóng khoáng hào sảng của chàng. Tất cả những sự phòng bị, cùng sự do dự vì mình là gái của nàng như tan biến hết. Sự dạy bảo của cha, lời dặn dò của mẹ... cũng đều bay đi thật xa, thật xa...

Nàng thấp giọng nói:

- Yên Vũ Lâu... có phải là ngôi biệt thự cổ kính thật to nằm bên cạnh Tây Hồ đó không?

- Đúng! Đó là nhà của Ông Tử Mặc, và cũng là trụ sở của Túy Mã Họa Hội chúng tôi! Tôi nói cho cô nghe...

Chàng vừa nói, vừa cúi xuống nhặt những món đồ vẫn bị đổ đầy ra đất, chất lại trên chiếc xe ọp ẹp của mình:

- ... Cha mẹ của Tử Mặc dọn đi Bắc Kinh ở rồi, để lại nguyên căn nhà to lớn đó cho anh em Tử Mặc và Tử Tuyên, do đó, cho dù chúng ta có náo loạn bề nhà, cũng không có người lớn nào rầy la chúng ta hết, cô nói như thế có “tuyệt” không?

Nghe thì có vẻ “tuyệt” thật đó, Tiên Tiên nhoẽn miệng cười.

Nàng đã cười rồi, Nhược Hồng cũng cười theo.

Nhược Hồng đưa tay đẩy chiếc xe đạp:

- Đi thôi! Chúng ta đi từ từ qua đó, nửa tiếng là tới ngay thôi!

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 2

Và như thế, Đỗ Tiên Tiên đi theo Mai Nhượng Hồng, đến Yên Vũ Lâu. Câu chuyện xảy ra ở Yên Vũ Lâu hôm ấy, thật sự làm cho Tiên Tiên cả đời cũng không thể nào quên được.

Bước vào chiếc cổng chính, là một con đường dài quanh co khúc khuỷu, trong khu vườn, có hồ, có cầu, có lầu đài, đình các.

Nguyên cả Yên Vũ Lâu chia ra rất nhiều phần. Mai Nhượng Hồng vừa đi vừa giới thiệu; phần thứ nhất là phòng khách và phòng ăn, phần thứ hai gồm có hai tầng, trên lầu là phòng ngủ của hai anh em Tử Mặc và Tử Tuyên, căn phòng to nhất dưới lầu là họa thất, còn những phòng khác là phòng đọc sách của anh em Tử Mặc, Tử Tuyên. Phần thứ ba đối diện với Tây Hồ, có thể nhìn thấy màu hồ sắc núi, phần này có cái tên là “Thủy Tâm Các”. Phía bên ngoài Thủy Tâm Các là một khoảng sân trống bằng phẳng, sát liền với hồ, có bến tàu nho nhỏ, buộc chiếc thuyền con, có thể đi trực tiếp từ đó ra hồ.

Tiên Tiên kinh ngạc nhìn những lâu đài đình các, đường nhỏ quanh co đó, trong lòng thích thú không cùng. Nghĩ thầm căn biệt thự nguy nga của nhà mình, ở Hàng Châu đã thuộc về loại sang trọng hiếm có, thế nhưng nếu so với Yên Vũ Lâu, thì trông tầm thường hơn nhiều. Đâu được trang nhã như căn kiến trúc thuần Đông Phương này! Bước chân vào đó, nàng có cái cảm giác như bước chân vào bức tranh “thủy mặc” đặc biệt mang màu sắc cổ kính của Trung Quốc vậy, đẹp đến độ có cảm giác đây không phải là thật!

Vừa bước chân vào căn họa thất to rộng, Mai Nhược Hồng đã cất to giọng kêu lên:

- Quý vị, quý vị! Tôi đem đến đây cho mọi người một cô người mẫu thật xuất sắc đây! Mọi người dừng lại một chút, dừng lại một chút... tôi giới thiệu với mọi người, Đỗ Tiên Tiên!

Tiên Tiên định thần đưa mắt nhìn quanh, thì thấy có năm, sáu người đàn ông đang đứng bên giá vẽ, từ những góc cạnh khác nhau, đang vẽ một thiếu nữ trẻ tuổi trước cửa sổ. Tiên Tiên đưa mắt nhìn nàng thiếu nữ rõ hơn, nàng giật nảy mình kinh hoảng. Thì ra, nàng thiếu nữ đó có mái tóc dài buông xõa xuống vai, phía trước ngực nàng khoác một tấm lụa trắng, cả người nàng lỏa thể! Nàng nằm nghiêng trên một chiếc ghế dài, tấm lụa trắng chỉ che phủ được một phần rất nhỏ trên cơ thể nàng, cặp đùi thon dài của nàng, hoàn toàn để lộ ra ngoài.

Tiên Tiên kêu lên nho nhỏ:

- Trời ạ! Thì ra “người mẫu” là phải như thế, chắc chắn là tôi không làm được rồi! Tiểu Huy, chúng ta đi về mau thôi!

Nàng quay đầu lại định “bỏ chạy”.

Tiểu Huy đứng đó nhìn, thằng bé há hốc mồm kinh ngạc, mở to miệng, nó la lên kinh hoàng:

- Chị, chị ấy đang tắm kìa, tắm trong căn phòng to như thế này, lại mở cửa sổ ra, không sợ bị lạnh sao?

Lời nói của thằng bé vừa dứt, cả phòng cười ồ lên. Ngay cả cô gái lỏa thể bên cạnh cửa sổ, cũng cất tiếng cười theo mọi người, nụ cười của nàng thật phóng khoáng và tự nhiên, không có một chút e thẹn gì cả.

Mai Nhược Hồng đã đứng chặn đường ra của Tiên Tiên:

- Không phải tất cả các cô người mẫu đều phải để cho người khác họa thân thể của mình đâu! Cách ăn mặc của cô hiện nay, rất Trung quốc, rất Đông Phương. Khác rất xa với cái đẹp quyền rũ, khỏe mạnh của Tử Tuyên, mỗi người một nét! Tử Mặc, anh nói có đúng không?

Chàng vừa nói, vừa tiến tới kéo tay Tử Mặc qua, cuống quýt hỏi ý kiến.

Tử Mặc cười thật tươi, chàng đưa mắt nhìn Tiên Tiên từ đầu đến cuối, trong ánh mắt hiện lên nét khen tặng nhan sắc của nàng, đôi môi chàng tràn đầy nét cười thành khẩn. Tiên Tiên cũng bất giác

chăm chú nhìn lại Tử Mặc, không ngờ chàng họa sĩ đã có tiếng này, lại còn trẻ đến như thế. Trong tất cả những người đàn ông có mặt trong căn phòng này, chàng là người duy nhất mặc đồ tây. Đôi kính cận gọng vàng trên gương mặt, làm cho chàng trông có vẻ thật nho nhã thư sinh, phong lưu hào sảng.

Tử Mặc hỏi:

- Đỗ Tiên Tiên? Chẳng lẽ cô là con gái của Đỗ Thế Toàn?

Tiên Tiên vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ:

- Đúng vậy? Anh có quen với cha tôi à?

- Không quen. Nhưng cha của cô quá nổi tiếng ở Hàng Châu này! Cự phú về hàng hải mà!

Tiên Tiên vội vàng nói:

- Không phải là cự phú, chỉ có mấy chiếc thuyền thôi!

Một anh chàng cao nhòng kêu lên kinh ngạc:

- Ô! Thì ra là Đỗ Tiên Tiên, cô tiểu thư khuê các nổi tiếng nhất của Hàng Châu! Nhượng Hồng, sao mà cậu lại có bản lĩnh tìm được Đỗ Tiên Tiên để dẫn đến đây vậy? Thật là một thiên tài đấy nhé!

Một người khác mặc áo đỏ tiếp lời:

- Đâu chỉ là thiên tài? Có thể kể là ưu tú đấy chứ!

Một người khác mặc áo dài màu xám nói:

- Đâu chỉ là ưu tú? Có thể kể là bất hủ đấy chứ!

Trong nhất thời, tất cả các người đàn ông trong phòng đều vây

lại. Tất cả đều đưa mắt nhìn Tiên Tiên từ đầu chí chân, người thì khen thưởng, người thì hỏi chuyện, người thì tự giới thiệu mình.

Anh chàng cao nhòng nói:

- Tôi là Diệp Minh!

Chàng áo đỏ nói:

- Tôi là Thẩm Chí Văn!

Chàng áo dài xám nói:

- Tôi là Lục Tú Sơn!

Tử Mặc chen vào, nói với mọi người:

- Khoan đã khoan đã, các cậu như thế này làm sao cô ấy phân biệt cho được? Để tôi giới thiệu đằng hoàng với cô ấy thì tốt hơn!...

Chàng quay sang Tiên Tiên, chỉ vào từng người nói:

- ... Tôi là Ưng Tử Mặc, cô gái ngồi trước song cửa đó là em gái của tôi tên Ưng Tử Tuyên, họa hội của chúng tôi gồm có sáu nam một nữ, trong sáu người nam, ngoài tôi và Nhược Hồng ra, còn lại bốn người, chúng tôi gọi họ là “nhất kỳ tam quái”. Nhất kỳ là chỉ Chung Thư Kỳ, tại vì trong cái tên của cậu ấy có chữ “Kỳ” trong đó. Tam quái là Diệp Minh, Thẩm Chí Văn và Lục Tú Sơn. Thật sự bọn họ không hề “quái” chút nào, chỉ tại vì muốn tương ứng với nhất kỳ, nên đặt ra cho họ là tam quái. Trong nhất kỳ tam quái đó, Chung Thư Kỳ là người trọng nguyên tắc nhất, có cá tính mạnh mẽ nhất, cô xem, anh ta không

hề bị xúc động vì nhan sắc của cô, mà vẫn còn ở đó miệt mài họa kia! Còn như Mai Nhược Hồng, trong họa hội của chúng tôi, cậu ấy được kể là có thiên tài nhất, cô đã quen với cậu ấy rồi, không cần phải giới thiệu nữa. Họa hội này của chúng tôi, dương thịnh âm suy, mọi người vẽ Tử Tuyên, vẽ đến chán chê rồi! Rất hoan nghênh cô gia nhập vào, trở thành người nữ thứ hai trong họa hội của chúng tôi!

Tử Tuyên ngồi nơi đó, sợ tám lạng sẽ rớt xuống đất, không dám đi động. Thấy mọi người đều vây lấy Tiên Tiên, nàng khẽ mỉm miệng cười, nhặt lấy cây bút than đang nằm bên cạnh mình, thấy về phía Tử Mặc, cây bút than bay vèo tới, trúng ngay vào sống mũi của Tử Mặc.

- Anh gì mà kỳ vậy, thấy gái đẹp trước mắt, đã quên đi tình thủ túc!

Mọi người đều cười ào lên.

Mai Nhược Hồng lại hứng chí xen vào:

- Mọi người xem có phải Đỗ Tiên Tiên có nét đẹp rất Đông Phương? Rất Trung Quốc? Vừa cổ điển, vừa nhu nhã, phối hợp với lâu đài, đình các trong Yên Vũ Lâu của chúng ta, sẽ là một bức họa “mỹ nữ đồ” đầy thi vị, các vị thích họa nhân vật phen này có phúc đấy nhé!

Tử Tuyên lại mỉm miệng cười, cất cao giọng phản đối:

- Được rồi, được rồi, Đỗ Tiên Tiên đăng đàn, Ưông Tử Tuyên

thoái vị! Bây giờ, đã có nét “đẹp” Đông Phương, Trung Quốc đến đây, thì cái “xấu” không Đông không Tây của em đành phải lùi lại phía sau sân khấu phải không?

Người được gọi là nhất kỳ Chung Thu Kỳ bây giờ mới mở miệng nói, tuy nhiên ánh mắt từ đầu chí cuối chỉ dừng lại trên người Tử Tuyền:

- Tử Tuyền “ghen” rồi đấy!

Mai Nhược Hồng kêu thật lớn tiếng:

- Thì phải để cho cô ấy “ghen” mới được! Ngày thường chỉ có một mình cô ấy là gái, trở thành áp trại phu nhân của họa hội, gần như được chúng ta chịu đựng đến độ không còn trời còn đất gì nữa!

Tử Tuyền nói từng chữ:

- Mai Nhược Hồng, anh có lương tâm không?

Mai Nhược Hồng trả lời một cách tron tru:

- Tâm nào tôi cũng có! Hồng tâm, khổ tâm, an tâm, ái tâm... chỉ thiếu có mỗi một cái lương tâm!

Tất cả mọi người trong phòng lại cười ào lên, Tử Tuyền cũng cười. Cong người xuống, nàng cười như nắc nẻ, cười thật vui, tay nàng vịn vào phía trên ngực, sợ rằng tấm lụa mỏng nhẹ đó sẽ rớt xuống. Tiên Tiên nhìn hết người này, lại nhìn sang người khác, nàng chưa bao giờ tiếp xúc với những người như thế, phóng khoáng buông thả, không câu không thúc. Nàng như bị

nhằm lây cái không khí hoan lạc ở đây, đối với cô “áp trại phu nhân” Uông Tử Tuyên, bất giác nảy sinh ra một thứ tình cảm ngưỡng mộ đặc biệt. Nàng sinh hoạt ở giữa đám đàn ông như thế này, đúng là một điểm son giữa đám cỏ lá xanh rì, có được sự “hâm mộ” của bao nhiêu “họa sĩ” như thế này, thật là hạnh phúc lắm thay!

Hình như sự “ngưỡng mộ” của Tiên Tiên đến hơi quá sớm.

Tiếng cười của mọi người chưa kịp chấm dứt, đột nhiên, phía ngoài vườn đã truyền vào một loạt tiếng kêu dậy trời dậy đất.

Ông quản gia già họ Lục của nhà họ Uông đang la lên thật to:

- Dượng Ba! Dượng không làm được như vậy à! Dượng không được đem người khác vào đây để phá rồi chứ... dượng Ba!

Dượng làm gì vậy? Làm gì vậy...

Tiếng cười trong phòng chỉ thoáng chốc đã mất hết cả. Sắc mặt của Tử Mặc hơi sựng lại, chàng đưa mắt sang nhìn Tử Tuyên một cái thật nhanh:

- Cái tên Cốc Ngọc Nông này thật là như oan hồn vất vưởng đeo theo không tan không biến, không để cho chúng ta sống yên gì hết!

Nói chưa dứt lời, một người thanh niên trẻ tuổi mày rậm mắt to, đã dẫn bốn người cảnh sát, ào vào phòng một lượt. Người thanh niên đó xông thẳng đến trước mặt Tử Tuyên, đôi mắt gần như tóe lửa. Anh ta chỉ vào những người đàn ông trong phòng,

nghiến răng nghiền lợi la ầm lên:

- Chính chúng nó! Chúng nó dụ dỗ vợ tôi, đến đây để làm cái chuyện phá hoại thuần phong mỹ tục, không biết liêm sỉ như thế này đây!

Tiên Tiên ngạc nhiên thụt lùi lại phía sau, vội vàng kéo Tiểu Huy đến phía trước mình. Nàng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, thì ra, Tử Tuyền đã có chồng rồi!

Tử Tuyền đã nhảy xuống ghế, nàng dùng tám lụa trắng quấn thật chặt quanh người, kêu lên thật giận dữ:

- Cốc Ngọc Nông! Anh làm như vậy là như thế nào?

Tên Cốc Ngọc Nông đó gằm trở lại:

- Tôi muốn hỏi cô là như thế nào đây chứ? Ban ngày ban mặt như vậy, cô lại như thế này trước một đám đàn ông con trai, cô có còn nhớ mình là một người đã có chồng rồi không?

Gương mặt Tử Tuyền đỏ bừng lên, nàng vừa tức, vừa cuống, vừa đau khổ tiếp lời:

- Tôi đã ly dị với anh từ lâu rồi! Tính tình chúng ta không hợp nhau, quan niệm không giống nhau, không có cách chi sống chung với nhau được, tôi đã dọn trở về Yên Vũ Lâu, tách rời anh rồi, tại sao anh vẫn không chịu để yên cho tôi?

Cốc Ngọc Nông la ầm lên, đưa tay ra kéo Tử Tuyền:

- Cái gì gọi là ly dị? Cái gì gọi là tách rời? Tôi nghe mà không hiểu gì hết! Tốt nhất là cô nên mặc quần áo vào, theo tôi về nhà,

để tránh chuyện khó coi cho tất cả mọi người!

- Anh làm âm ỉ lên như thế, xông vào Yên Vũ Lầu làm loạn lên như vậy, vậy mà anh vẫn còn mặt mũi để mà nói đến chuyện khó coi hay không khó coi à!

Tử Tuyền tức giận đến độ run rẩy cả người, nàng vừa nói, vừa xông vào phía sau bức bình phong, mặc y phục vào.

Tử Mặc vội vàng xông lên phía trước một bước, kéo lấy Cốc Ngọc Nông, đẩy hẳn ra phía ngoài cửa:

- Ngọc Nông, đây là chỗ của tôi, không có sự chấp thuận của tôi, tốt nhất là cậu đừng nên kiếm chuyện như vậy, hãy mau mau dẫn mấy người bạn cảnh sát của cậu đi đi!

Cốc Ngọc Nông đưa tay đẩy ngay Tử Mặc ra:

- Chính tại vì có một người anh như anh ở đây dẫn đầu, cho nên Tử Tuyền mới phóng túng như thế! Nàng mới dám bỏ nhà ra đi, đến đây để chung chạ với đám đàn ông loạn xạ như thế này!

- Câm cái miệng bẩn của ngươi lại!

Một tiếng gầm thật to vang lên, Tiên Tiên nhìn sang, đó là anh chàng “nhất kỳ”, anh ta xông lên trên, nắm ngay lấy cổ áo của Cốc Ngọc Nông:

- Ngươi nhìn kỹ lại xem, nếu như chúng ta là những người đàn ông loạn xạ, thì nhà ngươi được xếp vào hạng nào? Nhà ngươi không biết nghệ thuật thì thôi cũng chẳng nói làm gì, đối với Tử Tuyền, ít nhất nhà ngươi cũng phải có chút tôn trọng tối thiểu

chứ, người dẫn cảnh sát đến như thế, thật là không có phong độ chút nào!

- Ta không có phong độ thì không có phong độ, tại vì nàng là vợ của ta, đợi đến khi mi cưới vợ rồi, hãy để cho mọi người nhìn ngắm!

- Nếu như Tử Tuyền là vợ của ta, ta rất vui mà để cho mọi người họa nàng!

- Rất tiếc nàng không phải là vợ của người!

Hai người đàn ông, mặt đối mặt, mũi đụng mũi, đôi mắt trừng đôi mắt, mạnh ai nấy găm nấy la. Tử Mặc lại đưa tay ra đẩy Cốc Ngọc Nông, Nhược Hồng cũng nhảy vào vòng chiến, chàng la toáng lên:

- Đi đi đi! Tử Tuyền là một thành viên trong họa hội của chúng tôi, nàng tham gia vào sinh hoạt hội họa, không liên quan gì đến sinh hoạt gia đình của người, nhà người không thể đến họa hội của chúng tôi, để đỡ trò hiếp đáp thành viên của chúng tôi!

Thẩm Chí Văn kêu lên:

- Đúng!

Diệp Minh cũng kêu lên:

- Đúng!

Trong nhất thời, mọi người đều công phẫn. Tất cả mọi người đều xông lên phía trước, muốn đẩy Cốc Ngọc Nông ra ngoài. Cốc Ngọc Nông buông tiếng la lên thật lớn:

- Nhanh lên! Bắt chúng nó lại hết đi! Dem vợ tôi đi về ...

Cốc Ngọc Nông một mặt kêu lên, một mặt cung tay đưa ra một quyền nhanh như chớp, “bình” một cái, đánh trúng ngay dưới cằm của Mai Nhược Hồng. Mai Nhược Hồng không hề phòng bị, nguyên cả người chàng té văng ra phía sau, kéo nhào theo một giá vẽ gần đó, hộp màu, viết, cọ văng ra đầy đất. Và như thế, “nhất kỳ tam quái” tỏ ra vô cùng kích động, người nào cũng cung tay thủ thế, dứ dứ cú đâm, vừa găm vừa la, muốn rượt theo đánh Cốc Ngọc Nông, trong phòng náo loạn hẳn lên. Tử Tuyền mặc xong quần áo, từ phía sau bình phong đi ra, nhìn thấy tình hình như thế, nàng tức đến độ dậm chân la toáng lên:

- Ngọc Nông! Anh điên rồi phải không? Anh làm như thế, cả đời tôi cũng không thêm nói đến anh nữa...

Tử Tuyền chưa kịp nói hết câu, hai người cảnh sát đã bước nhanh tới bên nàng, một trái một phải, nắm ngay lấy cánh tay nàng, kéo nàng đi về phía trước cửa.

Tử Tuyền kêu rú lên:

- Cứu tôi với! Anh! Cứu em với! Thư Kỳ! Cứu em với! Nhược Hồng! Cứu em với... mọi người cứu tôi với...

Trong thoáng chốc, họa thất rối loạn đến không thể nào nói nổi.

Chung Thư Kỳ và Mai Nhược Hồng, đều cùng nhau chạy rượt theo hai người cảnh sát. Tử Mặc không nhìn nổi nữa, chàng cùng Cốc Ngọc Nông bắt đầu quần đánh nhau, hai người từ trong

phòng đánh ra tới phía ngoài phòng. Tam quái: Diệp Minh, Thẩm Chí Văn, Lục Tú Sơn, đầu thế nào để cho Tử Mặc chịu thiệt thòi, bọn họ đều rượt theo đánh Cốc Ngọc Nông, người thì tung quyền ra đánh, người thì dơ chân ra đá, náo loạn hẳn lên. Hai người cảnh sát kia nhìn thấy cảnh tượng như thế, bèn nhào tới bắt tam quái. Ai ngờ, Lục Tú Sơn cũng có chút đỉnh công phu về quyền cước, anh ta gầm lên một tiếng lớn, nhảy dựng người lên, quơ tay đâm chân đập lộn với hai người cảnh sát. Tiểu Huy có bao giờ được thấy màn đâm đá ngoạn mục đến như thế? Thằng bé cũng chạy theo ra đến bên ngoài, nó nhảy cẫng lên húng chí la ào ạt:

- Đánh hay lắm! Đấm về phía bên trái! Đấm thêm một cái qua bên phải! Đánh cho tơi bời hoa lá hết đi! Hay quá! Thật là hay quá xá!

Tiên Tiên vội vàng kéo Tiểu Huy tránh ra chỗ khác, nàng không biết nên làm thế nào cho phải. Không bao giờ nàng nghĩ rằng chuyến viếng thăm Yên Vũ Lâu lần đầu tiên của mình, lại được mục kích một cảnh tượng ngoạn mục đến như thế.

Trong khu vườn, bốn người cảnh sát cộng với Ngọc Nông, cùng bọn Tử Mặc, Mai Nhược Hồng v.v... chia thành hai nhóm, đánh đến trời long đất lở. Còn đang lúc ấu đả loạn xạ đến như thế, đột nhiên có một người cảnh sát rút ra cây súng, chia lên trời bắn một phát.

Tiếng súng nổ ầm thật lớn này, làm cho tất cả mọi người đều giật mình kinh hoảng, mọi người không ai bảo ai đều đồng loạt dừng tay lại, ai nấy nhìn nhau ngơ ngác.

Người cảnh sát nổ súng mở miệng ra mắng vung vít:

- Mẹ kiếp! Bọn văn hóa lưu manh chúng bây! Dương cây cờ nghệ thuật làm dáng, để làm chuyện đòi trụ! Rõ ràng là hành động treo đầu dê bán thịt chó! Bây giờ lại còn dám đánh nhau với cảnh sát, ta bắt tất cả chúng bây về trạm cảnh sát! Tất cả mọi người đều dừng tay lại cho ta! Nếu không, ta sẽ nhắm người mà bắn đấy nhé, ai không sợ chết thì hãy thử xem sao!

Mai Nhược Hồng là người không sợ sự dọa nạt, chàng vẫn cứ một mực xông tới, kêu lên:

- Các người là cảnh sát, là để bảo vệ nhân dân, không phải để hiếp đáp nhân dân...

Người cảnh sát đó lập tức lên cò, bắn liền một phát, viên đạn vù một cái bay ngang đỉnh đầu của Mai Nhược Hồng. Tim gan của Tử Tuyền như bể tan ra từng mảnh vụn, nàng kêu lên thất thanh:

- Nhược Hồng!

Mai Nhược Hồng bị tiếng súng nổ ầm thật to làm cho ngẩn người ra. Trong nhất thời, mọi người đều im lặng trở lại, dưới sự hăm dọa của họng súng, không còn một ai dám vọng động.

Sau đó, cảnh sát lấy ra mấy cây còng, còng Tử Mặc, Nhược Hồng cùng bọn “nhất kỳ tam quái” lại hết cả. Cốc Ngọc Nông

chụp lấy Tử Tuyền, nói với bọn cảnh sát:

- Bọn lưu manh này các ông cứ đem đi, tôi đem vợ tôi về nhà!

Tử Tuyền ra sức kháng cự, vừa đá vừa kêu, dùng hết sức bình sinh ra phản đối:

- Thà rằng tôi đi ngồi tù, thà rằng tôi đi lên đoạn đầu đài, chứ tôi cũng không theo anh về nhà! Anh buông tôi ra! Buông tôi ra!

Gương mặt Cốc Ngọc Nông xanh mét, nhìn trừng trừng vào Tử Tuyền, bị ánh mắt lạnh lùng căm phẫn của nàng đánh cho ngã gục. Anh ta đẩy Tử Tuyền một cái thật mạnh, cho nàng ngã chúi về phía mấy người cảnh sát, nói một cách giận dữ:

- Cô muốn ngồi tù như vậy, tôi sẽ cho cô vừa ý ngay!...

Hắn nhìn mấy người cảnh sát:

- ... Dẫn cô ta về bót luôn đi!

Tiên Tiên nhìn thấy tình thế bất lợi, sợ rằng mình sẽ bị họa lây, nàng vội vàng kéo Tiểu Huy, lặng lẽ lùi về phía sau hòn giả sơn. Nàng đứng đó, trơ mắt nhìn bốn người cảnh sát, đem tất cả thành viên của “Túy Mã Họa Hội” tổng lên xe bút bùng như những tội phạm nặng nề, sau đó chiếc xe gầm gừ kêu thét, xông thẳng về phía trước chạy đi mất.

Đối với Đỗ Tiên Tiên mà nói, chuyến đi “Yên Vũ Lâu” này, so với sinh hoạt yên lặng thường nhật của nàng, thật là một sự gặp gỡ làm cho kinh tâm động phách. Lần đầu tiên quen biết với một đám đông nghệ thuật gia, lần đầu tiên nhìn thấy “nhân thể họa”,

lần đầu tiên gặp gỡ một cô gái dám vùng thoát ra khỏi chiếc khóa hôn nhân, lần đầu tiên mục kích màn ấu dả tập thể, và cũng lần đầu tiên nhìn thấy cảnh sát bắn súng thị uy để bắt người... trong vô số “lần đầu tiên” đó, nàng cũng “lần đầu tiên” thể nghiệm ra rằng, cái sinh hoạt bình lặng của một tiểu thư khuê các, sang giàu, thật là quá nghèo nàn, quá đơn điệu, quá không “có một màu sắc” gì cả!

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 3

Các hội viên của Túy Mã Hội Họa, chỉ bị ngồi tù có một ngày, buổi chiều ngày hôm sau, họ được phóng thích toàn bộ. Khi đám anh em “cùng chung hoạn nạn” này, cùng đi với Tử Tuyền ra ngoài, người đầu tiên mà họ nhìn thấy là Tiên Tiên.

Mai Nhược Hồng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ nói:

- Tiên Tiên! Cô đang đợi chúng tôi chẳng?

- Đúng vậy!...

Tiên Tiên cười, nụ cười nàng rạng rỡ như ánh mặt trời. Nàng bắt đầu đếm đầu người:

- ... Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, không thiếu một người nào hết, phải không?

Tử Mặc nhìn Tiên Tiên chăm chú:

- Ô! Thì ra là cô! Thảo nào... tôi nói mà? Tại sao họ lại thả chúng ta ra một cách dễ dàng như thế? Cô dùng phương pháp gì để thuyết phục ông cảnh sát trưởng ngoan cố và cứng nhắc kia vậy?

Mai Nhược Hồng không tin:

- Thật là cô không? Tôi lại cứ nghĩ là nhờ ở bài diễn thuyết hùng hồn của tôi, làm ông cảnh sát trưởng bị cảm hóa chứ!

Lục Tú Sơn tiếp lời:

- Tôi lại ngờ là nhờ ở “khí thế anh hùng” của Lục đại hiệp tôi, làm cho ông ta bị “chấn động” đấy chứ!

Trong nhất thời, anh một câu, tôi một tiếng, mọi người cùng sôi nổi bàn luận đủ thứ về ông cảnh sát trưởng kia. Tiên Tiên chỉ mỉm cười đứng đó, nhìn mọi người. Tử Tuyên đi qua, nàng chân thành nắm lấy bàn tay của Tiên Tiên, nói một cách cảm kích:

- Nhược Hồng quả thật không uổng công dẫn chị về Yên Vũ Lâu, mới gặp mặt lần đầu tiên, mà chị đã chịu ra sức giúp đỡ như vậy, thật là quý hóa lắm!

Mọi người cùng hỏi:

- Sao mà cô lại làm được chuyện này vậy?

Tiên Tiên vừa cười vừa nói:

- Thật sự, mọi người phải cảm ơn Tiểu Huy mới đúng! Nó vừa mới về nhà ấy à, sự phấn khởi không biết làm sao mà diễn tả nổi, thế là nó vẽ huơ vẽ vượn, thêm mắm thêm muối, đem những chuyện các anh ra sức chống lại ác bá như thế nào, kể hết cho cha tôi nghe. Tôi bèn nhân dịp đó, năn nỉ cha tôi gọi một cú điện thoại cho ông cảnh sát trưởng, vì họ là bạn thân với nhau. Đúng ra cha tôi không chịu, lại còn lên lớp tôi hết một phát. Thế nhưng

ông lại chịu không được Tiểu Huy, nên rút cuộc cũng phải đánh điện thoại đi. Khi ông cảnh sát trưởng nhận được cú điện thoại của cha tôi, ông thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nói rằng:Ồ! Mấy ông nghệ thuật gia này, thật là rắc rối quá lắm, mấy ông ấy nói chuyện cũng nhiều, mà kiếm chuyện cũng hay, toàn là những lý luận méo mó, làm cho ông cảm thấy đầu hoa mắt váng lên hết rồi, vả lại, chuyện gia đình riêng tư của thiên hạ, những người bạn dân như ông cũng khó mà xen vào giải quyết, cách tốt nhất là thả ra hết cho rồi, do đó, mọi người bèn được thả ra hết đây thôi!

Tiên Tiên nói một mạch, mọi người mới hiểu ra. Thì ra là vậy! Mọi người vây lấy Tiên Tiên, cười nói, cảm ơn, hỏi han... vô cùng náo nhiệt.

Ánh mắt của Chung Thu Kỳ, cứ một mực chăm chú nhìn Tử Tuyền, lúc này, anh chàng mới đi đến bên cạnh Tử Tuyền, hỏi nhỏ nàng một câu:

- Bọn chúng nhốt em trong một căn phòng khác, có làm gì em không?

Tử Tuyền hơi ngớ người ra, sau đó bèn ngửa cổ lên cười thật to, nàng nói bằng một giọng khoa trương: - Có chứ! Trước nhất họ đổ nước vào em! Sau đó lại kẹp móng tay em, lại còn dùng cây kẹp sắt nung lửa đỏ đốt em nữa!

Sắc mặt Chung Thu Kỳ sa sầm xuống, ánh mắt trở nên âm đạm:

- Anh thật sự quan tâm đến em! Em đừng có đùa giỡn như vậy, nếu như tụi cảnh sát có ức hiếp gì em, thì cho dù anh có phải hy sinh cái mạng này, cũng nhất định phải làm cho ra lẽ mới được! Tử Tuyền nhìn thấy Chung Thư Kỳ thật sự quan tâm đến mình như thế, nàng vô cùng cảm động. Nàng nói:

- Thư Kỳ, anh an tâm đi! Bọn họ nhìn thấy em có nhiều “bạn trai” như thế này, họ đã sợ bắt chết, không một ai dám đụng tới em cả!

Diệp Minh đi tới, đẩy Chung Thư Kỳ qua một bên không chút khách sáo:

- Anh nghĩ là bọn chúng cũng không dám! Ai mà dám đụng tới một sợi lông tay của Tử Tuyền, anh sẽ không tha cho chúng đâu! Tiên Tiên kinh ngạc nhìn hai người đàn ông, công khai tỏ lộ sự ân cần của mình đối với Tử Tuyền, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa hề thấy chuyện như thế bao giờ! Thử nghĩ xem, Tử Tuyền lại còn có một ông chồng nữa kia! Ông chồng đó tuy rằng có hơi độc đoán một chút, nhưng xem ra vẫn còn yêu nàng lắm, không chịu buông xuôi! Sao lại có một người đàn bà như thế nhỉ?

Nàng nhìn Tử Tuyền chăm chú: đôi chân mày cong cong, đôi mắt sáng long lanh, sống mũi xinh thẳng tắp, đôi môi nho nhỏ, thân hình cân đối, đôi chân thon dài... trời ạ! Nàng thật là đẹp! Tử Tuyền đưa tay ra đẩy đẩy nàng, nhoẽn miệng cười xinh xắn:

- Thôi được rồi! Tiên Tiên! Làm gì mà nhìn tôi dữ vậy, chị tìm gì

trên gương mặt của tôi?

Tiên Tiên hơi ngớ người ra, gương mặt nàng đỏ bừng lên:

- Tôi... tôi đang nghĩ, chị... chị... thật là “khác người”!

Thẩm Chí Văn lập tức kêu lên:

- Đâu phải chỉ một mình Tử Tuyên “khác người” không đâu! Mà tất cả chúng ta mỗi người đều “khác người” cả!

Lục Tú Sơn cười nói:

- Thật là không biết khiêm nhượng chút nào cả!

Mai Nhượng Hồng xen vào thật hào sảng:

- Ai mà thềm khiêm nhượng? Khiêm nhượng là cái gì? Khiêm là nhún, nhượng là nhường, hai chữ này cộng lại, đã hại bọn sĩ phu chúng ta, để cho thiên hạ đè đầu đè cổ bao nhiêu năm nay...

Mọi người ùn ùn phụ họa, khí thế rợp trời:

- Đúng! Đúng! Đúng!

Tử Mặc đưa tay ra, làm dấu chặn lại:

- Thôi đừng la nữa! Đừng la nữa! Các cậu còn ở đó la lối rùm trời như thế, cái ông cảnh sát trưởng kia lại chụp cho chúng ta cái mũ “phá rối trị an” lên đầu nữa bây giờ! Tôi xem, mọi người nếu như có hứng như thế, thì trở về Yên Vũ Lâu vậy! Để ăn mừng mọi người được phóng thích hôm nay, và cũng để hoan nghinh Tiên Tiên gia nhập vào hội của chúng ta, hôm nay chúng ta phải ăn một bữa cho thỏa thích, không say không về, được không?

Mọi người hoan hô ầm ĩ, còn to hơn lúc nãy:

- Được quá đi chứ! Được quá! Được quá! Chúc mừng sống lại, không say không về!

***

Thế là, Tiên Tiên đi theo mọi người, lại trở về Yên Vũ Lâu.

Hôm đó, mọi người ai cũng đều rất vui vẻ. Trên chiếc sân nhỏ bên cạnh hồ, bọn họ đốt lửa lên, mọi người ngồi quây quần bên đồng lửa, ăn thịt nướng, uống rượu, nói chuyện phiếm. Mọi người đều tỏ ra hứng khởi, mọi người đều hi hi ha ha. Cái bóng âm u của Cốc Ngọc Nông, đã bị bỏ lại sau lưng, quên đi mất biệt. Bóng tối đã bao trùm vạn vật, ánh lửa làm hồng gương mặt của mọi người, ánh trăng chiếu sáng nụ cười của mọi người.

Tiên Tiên chưa từng tham dự một buổi tiệc “tưng bừng” như thế này bao giờ, nàng uống hết một chút rượu, đã cảm thấy say túy lúy. Không biết tại sao, nàng cứ cười mãi, cười không ngừng. Tử Tuyền uống rất khỏe, rượu đưa tới là cạn ly ngay, nàng cụng ly cũng như đám đàn ông, hào khí ngất trời. Sau khi đã uống liên tiếp nhiều ly, nàng kêu lên:

- Lấy cây trúc ra! Em muốn nhảy điệu múa trúc.

Thẩm Chí Văn và Lục Tú Sơn lấy ra bốn cây trúc dài, nhất kỳ tam quái bèn ngồi nhịp trúc trên chiếc sân nhỏ đó, Tử Tuyền cởi giày ra, để chân trần nhảy vào, đôi gót chân trắng hồng nho nhỏ của nàng, nhảy tới nhảy lui giữa những cây trúc đưa lên đưa

xuống nhịp nhàng, trông thật đẹp mắt. Tiên Tiên gần như ngẩn ngơ trước cảnh tượng như thế. Mọi người cất cao giọng ngân nga bài từ của Tô Đông Pha:

- Minh nguyệt kỷ thì hữu? Bả tửu vấn thanh thiên, bất tri thiên thượng cung khuyết, kim tịch thị hà niên? Ngã dục thừa phong quy khứ, duy khùng quỳnh lâu ngọc vũ, cao xứ bất thắng hàn...

Tạm dịch:

- Bao giờ trăng sáng tỏ? Đem rượu hỏi trời xanh, không biết trên cung đình, đêm nay là bao năm? Tôi muốn theo gió trở về, chỉ e lầu vàng gác ngọc, nơi cao lạnh vô cùng...

Mọi người dùng nhịp thật chậm đọc một lần, sau đó lại dùng nhịp nhanh đọc thêm một lần, tốc độ của những cây trúc phối hợp với nhịp đếm, từ chậm sang nhanh. Mọi người càng đọc càng to tiếng, càng đọc càng nhanh, Tử Tuyền cũng càng nhảy càng nhanh...

Tiên Tiên ngồi nhìn, trong lòng rung động, nàng nhảy lên nói:

- Tôi cũng muốn nhảy!

Tử Tuyền reo lên:

- Vào đây, vào đây! Chỉ cần nắm lấy nhịp đếm, là sẽ nhảy được thôi, không khó đâu!

Tiên Tiên cũng bắt đầu nhảy, mọi người đọc nhịp chậm lại, Tiên Tiên học rất nhanh, chỉ một chốc là thuộc ngay. Hai cô gái nhảy thật là lướt, chiếc váy đầm tung bay, trông thật đẹp mắt. Máy cây

trúc nhịp từng nhịp thật đều, mọi người đều đọc một cách say
sưa:

- Chuyển châu các, đệ ý hộ, chiêu vô miên, bất ứng hữu hận, hà
sự trường hướng biệt thì viên...

Tạm dịch:

- Sang gác ngọc, đến lầu mơ, không sao ngủ được canh dài, đừng
nên nuôi tiếc xa vời ngày xanh...

Tiếng đọc càng lúc càng nhanh, càng lúc càng to, hai người con
gái giống như bướm vờn hoa, quay tít giữa những cây trúc nhịp
nhàng, cả hai cô đều mệt nhoài, hơi thở hào hển, lâu lâu lại phát
ra tiếng kêu rú lên kinh hoàng vì muốn té, làm cho bọn đàn ông
càng thêm phấn khởi, cuối cùng, ngay cả tốc độ đọc bài thơ cũng
nhanh đến độ không còn dấu chấm phẩy gì nữa:

- Nhân hữu bi hoan ly hợp nguyệt hữu âm tĩnh viên khuyết thử
sự cổ nan toàn đản nguyện nhân trường cửu a...

Tạm dịch:

- Người có vui buồn tan hợp, trăng có sáng tối khuyết tròn, điều
này vốn khó vẹn toàn, mong sao người mãi muôn đời...

Mọi người kêu lên kinh hoàng, thì ra bàn chân của Tiên Tiên rút
cuộc cũng đã vướng phải mấy cây trúc, nguyên cả người đứng
không vững, ngã bổ nhào xuống. Mai Nhược Hồng và Tử Mặc
cùng nhào lên phía trước đỡ lấy nàng, Tiên Tiên ngã nhào vào
lòng của Mai Nhược Hồng. Tử Mặc chụp vào khoảng không.

Tiên Tiên ngược mắt lên nhìn, ánh mắt nàng chạm ngay phải ánh mắt của Mai Nhược Hồng. Cả hai người đều cùng chấn động, chỉ trong cái khoảnh khắc nhanh như điện xẹt đó, hai người đã từ trong ánh mắt của nhau, đọc được một thứ tình cảm nào đó làm cho họ cùng bàng hoàng, rung động. Và như thế cả hai đều có một khoảnh khắc sửng sờ và quên đi ngoại cảnh, họ đều cùng nhìn trừng trừng vào đối phương, quên đi chung quanh mình còn có bao nhiêu đôi mắt nhìn chăm chú. Mọi người bắt đầu ùn ùn hoan hô, reo hò, cổ ý kéo dài giọng ngâm nga, cùng nhau kêu ầm ĩ:

- Thiên... lý... cộng... thuyền... quên...

Tạm dịch:

- Dù xa xôi vẫn cùng nhìn ánh trăng.

Tiên Tiên e thẹn đỏ ửng cả mặt, vội vàng vùng dậy khỏi vòng tay của Nhược Hồng. Mọi người vừa kêu, vừa la, vừa vỗ tay, không khí gần như cuồng nhiệt hẳn lên. Tử Tuyền nhìn nàng cười nắc nẻ, lại quay sang nhìn Mai Nhược Hồng cười nắc nẻ, cười mãi không ngừng. Mọi người đều say cả rồi.

Sau đó, mọi người quây quần bên ánh lửa, chơi “Phi Hoa Lệnh”, chơi “Tiếp Thành Ngũ” v.v... chơi mãi đến đêm càng lúc càng sâu. Tiên Tiên thật sự vui vô cùng, nàng quên cả thời gian, quên luôn gia giáo, quên luôn cả cha mẹ, cả người nàng đều đắm chìm vào nỗi vui cuồng nhiệt mà suốt cả cuộc đời chưa bao giờ trải

qua.

Đêm đó, mọi người chơi rất nhiều trò chơi, Tiên Tiên không còn nhớ gì nhiều. Nàng chỉ nhớ, cuối cùng, không biết vì sao Nhược Hồng và Tử Mặc cùng nhau thách đố, cả hai cùng thi nói câu thành ngữ có bốn chữ, mà chữ thứ nhất phải là chữ “đông”, chữ thứ ba phải là chữ “tây”. Nếu nói không ra thì sẽ bị phạt rượu. Thế là hơn một chục câu thành ngữ có hai chữ “đông” và “tây” trong đó đều được hai người lôi ra nói hết. Tiên Tiên nghe đến độ gần như bị mê hoặc, chưa bao giờ nàng biết rằng có quá nhiều đông đông tây tây như thế. Cái đầu nàng quay qua quay lại mòng mòng theo Nhược Hồng và Tử Mặc, một lúc lại nhìn sang nhược Hồng, một lúc lại nhìn sang Tử Mặc.

Tiếp đến cuối cùng, cả hai đều gần hết chữ, mọi người la ầm lên, bắt họ phải uống rượu liên tiếp, hai người một mặt tiếp tục uống, một mặt vẫn tiếp tục “chiến đấu”:

Tử Mặc nói:

- Đông tránh Tây trốn!

Nhược Hồng nói:

- Đông làm Tây nói!

Tử Mặc nói:

- Đông nghe Tây ngửi!

Nhược Hồng nói:

- Đông sang Tây tiến!

Tử Mặc nói:

- Đông vắn Tây vẹo!

Nhược Hồng nói:

- Đông nhìn Tây nhìn!

Tử Mặc kêu to lên:

- Không được không được! Câu này không phải là thành ngữ, phạt rượu!

Tử Tuyên kêu lên:

- Được! Được! Được!

Tiên Tiên cũng kêu theo:

- Được! Được! Được!

Tử Mặc nói:

- Được rồi! Cậu có thể Đông nhìn Tây nhìn, thì tôi cũng có thể Đông đi Tây đi!

Nhược Hồng cười thật to:

- Cậu có thể Đông đi Tây đi, tôi cũng có thể Đông chạy Tây chạy!

Tử Mặc nói:

- Vậy thì tôi có thể Đông đánh Tây đánh!

Nhược Hồng nói:

- Như vậy tôi đành phải Đông tránh Tây tránh!

Tử Mặc nói:

- Vậy thì tôi phải Đông rượt Tây đá!

Nhược Hồng cười đến độ thở không ra hơi:

- Khiếp thật! Tôi đành phải Đông trốn Tây trốn!

Tử Mặc nói:

- Cậu Đông trốn Tây trốn, tôi sẽ Đông đuổi Tây rượt!

Mọi người đều đã ôm bụng cười bò lăn bò càng, ly chén ngổn ngang, cả một sự hỗn loạn. Tiên Tiên cười đến nước mắt trào ra, Tử Tuyên cười đến độ ôm bụng thở không ra hơi.

Nhược Hồng vừa cười vừa nói:

- Cậu rượt kiểu đó, tôi chỉ còn có cách Đông bò Tây bò vậy!

Tử Mặc vừa cười vừa hỏi:

- Sao mà cậu đến nước bò rồi vậy?

- Đã bị cậu rượt đuổi đến độ Đông té Tây té rồi!

- Tôi vẫn chưa thi thố Đông quyền Tây chương ra đấy nhé!

Nhược Hồng cười thật to, đưa hai tay lên đầu hàng:

- Tôi đành phải Đông bái Tây bái cậu vậy, đừng có Đông chém Tây giết nữa!

Mọi người cười ồ lên từng chap, không còn biết được ai thắng ai thua. Hai người cũng chẳng cần mọi người biết ai thắng ai thua, họ tự mình cầm rượu lên nốc ừng ực.

Sau đó, khi trăng đã chìm dần về phía Tây, lửa cũng bắt đầu tàn rụi đi, mọi người bèn quyết định, cùng nhau đưa Tiên Tiên về nhà.

Thì ra, nhà họ Uông có nuôi hai con ngựa, lại có cả một cỗ xe có

mái che theo kiểu xe ngựa Tây Phương, thường ngày, họ vẫn cùng nhau ngồi trên xe ngựa, cùng ra ngoài đi chơi. Bây giờ, mọi người cùng chen chúc vào trong cỗ xe ngựa này. Tử Mặc đánh xe, tiếng vó ngựa lóc cóc lóc cóc vang lên, hướng về phía nhà họ Đỗ. Mọi người lên ngồi trên xe rồi vẫn chưa chịu yên, họ cùng nhau hát một bài hát có nhịp điệu nhanh nhẹn, vui tươi, lời của bài hát như thế này:

- Núi a... núi a.. núi trùng trùng!

Mây a... mây a... mây ngàn ngàn!

Nước a... nước a... nước róc rách!

Liễu a... liễu a... liễu như sương!

Cùng nhau cùng nhau cùng kết đoàn,

Cười vui cười vui cười vang vang!

Người ơi người ơi người say vui,

Trăng ơi trăng ơi trăng sáng trăng!

Và như thế, mọi người mang nét say túy lúy, mang niềm vui hoan hỉ, trên đường đi, cùng nhau cất tiếng ca vang, đưa Tiên Tiên về đến tận cổng nhà. Khi vú Phước từ trong nhà chạy hộc tốc ra mở cửa, nhìn thấy một chiếc xe ngựa và một đám đàn ông diên diên khùng khùng trên đó, bà kinh hoàng đến độ mất hồn mất vía.

Tiên Tiên xuống xe, còn ôm lấy vú Phước, giới thiệu với mọi người:

- Đây là vú Phước, vú nuôi của em!

Mọi người cùng nhau kêu to lên:

- Chào vú Phước!

Vú Phước vội vàng, cuống quýt đóng chiếc cổng lại, đóng luôn cả một cỗ xe đầy người phía ngoài cánh cổng. Chụp lấy Tiên Tiên lúc đó đã say túy lúy, bà thấp giọng nói một cách cuống cuồng:

- Mau mau nhè nhẹ đi lên lầu cho vú, đừng có làm kinh động đến lão gia và phu nhân! Trời ạ! Sao mà uống đến độ say như thế này, có còn giống một “tiểu thư” nữa không?

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 4

Và như thế Tiên Tiên cùng với nhóm Túy Mã Họa Hội trở nên thân thiết, nàng chính thức trở thành một phần tử của họa hội này.

Nhà họ Đỗ ở Hàng Châu thuộc vào hàng thế gia vọng tộc, Đỗ Thế Toàn tuy rằng không phải là người giàu nhất Hàng Châu, nhưng cũng là một trong những nhân vật đứng vào hàng nhất nhì của xứ này. Ông là chủ nhân của “Công ty chuyển vận Tứ Hải”, nói là chuyển vận, nhưng chủ yếu là đi theo dòng Trường Giang và những nhánh sông phụ. Chỉ có thuyền nội địa, chứ không có thuyền đi biển. Công việc của công ty ông là chuyển vận hàng hóa từ tỉnh này sang tỉnh khác. Vào thời đó, những người làm nghề này rất hiếm, mà có thể làm được đến có tiếng có tăm như thế lại càng hiếm hơn. Cái tên Đỗ Thế Toàn, ở Hàng Châu là một cái tên rất nổi. Thật sự, tổng công ty của Công ty chuyển vận Tứ Hải ở Thượng Hải, chỉ vì quê quán của Đỗ Thế Toàn ở Hàng

Châu, do đó, Hàng Châu cũng có một chi nhánh.

Đỗ Thế Toàn là một người rất kỳ lạ, tuy rằng ông làm nghề buôn bán, thế nhưng tự bản thân ông lại có nét của một thư sinh, từ dáng dấp cho đến tính tình, ông rất yêu thích những truyền thống của nền văn hóa Trung Quốc. Tất cả những nhân viên trong công ty của ông, phần lớn đều mặc đồ Tây, thế nhưng ông thì vĩnh viễn chỉ mặc toàn một loại áo dài, ngay cả gặp mặt khách hàng bên ngoài cũng không thay đổi. Ông bước chân ở giữa ranh giới của một Trung Quốc cũ và Trung Quốc mới, khi làm việc tương đối quả quyết, vô cùng sống động, năng lực dồi dào, chịu ảnh hưởng Tây Phương rất sâu đậm. Thế nhưng, trên quan niệm và tư tưởng, ông lại rất bảo thủ, vẫn là một người Trung Hoa không thêm không bớt, thậm chí còn là một người Trung Hoa của thời đại cũ.

Vì sự nghiệp thành công, gia đình giàu có, bên mình của ông dĩ nhiên có hăng hà sa số nô tỳ. Điều này, đã làm cho ông trở nên một người chuyên quyền, tính tình vô cùng nóng nảy, đối với ông, cả nhà đều phải phục tùng mệnh lệnh đưa ra, không ai được quyền cãi lại. Trong công ty, ông là chủ nhân, ở nhà, ông là “chủ gia đình”. Ông chủ gia đình này tương đối uy quyền! Thế nhưng đối với hai đứa con trai và con gái của mình, ông lại thương yêu rất mực. Và vì rất mực thương yêu, nên cũng có khi ông chịu chuộc quá đáng, mà đã chịu chuộc, thì những “nguyên tắc”

của ông cũng lộn xộn theo. Ông là một người như thế: nửa cũ nửa mới, nửa Đông nửa Tây, khi thì cứng rắn quá mức, khi thì mềm mỏng quá mức!

Trong khoảng thời gian Tiên Tiên bị cuốn hút vào trong sinh hoạt của Túy Mã Họa Hội, Đỗ Thế Toàn mới vừa cưới người vợ thứ ba của ông - Tổ Khanh. Người vợ lớn của Đỗ Thế Toàn là Ý Liên, vốn là một người đàn bà vô cùng hiền thực, hiểu biết lễ nghĩa phép tắc, bà chỉ sinh được một mình Tiên Tiên là gái, rồi không sinh được thêm một người con nào nữa. Vì thế, Đỗ Thế Toàn có đầy đủ lý do, cưới thêm một bà vợ thứ hai - Tâm Như, sinh ra Tiểu Huy. Nào ngờ Tâm Như không thọ, đã chết hai năm về trước.

Ông chịu đựng hết hai năm, cuối cùng chịu đựng không nổi nữa, ông lại lấy thêm một cô gái Thượng Hải là Tổ Khanh làm người vợ thứ ba. Lúc đó, ông mới vừa đem người vợ thứ ba này về Hàng Châu, cứ đinh ninh rằng Ý Liên sẽ tiếp nhận Tổ Khanh như đã tiếp nhận Tâm Như. Ai ngờ, phản ứng của Ý Liên lại khác hẳn, bà cứ buồn bực không vui. Tiên Tiên đã mười chín tuổi, xót xa cho mẹ, do đó hoàn toàn bài bác sự hiện diện của Tổ Khanh. Cậu bé Tiểu Huy mới chín tuổi, cũng đứng về phía chị và má lớn, ngay cả tiếng “dì Khanh” cũng gọi một cách thật miễn cưỡng. Rồi thêm, Tổ Khanh lại là một người đàn bà có nhiều tham vọng, thích chiếm đoạt, thường hay dựa vào sự sủng

ái của Đỗ Thế Toàn mà tỏ ra kiêu ngạo, không bao giờ chịu nhường nhịn. Thế là, trong nhà bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chiến tranh, ba người đàn bà, Ý Liên, Tổ Khanh và Tiên Tiên cãi nhau chí chóe. Cãi đến độ người đàn ông rất có quyền uy là Đỗ Thế Toàn cũng phải đầu hoa mắt váng. Do đó, khi Tiên Tiên thường hay đi ra ngoài chơi, khi thì tham dự họa hội, lúc lại đi học họa v.v..., Đỗ Thế Toàn cứ đinh ninh rằng con gái mình không chịu nhìn Tổ Khanh, muốn tránh khỏi cái “nhà” này. Ông “lên lớp” nàng hết mấy câu, rồi cũng chẳng có thời giờ và tâm trí để ý đến nàng nữa.

Và với tình hình như thế, Tiên Tiên mới được tự do đến Yên Vũ Lâu, dĩ nhiên, nàng cũng đến cả “Thủy Vân Gian”.

***

Lần đầu tiên Tiên Tiên đến “Thủy Vân Gian”, là do Tử Tuyền dẫn đi.

Hôm ấy, Tử Tuyền chuẩn bị một giỏ thức ăn, đem mấy thứ đã do chị Lục chuẩn bị sẵn từ nhà bếp như cá nướng, trứng muối, thịt bò xào, thịt bò khô, mực nướng v.v... đủ món đủ loại, sắp sẵn vào một giỏ, nàng cùng với Tiên Tiên, tản bộ đến Thủy Vân Gian.

Mai Nhược Hồng của ngày hôm ấy, đang có một “ngày xui” thật điển hình.

Buổi sáng sau khi thức dậy, chàng mới phát giác ra rằng hủ gạo

đã trống trơn không còn một hột, trong nhà ngoài nước lẫn ra, hình như tìm không ra một thứ gì có thể làm cho người ta đỡ đói. Thôi được, vậy thì vẽ tranh trước cái đã! Vẽ đến buổi trưa, đói quá sức, mới sực nhớ ra rằng mình còn có một con gà mái biết đẻ trứng, mấy hôm nay để dồn lại, hẳn là cũng có không ít trứng, chàng bèn chạy ra ngoài vườn chỗ chuồng gà thò tay vào tìm, hừ! Không có cái trứng nào cả! Lại tiếp tục vẽ nữa, mới phát giác ra giấy để vẽ không còn một tấm nào, hộp màu cũng không còn lại bao nhiêu. Chàng bèn quyết định đi ra ngoài tìm biện pháp, chàng cuộn một cuộn những bức tranh do chàng vẽ mấy hôm nay, đến tiệm bán tranh “Mặc Hiên” đã lâu năm ở phía thành Tây, định dùng tranh để cầm thế, đổi một số giấy vẽ và hộp màu, nào ngờ lại bị thằng bé giúp việc trong tiệm tranh đó mắng cho một trận, bảo rằng nếu chưa thanh toán xong nợ cũ, thì đừng hòng mượn nợ mới! Nó không thèm cả đưa mắt nhìn mấy bức họa của chàng, quả là dân phản nghệ thuật quá xá cỡ! Không biết làm sao hơn, chàng đành phải trở về nhà. Trên đường về, trong lúc đang đạp xe trên con đường đê nhỏ, không hiểu tại sao chàng và một ông nông phu đi ngược đường, không ai chịu nhường ai, thế là hai người bắt đầu cãi nhau, ông nông phu gánh hai thùng nước đầy, cứ nghênh ngang chen bước trên con đường đê chật hẹp, đẩy chàng lọt luôn xuống ruộng, cả người bê bết đất bùn. Về đến Thủy Vân Gian, chàng cắn răng quyết định, đem

con gà mái già ra làm thịt để giải quyết cái bao tử lép xẹp, nhưng khi đưa tay vào lồng gà định tóm lấy nó, thì hồi ơi, con gà mái già đó đã biến đâu mất biệt, “gà đi lồng trống” mất rồi!

Khi Tiên Tiên và Tử Tuyền cùng nhau kết bè đi đến đó, Mai Nhược Hồng đang bò trên khoảng sân cỏ của khu vườn, vạch cỏ vạch cây tìm kiếm con gà mái già, miệng chàng không ngừng kêu lên “cúc cúc cúc, cúc cúc cúc” để gọi con gà mái già yêu dấu của mình.

- Cúc cúc cúc! Mi mau mau ra đây! Sao mi lại nở lòng vong ân bội nghĩa như thế, chưa đẻ ra cái trứng nào đã bỏ ta mà đi? Cúc cúc cúc...

Tiên Tiên tròn to đôi mắt, nàng gần như kinh ngạc đến độ nói không nên lời. Sau khi đã nhìn thấy lâu đài đình các của “Yên Vũ Lâu”, nàng cứ đinh ninh rằng “Thủy Vân Gian” cũng là một căn “kiến trúc” cổ điển to lớn, nào ngờ đó lại chỉ là một căn “nhà tranh vách lá” như thế này! Nàng chưa kịp nhìn “Thủy Vân Gian” một cách tỉ mỉ, ánh mắt đã bị thu hút bởi Mai Nhược Hồng lúc đó vẫn còn đang bò trên mặt đất. Nàng hỏi thật kinh ngạc:

- Anh bò trên mặt đất làm gì vậy?

Tử Tuyền thì hình như đã quen với những chuyện “kỳ lạ” như thế, nàng chỉ ung dung mỉm miệng cười nói:

- Nhược Hồng, em thật sự phục anh hết sức, anh ở đây có một

mình mà cũng có thể tự tìm nguồn vui được, thật là hay quá!
Nhược Hồng ngẩng đầu lên nhìn hai người, kêu lên như cầu cứu:
- Ô, các cô đến vừa đúng lúc, mau mau phụ anh tìm cục cục cục
xem, tự dung nó biến đâu mất tiêu rồi! Vậy mà anh cứ mong
rằng nó sẽ đẻ trứng cho anh ăn chứ? Thế nhưng bây giờ nó lại bỏ
ra đi không nói một lời từ giã!

Tiên Tiên hỏi một cách ngây thơ:

- Cục cục cục là con gà do anh nuôi chẳng? Nhất định là phải dễ
thương lắm hử? Để em tìm giúp anh cho!

Nói xong, nàng hăng hái nhìn quanh nhìn quất, lật lật bên Đông,
vạch vạch bên Tây, ngay cả nắp lu nước cũng dỡ lên xem, làm
như con gà mái già có thể trốn xuống đáy nước vậy!

Tử Tuyên cố nhin cười nói:

- Thôi được rồi! Nhược Hồng! Anh đừng nên “đày đoạ” Tiên
Tiên như thế! Nói cho em nghe, làm sao mà người anh lại bê bết
đất bùn như thế?

Nhược Hồng đứng dậy, bắt đầu kể lại:

- Thì xui chứ sao! Trước nhất là tìm không ra cái trứng nào, sao
đó cầm đồ không được! Tiếp theo đó đầy hả, gặp phải một ông
nông phu hung hăng, ông ta chen cho anh lọt ngay xuống ruộng!
Trở về nhà xem lại, trời ạ! Cục cục cục đã “tung cánh gà” bay

mắt, thế là, anh trở thành như thế này đây!

Tiên Tiên thật sự “chưa từng nghe qua”, cũng “chưa từng thấy qua” bao giờ, chớp chớp đôi mắt to tròn và sáng long lanh của nàng, Tiên Tiên chỉ chăm chú nhìn Nhược Hồng mà không nói được tiếng nào. Nhược Hồng nhìn thấy nàng tỏ ra “kinh ngạc” như thế, bèn phá ra cười ha ha thật to, nói rằng:

- Thật sự cũng chẳng có gì, những chuyện này thật bình thường, đối với anh mà nói thì nó xảy ra cũng như cơm bữa ấy mà, lần trước anh lọt xuống hồ Tây, suýt chút đã chết chìm, lần này lọt xuống ruộng, có thấm vào đâu!

Tử Tuyên nói với Nhược Hồng;

- Anh mau mau đến bên lu nước rửa ráy lại cho sạch sẽ chút đi! Cũng đừng nên tìm con gà già đó làm gì nữa, không biết anh không cho nó ăn đã bao lâu rồi, chắc là nó đã tự tìm cách đi giang hồ rồi!

Nhược Hồng tiếp lời một cách mỉa mai:

- Anh xem, chắc là nó chịu không nổi cảnh phòng không chiếc bóng, cho nên đã vân du thiên hạ, đi tìm gà trống mất rồi!

Tử Tuyên phá ra cười thật to:

- Như vậy cũng tốt đấy chứ! Có can đảm đi tìm sự tự do luyện ái, nó quả là một con gà mái hiếm có đáng quý! Cần phải ban phát cho nó cái huy chương anh dũng bội tinh mới được!

Tiên Tiên nhìn hai người, thật là hợp “gu”, thật là tri kỷ, như là

người trong gia đình, cái không khí đó làm cho nàng thật cảm động. Bọn họ vừa nói chuyện vừa đi, lúc này đã vòng đến trước cửa chính của Thủy Vân Gian. Chiếc chuông gió treo dưới mái hiên nhà đang lay động trong gió, vang lên từng tiếng leng keng thanh thoát như một khúc nhạc vui tai. Nàng đưa tay chụp lấy tấm bảng cây nhỏ phía dưới chiếc chuông, lẩm bẩm đọc:

- Thủy Vân Gian, cái tên đẹp quá!

Tiên Tiên nói, đưa mắt nhìn bốn bề; trời xanh bát ngát, mây trắng giăng giăng. Mặt nước Tây Hồ trong vắt như gương, Tô Đê trải dài như từng chuỗi xích mắc liền vào nhau thẳng tắp. Phía xa xa núi xanh ẩn hiện, khói sóng mang mang. Thật là người trong cảnh vẽ, mới có thể lĩnh hội được sự huyền rũ của “Thủy Vân Gian”.

- Tại sao lại đặt tên chỗ này là Thủy Vân Gian? Có ý nghĩa gì đặc biệt chăng?

Nhược Hồng cười thật phóng khoáng, chỉ vào nước và trời:

- Thủy là Tây Hồ, Vân là trời cao kia, căn nhà nhỏ của anh ở giữa Tây Hồ và trời cao, Mai Nhược Hồng này ở giữa nước và mây, cho nên gọi là “Thủy Vân Gian”!

Tiên Tiên bị cái tình cảm phóng khoáng đó, cái phong cảnh đầy thi ý đó, và cái hiện thực tiêu điều đó làm cho chấn động một cách mạnh mẽ. Mang theo cái tâm tình mê hoặc đó, bọn họ đi vào căn nhà nhỏ, ánh sáng tràn ngập mọi nơi, chiếu lóng lánh

khắp cả phòng. Thì ra giữa những khoảng cây là khe hở, ánh sáng xuyên qua những khe hở đó, chiếu thẳng lên giường, lên bàn, lên giá vẽ, lên tường... trông thật đẹp mắt. Tiên Tiên không thể không nghĩ, khi trời mưa to, những khe hở này sẽ như thế nào?

Đồ đạc trong phòng vô cùng đơn giản, tất cả chỉ là một căn phòng to, bên cạnh cửa sổ là bàn học kiêm bàn họa, bên cạnh là một cái giá vẽ to tướng. Dựa tường, là một hàng kệ sách, trên đó, ngoài những quyển sách ra, còn có những chai những lọ, to to nhỏ nhỏ. Trong những chai những lọ đó, có cái đựng bút vẽ, đựng cọ, có cái đựng kéo, đựng thước, tất cả những dụng cụ dùng để vẽ tranh, ngoài ra còn có một cái lọ đựng trà đã trống không, trong đó cắm một bó hoa lau. Ở một góc nhà có một cái giỏ mây hình ống thật to, trong đó toàn là những bức họa đã họa xong, cuộn tròn lại từng cuộn. Còn như bảng vẽ, thì chỗ tường nào cũng có, ngay cả trên chiếc giường cây kia, cũng chất đầy những bức họa. Ở một góc quẹo của căn phòng là nhà bếp, có lò đất, có ấm nước, cùng một số nồi niêu son chảo thật đơn giản, dùng để nấu ăn.

Tử Tuyên đi đến bên bàn học, đem tất cả những thức ăn trong giỏ bày hết lên bàn. Nhược Hồng rửa mặt mày tay chân sạch sẽ, đi đến bên bàn học đưa mắt nhìn, lập tức la to lên quên cả mọi sự:

- Tử Tuyền, cô thật là tri âm của anh đấy nhé!

Tử Tuyền cười cười nói:

- Đúng vậy! Em còn đang ở ngoài mây dậm là đã nghe cái bụng anh kêu rột rạt rồi! Đúng ra em đã định đến đây từ ngày hôm qua kia, thế nhưng Cốc Ngọc Nông lại đến, cứ níu lấy em đòi giảng hòa, hôm trước bị anh ấy làm rùm lên như thế, làm sao còn có thể giảng hòa được nữa chứ? Do đó mà để đến hôm nay mới tới... Ê! Nhượng Hồng, anh đừng nên tự ngược đãi mình như thế nữa được không? Khi em mắc bận, anh phải chịu khó đi Yên Vũ Lâu chứ, được không?

- Anh đã có hết một nửa ngày là đóng đô ở Yên Vũ Lâu rồi mà!...

Nhượng Hồng ngồi xuống, cầm đũa lên, chàng bắt đầu gắp từng món ăn bỏ vào mồm nhai ngấu nghiến:

- Ô! Ngon quá sức! Các cô cũng nhào vô ăn đi! Nếu không anh làm một chút là sạch lảng đấy, các cô có muốn ăn cũng không còn đâu!

Tiên Tiên vội vàng nói:

- Em đã ăn xong rồi!

Nàng đưa mắt nhìn Nhượng Hồng một cách hiếu kỳ.

Nhượng Hồng ăn một cách tung bưng, phấn khởi;

- Ô! Có thức ăn ngon như thế này, không có rượu sao được? Tử Tuyền, rượu đâu? Cô có đem rượu đến cho anh không?

Anh chàng này lại “được voi đòi tiên” chứ!

Tử Tuyên mỉm cười, nàng lấy từ trong giỏ thức ăn ra một chai rượu Thiệu Hưng nhỏ, để ngay lên bàn.

Nhược Hồng hoan hô lên một tiếng thật to, nhảy dựng người lên, nắm lấy hai tay của Tử Tuyên, quay một vòng trong phòng. Hình như chàng tiếc sao mình không ôm được Tử Tuyên, đưa lên trên cao.

Buông Tử Tuyên ra, đôi mắt chàng long lanh ánh sáng vui mừng, nói bằng một giọng vừa cảm động vừa nhiệt tình:

- Cái xui xẻo của cả một buổi sáng, đều được em quét sạch đi hết rồi! Lúc này khi này, anh thật sự muốn ôm hết cả thế giới!

Tưởng tượng xem, Mai Nhược Hồng này quả thật là một người rất giàu, thật sự giàu đấy nhé!

Tiên Tiên nhìn cái người “rất giàu” này một cách chăm chú, lại nhìn sang Tử Tuyên đang cười thật tươi, trong lòng vô cùng rung động. Đột nhiên nàng hiểu được rằng, Tử Tuyên ngoài việc chiếm hữu được tình yêu của Cốc Ngọc Nông, Chung Thư Kỳ, Diệp Minh v.v..., nàng còn có được cả mối tình “tri ngộ” của Mai Nhược Hồng nữa. Sự thông cảm, sự hài hòa giữa hai người này, không hiểu tại sao, lại làm cho trái tim tinh tế của Tiên Tiên, cảm thấy hơi đau nhói lên một cách không duyên cớ.

***

Mấy hôm sau, Tiên Tiên lại đến Thủy Vân Gian thăm Nhược

Hồng. Nàng mang theo một giỏ gà mái, có khoảng hơn hai chục con.

Nàng kêu lên bằng một giọng phấn khởi:

- Nhược Hồng! Anh xem! Bao nhiêu con cóc cóc cóc này, sẽ không sợ nó chạy đi mất nữa!

Nhược Hồng tròn to đôi mắt:

- Trời đất ơi! Đồ đại tiểu thư, cô thật là ăn to xài lớn dữ đa!

Chẳng lẽ cô không biết rằng, chỉ một con gà mái già mà tôi nuôi còn không nổi, nuôi đến độ nó phải bỏ nhà đi giang hồ! Bây giờ cô đem đến đây nguyên một giỏ, cô bảo tôi làm sao nuôi đây?

Tiên Tiên hơi ngẩng người ra, bất giác cũng cười phì lên:

- Ô! Em đâu có nghĩ đến chuyện đó! Không sao, em sẽ đưa thêm một bao gạo đến đây, như vậy, anh cũng sẽ có ăn, mà đám gà cũng sẽ có ăn!

Mai Nhược Hồng khựng người lại, sắc mặt chàng lập tức ảm đạm hẳn đi, trong đáy mắt, thoáng hiện một sự tổn thương thật sâu đậm, chàng nói một cách mỉa mai:

- Cô đang làm gì vậy? Vừa đem gà vừa đem gạo, cô đang phát chẩn hử?

Tiên Tiên không hiểu:

- Phát chẩn? Phát chẩn cái gì?

Chàng kêu to lên, gương mặt đỏ bừng:

- Cô đang cứu té tôi! Đồ Tiên Tiên, tôi nói cho cô nghe, đời sống

của tôi là một đời sống tiêu dao tự tại, cô đừng nên đem sự bỗ thí của đại gia tộc họ Đỗ của cô ra mà nhục mạ tôi!

Tiên Tiên cuống quýt, nước mắt nàng lập tức dâng lên:

- Cái gì là cứu tế? Cái gì là nhục mạ? Sao mà anh lại nói những chữ khó nghe như thế? Em đặc biệt đi ra tới chợ, mua mấy con gà này, rồi lại xách đi một đoạn đường dài để đem đến cho anh, đó là hảo ý của em! Anh không tiếp nhận thì thôi cũng chẳng nói làm gì, tại sao lại trở nên giận dữ như thế, lại còn cố ý bóp méo ý nghĩ của em nữa! Anh... anh thật là quá quắt lắm!

Mai Nhược Hồng đứng chết trân tại chỗ, nhìn vào đôi mắt to đen xinh đẹp đang long lanh ngấn lệ của Tiên Tiên. Trong đôi mắt to đó, chàng nhìn thấy một thứ tình cảm dịu dàng mê đắm làm cho cả tâm hồn chàng đều rung động. Chàng bàng hoàng, hoảng sợ, thối lui, trốn tránh... Không được! Không được! Tiên Tiên quá hoàn hảo, Tiên Tiên quá xinh đẹp, sẽ làm cho chàng tự ti mặc cảm vô cùng!

Chàng nói thật gấp rút, thật mê loạn:

- Cô đi đi! Đem những con gà của cô đi luôn! Tôi Mai Nhược Hồng... vô công không nhận lộc!

Chàng thốt lên câu cuối cùng một cách cay đắng.

Nước mắt của Tiên Tiên, trong thoáng chốc đã trào ra như dê vỡ bờ, lăn dài xuống má:

- Anh không công bình! Rõ ràng là em nhìn thấy Tử Tuyền đem

cơm đem rượu cho anh kia mà! Tại sao Tử Tuyền làm được, mà em không được làm?

- Tử Tuyền... và cô không giống nhau...

- Tại sao lại không giống?

Nàng tiến đến gần bên chàng, đôi mắt to đong đầy ngấn lệ, phát ra ánh sáng long lanh. Đôi mắt đó mang theo một lực lượng thật to lớn, úp chụp lấy chàng.

Chàng miễn cưỡng nói, bằng một giọng rối loạn:

- Tử Tuyền và tôi, là người cùng một nước. Cô khác hẳn, cô đến từ một nước khác! Tôi có thể tiếp nhận nội viện, như không thể tiếp nhận ngoại viện! Nếu không... nếu không, tôi sẽ là một người không có chút lòng tự trọng nào cả!

- Được! Em biết rồi!

Tiên Tiên dậm chân thật mạnh, nàng quay đầu bỏ đi, đi đến bên lồng gà, nàng giận dữ mở toang chiếc cửa lồng, đuổi hai mươi mấy con gà ra ngoài, bay tán loạn. Nàng quơ hai tay về phía mấy chục con gà, miệng la toáng lên:

- Đi đi đi! Đi tìm tự do đi! Đi tìm gà trống đi! Đi đi đi! Đi mau đi mau! Đi mau đi mau...

Trong nhất thời, nguyên cả một khu vườn đầy những gà là gà, tiếng kêu cục cục cục vang lên âm trời, bay qua bay lại, gần như kinh thiên động địa. Nhược Hồng kinh hoàng quá đỗi, chàng la lên:

- Cô làm gì vậy?

Tiên Tiên trừng mắt nhìn chàng, hất cằm lên nói:

- Em đem tất cả “ngoại viện”, đuổi cổ ra ngoài hết rồi! Bây giờ, anh đã yên tâm an dạ rồi chứ gì! Và cái người “ngoại quốc” là em, cũng rút lui luôn, để khỏi phải “xâm phạm” lãnh thổ của anh!

Nói xong, nàng quay đầu bỏ đi một nước.

- Tiên Tiên! Tiên Tiên!

Chàng rượt theo hai bước, rồi dừng lại một cách cứng nhắc.

Trong lòng chàng sôi sục âm ỉ, đang trào dâng một ngọn thủy triều với từng âm thanh vang dội. Một cô gái như thế, miệng mồm lạnh lẽo như thế, chàng rất thích! Chàng thích quá sức đi chứ!

Không được! Không được! Chàng lùi lại, lùi mãi đến lúc đụng vào bức tường của Thủy Vân Gian, chàng bèn dựa vào tường, cả người tuột ngồi xuống đất, dùng hai tay ôm lấy đầu thật chặt.

Trong tận cùng ký ức của chàng, có một khoảnh trời âm u đang che phủ tất cả. Không được không được! Chàng có tư cách gì để theo đuổi nàng, để yêu thích nàng chứ?

Và như thế, có một thứ cảm giác thất bại thật khó giải thích, ào ạt đổ tới bao trùm lấy cả người chàng.

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 5

Mấy hôm sau, trong một buổi họp mặt ở Yên Vũ Lâu, cái cảm giác thất bại đó lại một lần nữa bao phủ lấy Nhược Hồng.

Hôm ấy, mọi người đều tụ họp lại ở họa thất, chỉ có một mình Tiên Tiên không đến. Tử Mặc đi ra ngoài hành lang trông ngóng hết năm lần bảy lượt, cuối cùng làm cho mọi người đều chú ý.

Anh chàng Uông Tử Mặc này, năm nay đã hai mươi tám tuổi, nhưng vẫn còn đơn thân độc mã. Thường ngày, chàng vẫn thường nói là chàng ôm “chủ nghĩa độc thân”, không tin rằng trong nhân gian lại có chuyện “thiên trường địa cửu”, do đó, chàng không tin tưởng ở hôn nhân. Kể ra thì cũng thật là “ngộ”, tất cả đàn ông trong Túy Mã Họa Hội này đều là những người độc thân, đều đã ngoài hai mươi tuổi rồi mà vẫn chưa một ai lập gia đình. Nhưng, mọi người không giống như Tử Mặc, họ đều là những người “sự nghiệp chưa thành, công danh chưa toại”, đều là những người nghèo rách mồng tơi, lại đều là những người từ

những tỉnh khác đến Hàng Châu để học hỏi, sau đó ở lại Hàng Châu để thực tập, quê quán của họ phân tán ở các nơi trong nước. Như Mai Nhược Hồng, là người tỉnh Tứ Xuyên, Chung Thư Kỳ đến từ Vũ Hán, Lục Chí Văn và Diệp Minh trong “tam quái” đến từ An Huy, Lục Tú Sơn ở xa nhất, đến từ miền Đông Bắc. Mọi người đã không là người ở Hàng Châu, không có một bảo đảm gì cho tương lai, nên không muốn nghĩ đến chuyện hôn nhân đại sự.

Thế nhưng, anh chàng Uông Tử Mặc thì lại khác hẳn, vừa có tiền vừa có tiếng, lại trẻ tuổi lại đẹp trai, là mục tiêu chú ý của rất nhiều tiểu thư khuê các, thế nhưng anh chàng lại không hề động lòng, thật là một người kỳ lạ! Nhưng bây giờ thì sao? Anh chàng cũng có lúc “trông mòn con mắt” nữa à!

Lục Tú Sơn nhìn chàng chăm chú, nói:

- Anh phải khai thật cho tôi biết! Anh ra ngẩn vào ngơ như thế này, là đang trông chờ ai thế?

Không ngờ Tử Mặc lại nói một cách thật hào sảng:

- Khai thì khai! Có sao đâu! Tôi đợi Tiên Tiên chứ đợi ai!

Lục Chí Văn la lên:

- Thật là quá sức tưởng tượng! Lòng phàm của Uông Tử Mặc đã bị vọng động rồi, Đỗ Tiên Tiên khó thoát ma chường!

Tử Mặc trừng mắt:

- Cái gì mà “ma chường”? Cậu đừng có nói bậy!

- Tôi nói là “mặc chường”, vậy mà cũng bậy nữa sao?

Mọi người cười ồ lên. Túy Mã tam quái, người nào cũng ăn nói lưu loát.

Gương mặt của Lục Chí Văn xụ xuống:

- Không được, không được! Lục đại hiệp tôi không dễ gì mới động lòng vì một cô gái, ông anh lại đi đứng chắn ngay phía trước, tôi còn làm ăn gì được nữa!

Thẩm Chí Văn tiếp lời:

- Đúng là vậy! Thật là không công bình chút nào cả!

Tử Mặc nhìn mọi người, lở cười lở khóc, chàng đưa tay lên nói:

- Được được được! Mọi người nói thật ra hết đi! Trong các cậu, ai là người có cảm tình với Tiên Tiên, muốn trồng cây si Tiên Tiên, đưa tay lên hết xem sao! Tôi phải biết trước được tình địch mình ở đâu, để có thể nhắm ngay mục tiêu mà trừ khử đi hết!

- Tôi!

- Tôi!

- Em!

Ba cánh tay đồng loạt đưa lên, Tử Mặc đưa mắt nhìn, ngoài Thẩm Chí Văn và Lục Tú Sơn ra, còn có cánh tay của Tử Tuyền, Tử Mặc cười nói:

- Cô cũng tham gia nữa à! Cô là con gái mà!

- Ô! Cô nàng Đỗ Tiên Tiên đó, ngay cả em là con gái mà nhìn thấy còn phải động lòng! Nếu như em là con trai ấy hử, Đỗ Tiên

Tiên nhất định là bị em đeo dính ngay, các anh đều không đủ
điểm!

Mọi người la ồ lên, thật là náo nhiệt.

Tử Mặc đưa mắt về phía Nhược Hồng, chàng nhìn Nhược Hồng
chăm chú, ngập ngừng hỏi:

- Cậu... không đưa tay lên?

Nhược Hồng hơi ngẩng người ra, suy nghĩ một lúc thật lâu, từ từ
đưa tay lên, nhưng vừa đưa lên được một nửa, chàng lại bỏ ngay
xuống một cách thiếu não, nói với Tử Mặc rằng:

- Tôi nhường cho anh vậy!

Đôi mắt Tử Mặc nhìn chàng thật chặt, nửa như thật nửa như
giờn, nói rằng:

- Thật không? Cô Đồ Tiên Tiên này, là do cậu dẫn đến Yên Vũ
Lâu đấy nhé, nếu như cậu tự động bỏ đi quyền lợi, thì tôi không
khách sáo đâu nhé!

Nhược Hồng cố gắng chấn chỉnh tâm tình, nhìn Tử Mặc chăm
chú:

- Tử Mặc, tôi phải thăm vấn anh mới được, không phải anh ôm
chủ nghĩa độc thân hay sao? Bây giờ anh động lòng thật hay
động lòng giả đây?

Tử Mặc hơi mỉm miệng cười, ánh sáng lóng lánh phát ra từ đôi
mắt trông thật chân thành:

- Tôi cũng không biết mình động lòng thật hay động lòng giả, thế

nhưng, tôi cứ có cái cảm giác “Tìm em giữa muôn trùng, đột nhiên quay đầu lại, người ấy trong gang tấc, ánh sáng chiếu rọi ngời!”

Chung Thu Kỳ thở ra một hơi thật dài, nói:

- Ô! Ngay cả Tử Mặc cũng chui đầu vào rọ rồi, thật là ai có nợ của người nấy!

Nói xong, anh chàng không thể không liếc mắt sang nhìn Tử Tuyên.

Tử Mặc cười nói:

- Được rồi! tôi hiểu rồi! Túy Mã Họa Hội của chúng ta, đã bị hai cô gái, chia đôi thiên hạ rồi, ai có phần nấy đấy nhé! Được rồi, tôi đã biết địch thủ của tôi là ai, chúng ta phải tự mình khai triển thần thông, mọi người cùng chạy đua nhé! Người nào theo được không được quyền đấu, mà phải mời mọi người uống rượu đấy nhé!

- Được được được!

Mọi người la ầm lên, tiếng kêu vang dội.

Tử Mặc nhìn Nhược Hồng một cách hiếu kỳ, vẫn còn chút gì đó không an tâm:

- Cậu là người ở bên nào của thiên hạ đây? Tôi đoán không ra được cậu muốn gì!

Nhược Hồng ngẩng đầu lên nhìn trời, đột nhiên cảm thấy ưu uất trong lòng, cái bóng mây âm u đó lại từ từ kéo đến, ép thật chặt

trái tim chàng. Cảm giác thất bại và mặc cảm tự ti đồng loạt xuất hiện, làm chàng thật sự không biết mình như thế nào:

- Tôi ấy à! Tất cả những cuộc chiến tranh của các cậu đều không cần tính phần của tôi. Dù sao, tôi ấy à... tôi là một “tuyệt duyên thể”! (vật thể không dẫn điện - chú thích của người dịch)

Tử Mặc như trút đi một gánh nặng:

- Như vậy thì tốt quá! Trừ được đi một kình địch là cậu, tôi cảm chắc cái thắng trong tay rồi!

Thẩm Chí Văn kêu to lên:

- Ê! Đừng có xem thường người khác chứ!

Lục Tú Sơn nói:

- Đúng vậy, con hươu chết về tay ai, bây giờ chưa biết được đâu! Không đến giây phút cuối cùng, chưa ai có quyền đắc ý đâu nhé, chuyện giữa hai người nam nữ, phúc tạp còn hơn quyền Tam Quốc Chí nữa à!

Tử Mặc la to lên:

- Được rồi, được rồi! Tranh đua một cách công bằng mà! Không biết cô Đỗ Tiên Tiên này, đã có đính ước ở đâu chưa?

Diệp Minh nói:

- Thôi đi! Cậu lo gì chuyện đó, có chồng rồi, mà chúng ta vẫn cứ theo đính đó, có sao đâu, nói gì đến chuyện đính ước, làm sao cản trở ai được?

Mọi người đều cười lên.

Đó là lần đầu tiên, Nhược Hồng được nghe Tử Mặc công nhận mình yêu Tiên Tiên, điều này đem đến cho chàng một sự “kích thích” thật to lớn. Chàng cảm thấy không có cách gì ở trong căn họa thất đó nữa, bèn đi ra phía hành lang bên ngoài, đưa mắt ngược nhìn Tây Hồ, tâm tình vô cùng rối loạn. Ở phía chân trời xa xa kia, quả thật đang có một đám mây đen từ từ tiến dần đến. Chàng lắc lắc đầu, muốn lắc cho tan đi một số ký ức, thế nhưng lại lắc ra đôi mắt long lanh huyền ảo của Tiên Tiên, mấy phen ngây thơ, mấy phen u uẩn, mấy phen dịu dàng, mấy phen sâu đậm... Chàng lại lắc lắc đầu, nhưng lắc không đi đôi mắt đó. Chàng không chịu khuất phục, lại lắc lắc thêm lần nữa.

Tử Tuyên đi đến bên chàng, mỉm cười hỏi:

- Cái đầu anh sao vậy? Đắc tội với anh hử? Đừng có lắc đến đầu muốn sút ra như vậy! Chuyện tình cảm, phải hỏi chỗ này đây!...

Nàng chỉ chỉ vào trái tim chàng, nói tiếp:

- ... Không phải hỏi ở chỗ này!

Nàng lại chỉ chỉ vào cái đầu của chàng. Nói xong, nàng nhoẽn miệng cười xinh xắn, bỏ chạy đi!

Nhược Hồng hơi có chút cảm giác huyền hoặc. Hai người con gái đó: Tử Tuyên và Tiên Tiên, đều có nét đẹp riêng của mỗi người, đều có sự thông minh riêng của mỗi người, thật là “Mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười!”

***

Trong lần tụ họp tiếp theo đó, Tiên Tiên lại đến. Trông nàng hơi có nét ưu uất, có chút tiêu tụy. Thì ra, nàng đã có sự xung đột với dì Khanh ở nhà, Đỗ Thế Toàn bênh vực dì Khanh, mắng nàng hết một trận. Tiên Tiên đến Yên Vũ Lâu, đem tất cả những phiền muộn của mình nói ra, nàng hận cái chế độ “nhất phu đa thê” vô cùng! Hận thái độ “có mới nới cũ”, “thấy trăng quên đèn” của bọn đàn ông.

Trong nhất thời, những người tiên phong của thời đại trong “Túy Mã Họa Hội” đều ùn ùn có ý kiến, mỗi người một lời, mỗi người một ý, thật là náo nhiệt, có người công kích chế độ hôn nhân của Trung Quốc, có người nói giới phụ nữ đã bị đàn áp quá lâu rồi, nên không biết tranh đấu cho sự bình đẳng của mình! Có người nói mẹ của Tiên Tiên là Ý Liên quá nhu nhược, có người lại nói Tổ Khanh tự nguyện làm thiếp của người, thật không biết tự trọng mình chút nào... tóm lại, mọi người nói rất nhiều, nhưng không ai đưa ra được một biện pháp cụ thể, để giúp cho Tiên Tiên. Thế là, Tử Mặc đề nghị, tất cả mọi người cùng lên xe để đi dạo một vòng, cho Tiên Tiên cảm thấy thoải mái một chút! Lời đề nghị này được sự ủng hộ của toàn thể mọi người, thế là, cả một đoàn tám người, cùng chất lên chiếc xe ngựa kiểu Tây

phương đó, Tử Mặc đánh xe, cùng nhau đi dạo!

Bọn họ rời khỏi khu hồ Tây, đến một chỗ có tên là “Vân Thê”.

Nơi đó là một khu rừng trúc thật lớn, ở giữa có một con đường đá, đi ngoằn ngoèo lên núi. Rừng trúc rậm rạp, sâu không thấy đáy, những lá trúc xanh mượt, lay động theo chiều gió, như một biển trúc xanh, dợn sóng dạt dào. Chỗ này tương đối xa xôi, người đi dạo rất ít, do đó khung cảnh thật u tịch.

Chính tại chỗ này, bọn họ đã gặp ông già kỳ quái đó.

Ông già kỳ quái đó xuất hiện từ phía trước mặt họ. Từ xa xa, bọn họ đã nhìn thấy một hình bóng màu trắng xóa, nghe được một giọng hát có âm thanh già lão, nhưng rất hùng hậu, hát rằng:

- Hỏi thế gian sao có chữ tình?

Làm biết bao người hẹn tử sinh,

Nhìn nhân gian bao nhiêu truyện kể,

Hoa mai ba khúc vẫn chân tình!

Một khúc hoa mai đến đoạn trường,

Hai khúc hoa mai gây mộng tưởng,

Ba khúc hoa mai nổi phong ba,

Khói sóng xa xa nước vương vương!

Hồng trần vẫn có người si dại,

Đừng cười si tình quá cuồng si!

Trời kia không lạnh vào xương tủy,

Sao được hoa mai ngát hương thì!

Tiếng hát cứ lập đi lập lại, chỉ có mấy câu đó. Mọi người nghe đến xuất thần. Rừng trúc, con đường đá nhỏ, xe ngựa, tiếng hát... tất cả hòa vào nhau, cảnh vật trông đầy phần thi vị. Sau đó, xe ngựa xuống một dốc, lại lên thêm một dốc, đột nhiên, ông già đó đã ở ngay trước mặt. Ông ta mặc áo dài trắng, quần trắng, tóc bạc, râu bạc, diện mạo thanh nhàn, có mấy phần tiên phong đạo cốt. Trong tay ông ta cầm cái chuông lạc đà, trên lưng đeo một cái giỏ mây của những người bán hàng rong.

Nhược Hồng kêu lên thất thanh:

- Coi chừng kia! Ông lão, tránh ra tránh ra!

Chung Thư Kỳ kêu lên:

- Tử Mặc, thắng cương ngựa lại mau, coi chừng đụng nhằm ông ta đó!

Mọi người đều kêu rú lên kinh hoàng:

- Coi chừng!Ồ... coi chừng kia...

Trong những tiếng kêu rú kinh hoàng đó, chiếc xe ngựa phóng vút qua bên mình ông già, ông già ngã nhào ra, đồ đạc linh kỉnh trong giỏ của ông ta, cũng đổ đầy một đất. Tử Mặc vội vàng thắng cương ngựa lại, mọi người vừa kêu vừa la, ùn ùn nhảy hết xuống xe, chạy đến đỡ ông già dậy.

- Có sao không? Có trúng đầu không? Có bị trặc gân bong chân gì không? Có cần phải bôi thuốc không?

Mọi người cuống quýt, lảng xảng, mạnh người nào nấy hỏi, ùn

ùn chạy tới đỡ ông già.

Ông già đó lại không để ý gì đến mọi người, đẩy mọi người qua một bên, ông ta vội vàng bò trên đất, nhặt những món đồ vật rơi vung vãi, một mặt nhặt lên, một mặt kêu một cách thảm não:

- Chết rồi chết rồi! Gương cổ đời nhà Minh của tôi, vỡ rồi vỡ rồi! Bình hoa dác vàng của tôi, vỡ rồi vỡ rồi! Vòng ngọc mã não, cây tiêu đời Tống của tôi...

Thì ra đây là ông già bán đồ cổ!

Mọi người nhìn thấy ông ta bò lê bò càng dưới đất nhặt đồ đạc, động tác linh hoạt, biết rằng ông ta không bị thương tích gì, đều thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, mọi người đều cúi người xuống, giúp ông ta nhặt những món đồ quý báu đó lên, một mặt tìm cách an ủi. Nhược Hồng nói:

- Ông xem, ông xem! Không vỡ không vỡ! Ông nhìn vòng ngọc mã não này xem, có bị vỡ đâu...

Đột nhiên chàng nhặt lên được một vật, nhìn chăm chú một cách hiếu kỳ:

- ...Ồ! Một cây trâm vàng! Cây trâm hình hoa mai! Thật là một vật nhỏ nhắn, xinh đẹp!

Hai cô con gái đều chạy tới nhìn.

Tiên Tiên nói:

- Em chưa bao giờ nhìn thấy mai hoa trâm! Em đã thấy liên hoa trâm, phụng tiên trâm, khổng tước trâm... nhưng chưa bao giờ

nhìn thấy mai hoa trâm!

Nàng trừng mắt nhìn cây mai hoa trâm trên tay Mai Nhược Hồng, tận đáy lòng nàng hình như dâng lên một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Tử Tuyên cũng phát ra tiếng kêu kinh ngạc:

- Nhược Hồng, cây trâm này giống như dấu hiệu của riêng anh!

Nhược Hồng hơi cảm thấy có chút huyền hoặc, trong lòng như có một lực lượng tàng ẩn nào đó chạm vào làm chấn động:

- Đúng vậy! Tôi họ Mai, mà lại nhặt phải cây mai hoa trâm! Chỉ tiếc là cây trâm này không phải màu đỏ, nếu không, thì đã ứng nghiệm vào cái tên của tôi rồi! Mai Nhược Hồng, hoa mai màu đỏ hồng mà!

Ông già đứng dậy, nhìn vào cây trâm, lại nhìn sang mọi người:

- Cây mai hoa trâm này đó à, lai lịch của nó cũng lớn lắm đấy nhé! Nó là vật thuộc về một vương phủ của đời nhà Thanh, theo truyền thuyết, năm ấy Phúc Tấn hạ sinh một tiểu Quận Chúa, vì không có con trai, bà sợ bị thất sủng, nên đã làm một màn trao long đôi phượng, đưa nàng tiểu Quận Chúa ra khỏi vương phủ, đổi vào đó một vị Bối Lạc giả. Phúc Tấn rất sợ tiểu Quận Chúa ra khỏi vương phủ, sẽ không còn ngày gặp lại mặt nhau, nên bèn dùng cây mai hoa trâm này, đóng một dấu ấn trên vai của tiểu Quận Chúa, để làm bằng chứng sau này lại nhìn nhau. Nàng Quận Chúa đó sau này lưu lạc giang hồ, trở thành một nàng ca

nữ, đi bán lời ca tiếng hát. Bối Lạc giả thì sống trong nhung lụa, vinh hiển giàu sang, lại được chọn làm Phò Mã, nhưng không ngờ, trời cao lại bày cảnh oái ăm, khiến cho nàng Quận Chúa thật và vị Bối Lạc giả này gặp nhau rồi yêu nhau. Từ đó, vận mệnh của hai người như một ổ khóa, khóa chặt vào nhau, không thể nào phân chia được nữa!

Nhược Hồng hỏi một cách hiếu kỳ:

- Thật sao? Ông muốn nói là, cây mai hoa trâm này có liên quan đến thân thế ly kỳ của một nàng Quận Chúa, lại còn lồng trong đó một mối tình éo le, ngang trái nữa hay sao?

- Đúng vậy!

Tử Mặc hỏi:

- Câu chuyện tình đó là chuyện vui hay buồn? Nàng tiểu Quận Chúa và vị Bối Lạc giả đó cuối cùng có trở thành quyến thuộc của nhau không?

- Câu chuyện này, có rất nhiều truyền thuyết khác nhau, có người nói, sau khi thân thế của vị Bối Lạc giả bị tiết lộ ra, người đã bị đưa lên đoạn đầu đài, nàng tiểu Quận Chúa cũng tự tử chết theo ngay tại đó! Nhưng có người thì nói rằng, khi Bối Lạc giả gần lên đoạn đầu đài, thì được hoàng thượng ban đặc ân phóng thích, nhưng nàng tiểu Quận Chúa thì đã hương trầm ngọc nát, vị Bối Lạc giả đó bèn xuất gia đầu Phật. Lại còn một truyền thuyết khác nói rằng, Quận Chúa và Bối Lạc, đều là hồ tiên đầu thai chuyển

kiếp mà thành, đến nhân gian này để trả nợ cho nhau, sau khi Bối Lạc bị xử tử, Quận Chúa tự tử chết theo, cả hai người đều hóa thành một đôi chồn trắng, cùng nhau bỏ vào rừng sâu!

Nhược Hồng hơi sững người ra, chàng lâm bầm:

- Ô, tôi thích truyền thuyết cuối cùng! Ít nhất, mối tình đó cũng không vì cái chết mà bị kết thúc!

Tử Mặc nói:

- Giống như Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, sau khi chết họ hóa thành đôi bướm! Người Trung Quốc thích để lại một đoạn kết có hậu sau những bi kịch làm tan nát lòng người!

Tiên Tiên như bị mê hoặc, nàng hỏi:

- Cây mai hoa trâm này, thật sự đã dùng để đóng dấu ấn trên người nàng Quận Chúa chăng?

Tử Tuyền cười nói:

- Mọi người về tìm thử xem, trên người ai có dấu bột hình hoa mai, không chừng đó chính là nàng tiểu Quận Chúa đầu thai chuyển thế đây!

Thẩm Chí Văn nói:

- Tôi không tin có chuyện kiếp trước đời sau, sống cuộc đời hiện tại là đã đủ mệt mỏi rồi, sống suốt mấy đời làm sao chịu cho nổi!

Diệp Minh chọi lại:

- Tôi thì lại mong có kiếp trước đời sau! Như thế, những hy vọng đời này chưa xong, kiếp sau có thể tiếp nối, hy vọng vĩnh viễn

tồn tại chốn nhân gian!

Và như thế, người này một câu, người kia một tiếng, bọn họ lại sôi nổi bàn luận về “tiền kiếp, lai sinh”. Nhược Hồng cầm cây mai hoa trầm trong tay, đột nhiên trong lòng cảm thấy xúc động dạt dào, có một cảm giác “chiếm hữu” nổi lên mãnh liệt trong lòng chàng:

- Ô! Xin lỗi bác, cây trầm này bác bán giá bao nhiêu? Cháu sẽ mua lại của bác!

Ông già nhìn nhìn cây trầm, lại nhìn nhìn Nhược Hồng:

- Cậu mua không nổi đâu!

Nhược Hồng cuống quýt, chàng có cái cảm giác là nhất định phải mua nó:

- Bác cứ ra cái giá, cháu nhất định phải mua cây mai hoa trầm này. Bác cứ cho giá, chúng cháu sẽ góp tiền lại trả bác...

Chàng lại nhìn sang Tử Mặc:

- ... Anh trả trước hộ tôi, tôi sẽ trả lại anh sau!

Ông già lại nhìn Nhược Hồng một cái thật sâu:

- Cậu nói cậu họ Mai phải không?

- Đúng vậy, cây trầm này, có duyên với cháu đấy chứ!

Ông già đã nhặt xong những món đồ vung vãi trên đất, đeo cái giỏ lên vai, ông nói một cách hào phóng:

- Nếu như cậu nói là có duyên, thì cây trầm này, tặng cho cậu đấy! Tiền, không cần đâu, vạn vật trong trời đất, vốn có duyên

thì tự, vô duyên thì tan ấy mà! Cây trâm này, hôm nay đã tự mình tìm gặp chủ nhân rồi đây! Được lắm, chúng ta cũng phải tan thôi!

Ông già nói xong, đeo cái giỏ mây lên vai, bước từng bước thật dài, bỏ đi một nước. Miệng ông lại ngâm nga bài hát hoa mai ban nãy, lập đi lập lại không ngừng. Nhược Hồng định rượt theo ông ta, nhưng ông ta đi thật nhanh, chỉ trong chớp mắt, chỉ còn lại một chấm trắng nhỏ. Mọi người nhìn trừng trừng theo bóng dáng của ông, ai nấy đều xuất thần.

Chung Thư Kỳ nói:

- Ông già này thật là không đơn giản tí nào, tôi xem ông ta cũng chứa một bụng toàn những điển cố cổ tích đấy chứ, nói năng cũng bất phàm, trông thật giống những người ẩn sĩ giang hồ!

Tử Mặc gật đầu:

- Đúng là như vậy! Trong giang hồ, có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ!...

Chàng quay sang nhìn Nhược Hồng, lúc đó đang cầm cây trâm hoa mai trên tay, ngẩn ngơ, nghĩ ngợi, bất giác đẩy chàng một cái:

- ... Cậu nằng nặc đòi cho được cây mai hoa trâm của ông già, để làm gì vậy?

Nhược Hồng như người vừa tỉnh cơn mộng lớn:

- Đúng vậy! Tôi là một người đàn ông, lấy cây trâm cài tóc để làm gì nhỉ? Hẳn là tôi bị cái câu chuyện tình lâm ly đó làm cho

mê hoặc đó thôi! Đây là đồ vật của đàn bà con gái, chắc là tôi phải trao tặng lại cho các cô ở đây vậy!

Chàng ngẩng đầu lên, nhìn nhìn Tử Tuyền, lại nhìn nhìn Tiên Tiên, lại nhìn sang Tử Tuyền, lại nhìn sang Tiên Tiên, ánh mắt cứ đưa qua đưa lại trên gương mặt của hai người con gái, do dự bất quyết.

Tử Tuyền nhìn lại chàng bằng ánh mắt thâm trầm ý vị.

Tiên Tiên nhìn lại chàng bằng ánh mắt nhiệt tình sôi nổi.

Nhược Hồng cười lên thành tiếng, nói như tự giải thích với mình:

- Ha! Tử Tuyền hiện đại hóa quá, không cần cây trâm cổ điển như thế này, do đó, tặng cho Tiên Tiên vậy!

Nói xong, chàng tiến đến trước mắt Tiên Tiên, trịnh trọng trao cây trâm hình hoa mai vào tay nàng.

Tiên Tiên vừa vui mừng vừa ngạc nhiên:

- Anh... anh tặng cho em đây hở?

Nhược Hồng nói:

- Đúng vậy! Từ đây về sau, mỗi lần em cảm thấy buồn bực, hãy nhìn cây trâm này, nghĩ đến mỗi người chúng ta, nghĩ đến ông già đã kể câu chuyện tình đó, nghĩ đến nàng Quận Chúa bạc mệnh trong câu chuyện, nghĩ đến dấu ấn hoa mai... em sẽ thấy rằng, mình cũng còn hạnh phúc lắm! Còn như chuyện cha em cưới vợ lẽ, sẽ biến thành rất nhỏ, rất nhỏ đấy thôi!

Mọi người đều lên lên:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Nói rất đúng!

Tiên Tiên nắm chặt lấy cây trâm, nhìn thật sâu vào đôi mắt Nhược Hồng. Có một ngọn sóng vui mừng, sung sướng, đang từ tận cùng đáy tâm hồn nàng, dâng lên cuồn cuộn, ngút ngàn. Nuốt trửng lấy nàng. Nàng cầm lấy cây trâm thật chặt, thật chặt, như thể nàng đang cầm trên tay, định mệnh của riêng mình. Đây là dấu hiệu riêng của chàng, thế mà chàng lại tặng cho nàng!

Nàng ngược mắt lên nhìn rừng trúc, nhìn con đường nhỏ, cảm thấy nguyên cả một vùng sơn cốc, như đang vì nàng cất lên khúc nhạc reo vang, những tiếng nhạc vui tươi đó, đều làm rung động mỗi một phiến tơ lòng mong manh, thâm kín của nàng!

QUYỀNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 6

Và như thế, Tiên Tiên bị rơi vào một cuộc tình mãnh liệt, cay đắng, khắc cốt ghi tâm. Nàng không thể nào giải thích được tình cảm của mình, cũng không thể nào phân tích được tư tưởng của mình. Nàng chỉ ngày ngày đêm đêm, cầm lấy cây mai hoa trầm đó, gọi tên chàng một cách điên cuồng: Mai Nhượng Hồng! Mai Nhượng Hồng! Mai Nhượng Hồng! Mai Nhượng Hồng... mỗi một lần gọi, trước mắt trong lòng, đều thoáng qua gương mặt tươi cười của chàng, một Mai Nhượng Hồng cuồng phóng bất kham, một Mai Nhượng Hồng tài hoa đầy đặn, một Mai Nhượng Hồng còn tính trẻ thơ, một Mai Nhượng Hồng khôi hài thi vị, một Mai Nhượng Hồng nhiệt tình phóng khoáng, một Mai Nhượng Hồng bất cần thiên hạ, một Mai Nhượng Hồng tràn đầy tự tin, một Mai Nhượng Hồng mang đầy kiêu hãnh, một Mai Nhượng Hồng điên đảo cuồng ngạo, một Mai Nhượng Hồng vui buồn bất thường! Tất cả những tư tưởng trong óc nàng đều mang đầy hình bóng Mai

Nhược Hồng, trước mắt nhìn thấy toàn là hình ảnh của Mai Nhược Hồng, Tất cả những ký ức của mười chín năm về trước đều là một phiến trắng toát, còn tồn tại chỉ có những hình ảnh, những dữ kiện của gần một tháng nay, vì mỗi một dữ kiện, mỗi một hình ảnh trong đó đều chứa đầy bóng dáng của Mai Nhược Hồng!

Cảm giác của Mai Nhược Hồng, lại không như của Tiên Tiên. Co rút trong căn nhà Thủy Vân Gian của mình, chàng không dám nghĩ đến Tiên Tiên, vì cứ mỗi lần nghĩ đến, lại đem cho chàng cái cảm giác đau đớn ngút ngàn. Một Đỗ Tiên Tiên tốt đẹp như thế, làm cho chàng không dám đụng vào, không dám mơ tưởng, không dám chiếm hữu, cũng không dám gặt gẫm! Từ lúc biết được Tử Mặc yêu Tiên Tiên, chàng lại càng không dám nghĩ đến nàng. Trong lòng chàng, người đàn ông hoàn mỹ nhất thiên hạ là Tử Mặc, người đàn bà hoàn mỹ nhất thiên hạ là Tiên Tiên. Quân tử có tính giúp cho thiên hạ hoàn thành ước nguyện, Tiên Tiên nếu như đã không thể thuộc về Mai Nhược Hồng, thì phải thuộc về Uông Tử Mặc! Có thể, trời già cho chàng quen biết Tiên Tiên, làm muốn mượn chàng làm một nhịp cầu chăng! Thế nhưng, tại sao chàng lại đau lòng đến như thế? Tại sao chàng lại chặt không đứt bút không rời nhỉ? Tiên Tiên, chàng thật sự không muốn nghĩ về Tiên Tiên! Chụp lấy một cây bút, chàng nhìn vào mây và nước phía ngoài song cửa, bắt đầu vẽ tranh, vẽ

nước, vẽ trời. Đáng tội, giữa trời và nước kia, sao lại có một cô gái với đôi mắt to đen lóng lánh, và bím tóc dài buông thả bờ vai thế kia? Quăng cây bút xuống, chàng nổi giận với chính mình, giận đến độ không biết phải làm sao cho phải!

Trong lúc chàng cảm thấy điều này không phải, điều kia cũng không phải, họa hư luôn trang giấy cuối cùng, dùng hết tất cả màu sắc mình có, thì Tiên Tiên tìm đến: ời.

- Nhược Hồng, anh xem em đem cái gì tới này?

Hai bàn tay nàng ôm đầy đồ vật, đưa cao lên che mất đi khuôn mặt của nàng, đi đến bên bàn, nàng buông tay ra, những cuộn lớn cuộn nhỏ rớt đầy một bàn, để lộ ra gương mặt nhỏ chứa đầy ánh sáng mặt trời long lanh sáng láng.

Nhược Hồng đến bên nhìn kỹ, nói bằng một giọng kinh ngạc:

- Giấy vẽ? Giấy vẽ tranh truyền thần? Giấy vẽ tranh thủy mặc?

Lại còn màu nước, bút than, bút lông... cô muốn tôi mở tiệm bán văn phòng phẩm hay sao?

Nàng chụp lên một cái túi to:

- Còn nữa! Trong này còn đủ thứ thức ăn đây, có cái có thịt có cánh gà, chút nữa em sẽ đem muối nó!

Trái tim chàng bay về phía nàng, ồ, Tiên Tiên, em làm cho anh cảm động quá! Thế nhưng, sắc mặt của chàng lại tương phản với ý nghĩ trong trái tim chàng, ảm đạm xuống thật nhanh.

Nàng xông về phía trước, nắm lấy tay chàng một cách sôi nổi,

ánh mắt nàng phát ra tia sáng long lanh, không xấu hổ, không e dè, không ngại ngùng, không che dấu, nàng kêu lên thật chân thành:

- Nhược Hồng, anh nghe em nói! Lần này, không giống như lần tặng cúc cúc cúc trước đâu! Lần trước, anh nói em là người ngoại quốc, do đó anh không tiếp nhận hảo ý của em, thế nhưng, bây giờ, em đã bị anh “đồng hóa” rồi, bị anh “chinh phục” rồi, sự thật thì, em đã bỏ thành cỡi giáp, bị anh “thống trị” mất rồi, em không còn đất nước của riêng mình nữa, em đồng ý đem tất cả những gì mình có, cùng hưởng chung với anh! Anh không thể cự tuyệt em, cũng không thể trốn tránh em! Tại vì em đã là người cùng một nước với anh rồi! Khi anh đem cây mai hoa trâm giao vào tay của em, tức là anh đã nhìn nhận quốc tịch của em rồi! Anh không thể nào đẩy em ra khỏi thế giới của anh nữa!

Nàng thở từng hơi thật dài, đôi mắt nàng càng nói càng sáng long lanh.

Chàng trừng mắt nhìn nàng, trong đôi con ngươi đen tuyền lóng lánh đó, chàng nhìn thấy hai gương mặt của chính mình, cả hai gương mặt đều cùng chấn động, cùng kinh ngạc, cùng hoảng hốt, cùng bàng hoàng và cùng “bỏ thành cỡi giáp”!

- Tiên Tiên!

Chàng kêu lên một tiếng thật nồng nàn, hai tay dùng sức kéo, nàng ngã nhào vào lòng chàng. Chàng không thể kháng cự,

không thể chống đỡ, không thể suy nghĩ... đầu chàng cúi thấp xuống, đôi môi chàng nồng nhiệt bắt lấy đôi môi nàng.

Đôi cánh tay nàng vòng lấy cổ chàng, đôi môi ấm áp của nàng, áp vào chàng thật chặt. Trái tim nàng đang đập từng nhịp điên cuồng, trái tim chàng cũng đập từng nhịp điên cuồng. Hai người trong sự tiếp xúc của đôi môi, cảm thấy được nhịp đập của trái tim nhau, và cái tình cảm nhiệt thành buông thả cho nhau. Lúc này, giờ này, nước cũng không còn, mây cũng không còn, “Thủy Vân Gian” cũng không còn. Thiên địa vạn vật, đều hóa thành hư vô.

Trong thoáng chốc, bỗng dưng chàng đẩy nàng ra. Lắc đầu một cái thật mạnh, chàng tỉnh hẳn, trong lòng, như thể đang có một sợi giây vô hình vút mạnh vào trái tim chàng một cái, đau đớn, chàng đột nhiên thụt lùi lại.

Chàng nói bằng một giọng khàn đục:

- Tiên Tiên! Không được! Anh không thể làm như thế... đừng nên dây vào anh! Em tránh xa đi! Tránh nhanh đi! Anh là một người có độc! Là một nhân vật nguy hiểm, anh không muốn hại em! Anh không muốn hại em!

Tiên Tiên kêu lên thật nhiệt tình:

- Xin anh hãy hại em đi! Cho dù anh có là rắn độc mãnh thú, em cũng không thể làm khác hơn được, tại vì em đã bị trúng độc rồi! Chàng càng thụt lùi lại nhanh hơn nữa, nhìn nàng một cách

hoảng hốt:

- Không không không! Nếu như anh buông thả để cho mình chiếm hữu em, thì anh là một người xấu xa tồi tệ nhất! Vì em không hiểu gì về anh hết, em không biết được lai lịch cũng như xuất thân của anh, em không biết gia thế bối cảnh của anh, không biết được tất cả tất cả của anh, em chỉ biết anh trong “Thủy Vân Gian” này... anh không phải là một người tốt, anh không xứng với em...

- Tại sao anh cứ nói như thế chứ? Anh xuất thân từ ổ cướp hay sao? Anh xuất thân từ bọn thổ phỉ hay sao? Hay là cái gì khác nữa?

- Không phải ăn cướp, không phải thổ phỉ, chỉ là nông dân, cha mẹ anh đều không biết chữ, làm ruộng mướn cho người khác để sinh sống qua ngày, nhà của anh, ngoài anh ra, không có một ai được hấp thụ nền giáo dục... cả nhà nghèo đến độ không đủ gạo ăn, năm mười sáu tuổi, anh đã bỏ nhà ra đi, lên Bắc Kinh đi học, đến nay đã hơn mười năm chưa trở về nhà, cũng không có tin tức gì... em xem, anh là một người bình thường nhỏ bé, lấy gì để so sánh với gia đình họ Đỗ giàu có sang trọng chứ!

Nàng kêu lên:

- Em không màng chuyện đó! Em thật sự không hề quan tâm đến chuyện đó! Đừng nên dùng chuyện giàu nghèo sang hèn, những vấn đề cũ rít đó ra để làm lý do phân chia chúng ta!

Nàng lại nhào lên chụp lấy tay chàng. Chàng dùng sức phẩy tay nàng ra, làm như trên tay nàng có răng nhọn, sẽ cắn phập vào chàng:

- Cô không quan tâm, nhưng tôi quan tâm! Cô tha cho tôi đi! Được không? Mỗi lần cô đến, là cái mặc cảm tự ti của tôi lại có dịp nổi dậy. Cô thử nhìn tôi xem, một người nghèo rớt mồng tơi như thế này, làm sao có thể đem đến cho cô một tương lai? Làm sao đem đến cho cô một sự bảo đảm? Tôi không làm được điều gì hết!

Nàng mở to đôi mắt:

- Em hiểu rồi! Anh không muốn bị người khác cột lại, anh muốn có tự do, anh muốn ung dung tự tại, anh không muốn có một trách nhiệm nào với người khác...

Chàng kêu lên một cách khổ sở:

- Cô biết được là tốt đấy! Như vậy, sao cô còn không đi đi?
- Anh cứ đuổi em hết lần này đến lần khác, thế nhưng, anh không bao giờ đuổi Tử Tuyền! Có thể, Tử Tuyền mới thật sự là người anh yêu!

Chàng quay đầu ra nhìn trời, không nhìn nàng, không trả lời.

- Tại vì Tử Tuyền là một người đã có chồng, anh và chị ấy chơi với nhau, không có trách nhiệm, anh không cần phải có trách nhiệm gì về chị ấy, chị ấy cũng sẽ không bao giờ trói buộc anh, phải không? Phải không?

Chàng tự vỗ trang lấy mình thật nhanh, nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Có thể là như thế! Cô muốn nói như thế cũng chẳng sao!

Giọng nàng cất cao lên:

- Thế nhưng, anh lại đem cây mai hoa trâm trao cho em! Anh đã làm một sự chọn lựa giữa hai người đàn bà, anh đã đem dấu hiệu của anh trao cho em!

Chàng kêu lên thật to, ánh mắt chàng hung hăng, toé lửa, bậm trợn nhìn nàng:

- Điều đó hoàn toàn không có một ý nghĩa gì cả, cô có biết không? Tặng cho cô cây trâm vàng, đó chỉ là một trò chơi, không hẳn đại diện cho gì cả! Cô đừng nên đem giấc mộng của cô, để bậy lên đầu của tôi! Chẳng lẽ cô không hiểu rằng, tôi không hề có ý dây vào cô hay sao?

Nước mắt của Tiên Tiên, cuối cùng cũng đã bị bức chảy ra ngoài:

- Thế nhưng anh đã dây vào em rồi! Hôm đó trên Vọng Sơn Kiều, anh nhất định kéo cho được em vào Yên Vũ Lâu, lúc đó là anh đã dây vào em rồi! Tiếp theo đó, mỗi ngày mỗi ngày, anh cũng đang dây vào em, khi anh đem mai hoa trâm tặng cho em, anh lại càng dây vào em một trăm phần trăm! Và bây giờ, anh lại dám nói, anh không muốn dây vào em!

- Được được được, xem như là tôi đã dây vào cô, nhưng đó cũng

chỉ là sự nổi dậy của cái phần hư vinh trong con người tôi mà thôi! Tại vì cô là một cô gái xinh đẹp, việc tôi “dây” vào cô, cũng chỉ là sự biểu lộ của cái bản năng tồi tàn trong người đàn ông, chứ không hề có một ý nghĩa nào khác!

Nàng giận đến độ gương mặt trở nên xanh một chập, trắng một chập, hơi thở nàng nặng nề:

- Thì ra là vậy! Như vậy, ban nãy anh mới vừa hôn em, cũng là do sự nổi dậy của cái bản năng tồi tàn trong con người anh đó sao?

Chàng trả lời thật lớn tiếng.

- Đúng vậy!

Nàng đã bị đánh ngã rồi, thân hình nàng thụt lùi lại về phía cửa, đôi mắt long lanh ngấn lệ vẫn cứ nhìn chăm chăm vào chàng như không tin ở những gì đang xảy ra, nàng nói lắp bắp:

- Anh... anh... tại sao anh lại đối xử tàn nhẫn với em như thế?

Anh không biết là em đã bỏ qua hết lòng tự trọng, đem hết tất cả nhiệt tình của em dâng hết cho anh...

Chàng cắn cắn răng, nói một cách cứng nhắc:

- Nếu như cô có nhiều nhiệt tình như thế, mà không có chỗ để phát huy, thì hãy đi tìm Tử Mặc vậy!

Bước chân nàng hơi loạng choạng một chút, thân hình va mạnh vào cửa, nàng trừng mắt nhìn chàng, nhìn trừng trừng vào chàng, sắc mặt trắng như giấy.

Chàng tiếp tục nói, giọng điệu gấp rút và cao thấp không đều:

- Anh ấy có nhiều điều kiện tốt, có tiền có tiếng có tài hoa có địa vị, còn một điều nữa, là anh ấy rất ngưỡng mộ cô, anh ấy có thể cho cô tất cả những gì tôi cho không nổi! Nếu như cô đủ thông minh, thì hãy buông tôi ra, mà chụp lấy anh ấy! Anh ấy mới là hoàng tử của lòng cô, không phải tôi!

Nàng thở hào hển, hắt cằm lên, nói bằng một giọng giận dữ:

- Được, được, được! Đó là những lời anh nói đấy nhé! Hy vọng là anh sẽ không hối hận! Em hận anh! Hận anh! Hận anh! Hận anh! Hận anh! Hận anh...

Nàng kêu một hơi nhiều chữ “hận anh”, sau đó, nàng quay đầu xô cửa bỏ chạy đi một nước.

Chàng chấn động bàng hoàng, đau đớn cất bước rượt theo, nhưng vừa đến khung cửa, thân hình chàng tuột xuống như điều đứt dây, thảm nào, chàng ngồi phệt xuống đất.

Chàng đưa mấy ngón tay lùa vào tóc, nắm thật chặt lấy đám tóc rối bù trên đầu, thấp giọng nói với chính mình:

- Tiên Tiên! Anh không thể nào hại em được, không thể hại em... tại vì anh yêu em quá sâu đậm! Anh đã không thể cho em được một cuộc hôn nhân, anh không thể cho em được niềm hạnh phúc, anh đã từng hại Thúy Bình, không được... hại thêm em nữa.

Thúy Bình, cái tên đó như một mũi dao nhọn đâm qua tim chàng, đau đớn, cái tên đã thuộc về quá khứ xa xôi, cái tên đã thất lạc từ

lâu lắm, cái tên đã thuộc về một tiền kiếp nào đó của cuộc đời, cái tên nghe như xa lắc xa lơ... xem kìa, sự xuất hiện của Tiên Tiên đã đem tất cả những “mặc cảm tội lỗi” mà chàng đã đem dấu biệt khi trước, hiện nguyên hình toàn bộ không có cách chi chống cự lại được!

***

Những ngày tháng tiếp theo đó, Tiên Tiên và Tử Mặc ra vào có đôi.

Tây Hồ, vốn là một nơi chốn lãng mạn, vốn là nơi chốn cho những tình nhân, vốn là nơi dệt mộng cho những người tuổi trẻ, vốn là nơi làm cho người ta chưa uống đã say...

Và như thế, Tử Mặc đã bị say mềm giữa vùng khói nước mang mang của Tây Hồ, say mềm trong ánh mắt long lanh mơ màng như giấc mộng của Tiên Tiên, hưởng thụ được mùi vị “sa vào lưới tình” lần đầu tiên của cuộc đời.

Và như thế, trên chiếc thuyền con với bầu rượu nhỏ, họ cùng nhau chèo thuyền trên sóng nước lăn tăn. Trên cỗ xe ngựa cũ kỹ, bánh xe lăn nghiêng nát mặt đường. Trăm hoa khoe sắc thắm, ngàn bướm lượn ong kêu... mùa Xuân của Tây Hồ, xinh đẹp như

thơ như họa. Tử Mặc và Tiên Tiên, trong mùa Xuân đó, đã đi khắp mọi ngõ ngách của Tây Hồ; buổi sáng ở Tô Đề, buổi chiều nghe tiếng oanh kêu trên cành liễu, buổi tối nhìn ngấm trăng lên ở Tam Đàm, hòa mình trong vùng sương khói mịt mờ của Cửu Khê...

Trong tháng năm, nguyên cả một Túy Mã Họa Hội đã truyền nhau sôi nổi. Hai chàng Thẩm Chí Văn và Lục Tú Sơn, nói một cách tức tối: chưa kịp xuất chiêu gì hết, đã bại trận một cách kỳ cục, không hiểu nổi! Họ cùng lớn tiếng mắng Tử Mặc không đủ nghĩa khí giang hồ. Diệp Minh và Chung Thư Kỳ, đã tỏ rõ thái độ là trồng cây si Tử Tuyên, lúc này đứng bên đây sông nhìn lửa cháy, với thái độ của một kẻ bàng quang, nói những lời khôhài chế diễu bọn Thẩm Chí Văn và Lục Tú Sơn một phát. Tử Tuyên cười vui rạng rỡ, nàng thật sự phấn khởi vui mừng. Cảm giác của Mai Nhược Hồng phức tạp nhất, chua chát, đắng cay, ngọt bùi, khổ sở trăm chiều, trộn lẫn vào nhau, làm cho chàng không biết phải đặt mình vào đâu cho đúng, trong khi mọi người vừa cười, vừa la, vừa náo động, chỉ có một mình chàng im lặng. Tử Tuyên cười một cách cởi mở, la lên rằng:

- Được rồi! Được rồi! Em xem, Tiên Tiên đã khuấy động hồ nước này một thời gian, bây giờ đã yên tĩnh trở lại rồi! Tuy nhiên...

Nàng quay sang nhìn Nhược Hồng, cười cười hỏi rằng:

- Tại sao anh không nói chuyện gì hết vậy, chẳng lẽ lại bị “thất tình” hay sao?

Nhược Hồng kinh hoàng. Tiên Tiên không thể không đưa mắt nhìn Nhược Hồng, ánh mắt hai người vừa giao nhau đều đã vội vàng quay sang nơi khác.

Nhược Hồng cười một cách cay đắng, nói như nửa thật nửa giả:

- Trên cuộc đời này, có người “đắc ý”, thì phải có người “thất ý” chứ! “Ánh sáng khắp kinh đô, riêng người sao tiều tụy!” mà!

Tử Tuyên cười lên thật to, một mặt cười, một mặt vỗ vỗ vào vai của Nhược Hồng, nói:

- Thôi được rồi! Hễ bắt cho anh cây thang, là anh cứ leo lên không hề khách sáo! Lại còn dám nói “Riêng người sao tiều tụy” nữa! Bộ anh không thấy, hôm nay trong Túy Mã Họa Hội, “Người người đều tiều tụy”, “Ai ai cũng cô đơn” hay sao?

Tử Tuyên nói xong câu này, mọi người lại còn la lối ầm ĩ hơn lên. Tiếng thở dài, tiếng dậm chân vang lên không dứt, mọi người đều cố ý khoa trương cảm giác của mình, cuối cùng, Tử Mặc phải làm một tiệc rượu đãi mọi người mới được yên thân.

***

Đêm đó, trong căn “Thủy Tâm Các” nằm cạnh bên Hồ Tây của Yên Vũ Lâu, Tử Mặc đã cho dọn một tiệc rượu vô cùng phong phú, để thực hành lời hứa, “người thắng cuộc, phải đãi anh em nhậu một chầu”, Tiên Tiên cũng tham gia buổi tiệc đó. Bàn tiệc vừa dọn lên, lại có thêm một người khách ngoài ý muốn, người đó là Cốc Ngọc Nông!

Chàng đến với một gương mặt tiều tụy và chân thành, nói với mọi người bằng một giọng điệu nài nỉ, van xin:

- Những cuộc hội họp như thế này, xin cho tôi cùng tham dự với, được không? Cho tôi một cơ hội chuộc lại tội lỗi của mình, cho tôi tìm hiểu mọi người, hòa mình vào với mọi người, được không?

Từ lúc đại náo Yên Vũ Lâu, làm cho tất cả thành viên của Túy Mã Họa Hội đều bị ở tù tập thể đến nay, cứ cách vài hôm, Cốc Ngọc Nông lại đến Yên Vũ Lâu, vừa xin lỗi vừa xin tha thứ, hy vọng sẽ chiếm lại được trái tim người đẹp. Đối với chàng, Tử Tuyền thật sự không biết phải làm sao! Tất cả những người khác, đều nhìn chàng với gương mặt khó dăm dăm. Thế nhưng lần này, chàng đã đổi chiến thuật, chàng áp dụng phép “chịu đấm ăn xôi”, không la không hét, không kiếm chuyện gây gổ với một ai, mặc cho gương mặt của mọi người nhìn chàng khinh khỉnh, chàng vẫn cứ thấp giọng nhỏ tiếng, chịu đựng tất cả, với thái độ

chịu đựng như thế của Cốc Ngọc Nông, Tử Mặc thật sự cũng chẳng biết phải phản ứng ra sao. Thật sự, anh chàng Cốc Ngọc Nông này cũng không phải là “người ác”, càng không phải là “người xấu”, chỉ tại vì chàng không hiểu Tử Tuyền, mà lại yêu Tử Tuyền như điên như cuồng, cho nên mới tự làm cho mình lâm vào tình trạng lờ khóc lờ cười như thế.

Rút cuộc, buổi tiệc đêm hôm đó, mỗi người đều có tâm sự riêng của mình, mỗi người đều có tình trạng riêng của mình, ai cũng rượu vừa tới môi đã cạn, chỉ một lúc sau, mọi người đều đã say mềm. Giống như Thẩm Chí Văn đã nói:

- Hôm nay hoàn toàn không phải “rượu vì tri kỷ nghìn ly ít”, mà là “vài nhà vui vẻ mấy nhà sầu”!

Thật vậy! Từ đầu chí cuối, Nhược Hồng cứ yên lặng uống từng ngụm rượu, làm cho mình say túy lúy. Tiên Tiên tâm sự trùng trùng, chỉ cần có người đến bên nàng chuốc rượu, nàng bèn “cạn ly”, báo hại Tử Mặc phải dành lấy để cụng ly, dành lấy để uống, uống đến độ gân cổ nổi lên, mặt mày đỏ gay đỏ kè. Thẩm Chí Văn và Lục Tú Sơn là người “thất ý”, dĩ nhiên phải mượn rượu “giải sầu”. Còn hai anh chàng Chung Thư Kỳ và Diệp Minh, nhìn thấy sự gia nhập của Cốc Ngọc Nông, đều cảm thấy vô cùng “bẽ bàng”. Còn Cốc Ngọc Nông, nhìn thấy Tử Tuyền đối với ai cũng vui vẻ hề hà, chỉ riêng đối với mình là không hề tỏ thái độ thân thiện, tâm tình lại càng thấp sâu xuống tận đáy vực.

Buổi tiệc như thế, chưa ăn được một nửa, mọi người đều đã ngã nghiêng ngã ngửa, đứng ngồi ngổn ngang, đủ loại tư thế, rượu vào lời ra, thấy đều xuất hiện. Thế nhưng, trong buổi tiệc tối hôm ấy, lại có được một “thu hoạch” bất ngờ.

Thì ra, trong lúc mọi người còn đang nửa say nửa tỉnh, Chung Thư Kỳ đột nhiên rót đầy một chung rượu, đi đến trước mặt Cốc Ngọc Nông, vô cùng thành khẩn nói rằng:

- Ngọc Nông, tôi xin đại diện cho toàn thể anh em trong Túy Mã Họa Hội, mời anh một ly rượu, tôi xin uống cạn trước đây!...

Chàng ngửa cổ lên nốc cạn ly rượu đầy, nói tiếp tục một cách rất chân thành:

- ... Bao nhiêu năm nay, chúng tôi đối với anh không hề có chút tình thân thiện, đó là lỗi của chúng tôi! Thành thật xin lỗi anh!

Cốc Ngọc Nông cảm thấy vô cùng bất ngờ, lưỡi chàng như quỳ lại:

- Sao... sao...

Chung Thư Kỳ tiếp tục nói:

- Ngọc Nông! Xin anh nể tình tất cả mọi người ở đây, mong anh “nhẹ tay” cho, mong anh buông tha cho Tử Tuyền vậy!

Cốc Ngọc Nông kinh hoàng thất sắc, chưa kịp có một phản ứng nào, đôi mắt Tử Tuyền đã nóng bừng lên, nước mắt đã trào ra chảy xuống thành dòng. Tiên Tiên thấy Tử Tuyền khóc, bèn xông đến bên nàng, dùng hai tay ôm lấy nàng, nước mắt cũng rơi

ào ào xuống má. Tất cả mọi người đều bị chấn động, ùn ùn kéo đến bên họ, ùn ùn chúc rượu cho Cốc Ngọc Nông.

Tử Mặc nói:

- Ngọc Nông, thôi thì cậu hãy nhanh tay chấm dứt cuộc hôn nhân không vui vẻ này, trả lại tự do cho Tử Tuyền đi!

Nhược Hồng nói:

- Kết thúc một bi kịch, cũng bằng như bắt đầu một hài kịch vậy!

Diệp Minh nói:

- Kéo dài đau đớn chỉ bằng đem nó rút ngắn lại, hai người cũng đã dày vò nhau suốt bốn năm liền rồi, như vậy còn chưa đủ sao?

Có thể ngưng lại rồi đó!

Thẩm Chí Văn nói: - Cốc Ngọc Nông, anh là một nhân tài, anh đâu sợ tìm không được một hồng nhan tri kỷ? Tại sao lại nhất định phải là Tử Tuyền mới được?

Lục Tú Sơn nói với một giọng điệu hào khí ngất trời:

- Nếu như anh chịu buông tha cho Tử Tuyền, tất cả thành viên trong Túy Mã Họa Hội của chúng tôi sẽ kết bạn với anh! Bắt đầu từ đây xin mở rộng vòng tay chào đón anh, cùng anh kết thành bbạn bè “sinh tử chi giao”.

Tất cả mọi người đều đồng loạt la to lên:

- Đúng! Đúng! Đúng!

Cốc Ngọc Nông bàng hoàng nhìn quanh, thấy được từng khuôn mặt, từng khuôn mặt thật thành khẩn, mang đầy nét van xin, lại

nhìn sang Tử Tuyền và Tiên Tiên vẫn còn đang khóc bù lu bù loa, trái tim chàng cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, như đã chết rồi.

Chàng vô cùng kích động, không thể kiềm chế được mình:

- Tử Tuyền, em nói một câu đi! bây giờ anh cần nghe em nói một câu! Em không thể không ly dị với anh, phải không?

Tử Tuyền rớt nước mắt, nhìn Cốc Ngọc Nông bằng đôi mắt ai oán và khẩn cầu:

- Ngọc Nông, không phải là anh không tốt, mà là em không tốt... thôi thì anh hãy để cho em tự mình sống đời sống của mình vậy! Cốc Ngọc Nông lại nhìn tất cả mọi người thêm một lần nữa, thở dài thất vọng:

- Được được được, xem ra mọi người đều có ý muốn trừ khử tôi đi cho rồi, coi như mọi người đều “một lòng một dạ”! Thôi được, thôi được, Tử Tuyền, anh sẽ làm theo ý em mong muốn vậy!...

Chàng ngẩng đầu lên nói thật to tiếng:

- ... Đang lúc tôi vẫn còn chưa tỉnh rượu, sao không mau mau đem giấy bút ra đây đi! Đợi đến khi tôi tỉnh hẳn rượu rồi, nếu muốn tôi đặt bút ký tên vào tám giấy đó, thì e rằng còn khó hơn lên trời nữa à!

Mọi người vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cùng đưa mắt nhìn nhau mà không tin đó là sự thật. Sau đó, có rất nhiều người cùng nhau chạy cuống quýt, lảng xảng, kẻ thì lấy giấy, kẻ thì lấy bút, kẻ thì lấy nghiên mực, kẻ thì mài mực... Tử Tuyền đứng chết trân tại

chỗ, trên gương mặt biểu lộ nét bàng hoàng như đang đắm chìm trong giấc mộng. Cốc Ngọc Nông cầm cây bút lên, thảo lên giấy mấy hàng chữ:

- Cốc Ngọc Nông và Uông Tử Tuyên, vì tính tình không hợp nhau, không thể nào sống chung với nhau được nữa, chúng tôi đã cùng nhau thảo luận việc ly dị, và đồng ý với nhau rằng, từ đây trai được quyền lấy vợ, gái được quyền lấy chồng, không còn liên hệ gì với nhau nữa!

Sau đó anh chàng trịnh trọng ký tên lên tờ giấy chứng đó. Đưa bút cho Tử Tuyên, Tử Tuyên cũng ký tên lên đó, sau đó, tất cả bảy người tham dự buổi tiệc cũng tuần tự ký tên lên làm nhân chứng. Đợi đến khi đã đầy đủ hết các chữ ký, Tử Tuyên đột nhiên xông thẳng về phía Cốc Ngọc Nông, ôm chầm lấy chàng, nói bằng một giọng cảm kích đong đầy nước mắt:

- Cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã bằng lòng trả lại đời sống tự do cho em một cách bình tĩnh và ôn hòa như thế này, em không biết nói thế nào để biểu lộ lòng cảm kích anh! Ngọc Nông, em hứa với anh, không làm được vợ chồng ăn đời ở kiếp với nhau, thì em sẽ làm một người bạn mãi mãi chân thành với anh trong suốt cuộc đời!

Nói xong, tâm tình nàng quá kích động, nàng hôn lên má Ngọc Nông một cái thật kêu.

Cốc Ngọc Nông vô cùng chấn động, chàng lẩm bẩm nói bằng

một giọng đầy men rượu:

- Lấy nhau bốn năm nay, lần đầu tiên em mới đối với anh tốt như thế này... nếu biết trước được như vậy, anh đã ký tên vào tờ giấy ly dị sớm hơn nữa rồi!

Diệp Minh đưa tay lên hoan hô mừng rỡ:

- Cốc Ngọc Nông vạn tuế!

Trong nhất thời, mọi người đều hưởng ứng, mọi người đều đưa cao tay lên, đều cất giọng la to:

- Cốc Ngọc Nông vạn tuế!

Cốc Ngọc Nông đứng ở đó, đột nhiên cảm thấy rằng mình đã làm một việc thật “vĩ đại”, chàng cảm thấy lòng mình thơ thoi hân hoan như đang lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Quan hệ hôn nhân giữa Cốc Ngọc Nông và Tử Tuyền, đã kết thúc ngay trong buổi tiệc đêm hôm đó. Tử Tuyền giống như con chim xỏ lồng, nàng vui mừng biết nói sao cho xiết! Còn Cốc Ngọc Nông, trong những ngày tháng sau đó, thường hay nghi ngờ không biết có phải mình đã “trúng kế” mà từ bỏ đi quyền làm chồng? Thế nhưng, Tử Tuyền rất giữ chữ tín, từ đó, trong Tuý Mã Hội Họa, chàng từ một “nhân vật không được hoan nghinh”, trở thành một “nhân vật được hoan nghinh”, do đó, chàng cũng chấp nhận cái sự thật đó. Đồng thời, lại còn nảy sinh ra một hy vọng khác: chỉ cần trai chưa lấy vợ, gái chưa lấy chồng, chàng vẫn còn có thể tiếp tục theo đuổi Tử Tuyền chứ sao

không! Chưa biết chừng, Tử Tuyền sau khi đánh hết một vòng lớn, cuối cùng lại trở vào vòng tay của chàng thì sao!

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 7

Đêm đó, khi buổi tiệc kết thúc, đêm đã rất khuya, Tử Mặc đưa Tiên Tiên về nhà. Bước chân Tiên Tiên đã loạng choạng, nét say hiện đầy trên mặt.

Đỗ Thế Toàn và Ý Liên ngồi đợi Tiên Tiên trong phòng khách. Nhìn thấy mớ tóc mai của Tiên Tiên đã rối, gương mặt đỏ bừng, đuôi mắt khoe môi, đều đọng đầy men rượu. Đỗ Thế Toàn cảm thấy lửa giận bùng bùng, nhưng vì có mặt Tử Mặc, nên ông cố dằn lửa nóng giận. Ý Liên vừa cuống quýt vừa lo lắng, không ngừng nhìn nhìn Thế Toàn, lại nhìn nhìn Tử Mặc và Tiên Tiên, chỉ sợ rằng Thế Toàn sẽ nổi cơn thịnh nộ trước mặt Tử Mặc. Tử Mặc thì lại rất phóng khoáng hào sảng, và lễ phép vô vàn. Tuy rằng chàng cũng uống rất nhiều rượu, nhưng đối với Đỗ Thế Toàn và Ý Liên, thái độ chàng vẫn một mực cung kính, đồng thời nói năng khéo léo:

- Thưa hai bác, cháu thành thật xin lỗi, là đã đưa Tiên Tiên về tối

như thế này. Vì trong họa hội có tiệc, mọi người đều rất thích Tiên Tiên, thật sự không muốn cho cô ấy về sớm. Xin hai bác đừng trách mắng Tiên Tiên, nếu như muốn trách mắng, thì xin hãy trách mắng cháu đây, chính cháu đã không suy nghĩ chu đáo...

Chàng nhìn thẳng vào Đỗ Thế Toàn, nói thêm vài câu thật thẳng thừng:

- ... Lúc gần đây, cháu vẫn thường hay đi chơi chung với Tiên Tiên, cháu thật khâm phục hai bác đã dạy dỗ được một cô con gái tốt đẹp như thế này! Ngày khác, cháu sẽ chính thức đến thăm hai bác! Cháu không dám làm phiền hai bác nữa!

Tử Mặc thi một lễ, quay người đi ra ngoài.

Đỗ Thế Toàn giận dữ trừng mắt nhìn Tiên Tiên, đôi mắt như tóe lửa. Tiên Tiên nhìn thấy tình hình bất ổn, chỉ muốn tránh ra cho xong. Vừa mới cất bước lên lầu, Đỗ Thế Toàn đã nạt lên một tiếng thật lớn:

- Con đứng lại đó cho Ba!

Tiên Tiên đành phải đứng lại, nhìn Đỗ Thế Toàn một cách bị động.

- Con nói cho Ba xem, lúc sau này con đã làm những gì?

Nàng hơi mở miệng ra. Nàng định nói: Con yêu một người đàn ông, tên của anh ấy là Mai Nhược Hồng, thế nhưng anh ấy lại không cần con, mà lại đem con đẩy sang cho Uông Tử Mặc, do

đó, cái xác con bên cạnh Tử Mặc, nhưng trái tim con thì lại nghĩ đến Nhược Hồng. Con đã rơi vào vạc dầu sôi, đã bị nấu đến gần chín rồi, đã bị nấu đến gần khét rồi, đã bị nấu đến gần tan xương nát thịt rồi... dĩ nhiên là nàng không thể nào nói lên được những lời nói đó, cắn cắn môi, trái tim nàng trở nên đau đớn không cùng, đôi mắt nàng mau chóng dâng lên một màn lệ mỏng.

Chưa nói được tiếng nào, nước mắt đã lăn dài xuống má.

Ý Liên vội vàng nhào tới, dùng tay ôm lấy Tiên Tiên, nói với Đỗ Thế Toàn bằng một giọng khẩn cầu:

- Thôi được rồi, được rồi, thôi thì anh đừng nên nói gì con nữa mà!

Đỗ Thế Toàn vừa kinh vừa giận:

- Anh đã nói gì nó chẳng? Anh chưa nói nó câu nào, nó đã bắt đầu khóc rồi...

Ông trừng mắt nhìn Tiên Tiên:

- ... Thị xã Hàng Châu rất nhỏ, Túy Mã Họa Hội của chúng nó lại quá nổi tiếng, toàn là những tên điên khùng lãng mạn, không làm ăn chân chính! Con muốn học họa, Ba không có lý do gì không cho, nhưng nếu con muốn lấy tên Uông Tử Mặc đó, thì đừng hòng Ba chấp nhận! Từ đây về sau, con cũng đừng nên tiếp xúc, giao du với đám nghệ thuật gia có những tiếng tăm không tốt đó nữa làm gì, để khỏi tự làm cho mình thân bại danh liệt! Con vẫn chưa có chỗ trao gửi chính thức gì hết, nếu như cứ thế này mãi,

có còn một gia đình đứng đắn nào muốn cưới con nữa?

- Thế Toàn, anh nói ít lại hai câu đi mà!...

Ý Liên nắm tay Tiên Tiên, kéo nàng đi lên lầu, vừa đi vừa thấp giọng lầm bầm:

- ... Tử Mặc dù sao cũng là một họa sĩ nổi tiếng, vừa trẻ tuổi vừa có danh vọng, gia thế cũng không tệ, mặt mũi cũng dễ ưa dễ nhìn... làm gì mà giận dữ vậy chứ?

Ý Liên một mặt lầm bầm mấy câu cần nhần, một mặt đã kéo Tiên Tiên lên tới lầu. Đi vào phòng Tiên Tiên, Ý Liên vội vàng đóng cửa phòng lại, nói với Tiên Tiên bằng một giọng quan tâm và an ủi:

- Con đừng nên cuống, đừng nên sợ, con mau nói cho mẹ nghe, có phải con thật sự thích tên Uông Tử Mặc đó? Con cứ nói cho mẹ nghe, mẹ sẽ tranh đấu với cha con về chuyện này!

- Mẹ ơi!...

Tiên Tiên kêu lên một tiếng, ôm chầm lấy mẹ, để mặc cho nước mắt chảy ròng ròng trên má. Nàng kêu lên bằng một giọng nức nở, bàng hoàng, thống khổ:

- ... Không phải Uông Tử Mặc, mẹ ơi, mà là Mai Nhược Hồng!

Ý Liên giật nảy mình kinh hoàng, nhìn thấy Tiên Tiên khóc một cách đau đớn, đoạn trường như thế, bà sợ hãi đến cuống cuồng:

- Mai Nhược Hồng? Mai Nhược Hồng là ai? Hắn đã ăn hiếp con hở? Hắn đã lợi dụng con hở? Hắn là người như thế nào?

- Anh ấy không hề ăn hiếp con, anh ấy cũng không thêm lợi dụng con, anh ấy hoàn toàn không thêm muốn con, trong mắt của anh ấy hoàn toàn không hề có hình bóng của con, mẹ ơi! Ý Liên đứng chết trân ở đó, nghe mà không hiểu, hoàn toàn không biết được chuyện gì đã xảy ra, nguyên cả người bà cứng nhắc không cử động được!

***

Ba hôm sau buổi tiệc, là ngày tụ họp của Túy Mã Họa Hội. Tiên Tiên không xuất hiện, ông quản gia của nhà nàng là Vĩnh Quý, tìm đến giao cho mọi người một bức thư. Phía ngoài phong thư đề một hàng chữ: “Gửi toàn thể hội viên của Túy Mã Họa Hội”. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết chuyện gì đã xảy ra, Tử Tuyền vội vã rút bức thư ra, đọc lớn lên cho mọi người nghe: - Tử Tuyền, Thư Kỳ, Chí Văn, Tú Sơn, Diệp Minh, Tử Mặc, Nhược Hồng: Chào tất cả mọi người! Khi các anh chị nhận được bức thư này, thì em đã rời khỏi Hàng Châu, đi Thượng Hải rồi. Em sẽ ở lại công ty của cha em, học làm những công việc liên quan đến chuyên vận, tạm thời không trở về Hàng Châu nữa. Hẳn là các anh chị không hiểu được vì sao em ra đi mà không

một lời từ già, trong nhất thời em cũng khó nói rõ ràng nguyên nhân cho các anh chị hiểu. Chỉ biết rằng, phức tạp lắm, chặt không đứt, bứt không rời, sợi tơ càng sắp càng thêm rối rắm! Gương mặt của mọi người đều lộ vẻ thắc mắc, ai ai cũng mang đầy nét nghiêm trọng.

Tử Mặc cau chặt đôi chân mày, Nhược Hồng cắn chặt lấy đôi môi. Tử Tuyên ngược mắt lên nhìn nhìn mọi người, lại tiếp tục đọc:

- Suy nghĩ kỹ càng, đứt từng đoạn ruột. đành phải bỏ đi tất cả, rồi bỏ một thời gian. Có thể một thời gian sau, khi em gặp lại mọi người, biết đâu mọi sự đều đã phôi pha phai nhạt, không còn vương vấn trong lòng... các bạn thân thiết của em! Em rất thành tâm cầu chúc cho tất cả mọi người, trên con đường lữ hành vô định của nhân sinh, ai ai cũng theo đuổi được những gì mình theo đuổi! Tiên Tiên, khuya đêm mười tháng năm.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ai ai cũng đều cảm thấy khó hiểu. Chỉ có Nhược Hồng, ánh mắt rơi vào một phương trời xa xôi nào đó ngoài song cửa, trong lòng chàng cuộn cuộn từng ý nghĩ, kích động và đau đớn không cùng. Gương mặt Tử Mặc xanh mét, ánh mắt ảm đạm.

Chàng nói bằng một giọng bàng hoàng:

- Sao lại có thể như thế được? Cái gì mà chặt không đứt, bứt không rời, sợi tơ càng sắp càng thêm rối rắm? Cái gì mà phơi pha phai nhạt, không còn vương vấn trong lòng, thật là giống như một bài đồ hóc búa! Đưa đây cho anh đọc lại xem sao!

Chàng đưa tay giật lấy bức thư. Lục Tú Sơn nói:

- Tử Mặc! Có phải là đêm hôm đó anh đưa Tiên Tiên về nhà, làm cho cha mẹ nàng có một cái nhìn nào đó...

Diệp Minh tiếp lời:

- Đúng rồi! Cái gia đình đó của nàng, chắc chắn là có thành kiến với bọn làm nghệ thuật như chúng ta, do đó, bèn đem Tiên Tiên “áp giải” lên Thượng Hải chứ gì!

Những lời nói này của Diệp Minh, đều được mọi người cho là chí lý. Lập tức, mọi người bắt đầu thảo luận về mọi giả thuyết có thể xảy ra, và cũng phân tích về mọi giả thuyết có thể xảy ra.

Mọi người đều đoán rằng Tiên Tiên bị “bức bách” phải bỏ ra đi.

Tử Mặc đem thư ra đọc đi đọc lại năm sáu lần, nét mặt càng lúc càng nghiêm trọng, cuối cùng, chàng thở dài một tiếng:

- Bức thư này của nàng, chỉ có vài chữ ngắn ngủi, muốn nói nhưng lại thôi! Không phải là nàng bị bức bách ra đi đâu, mà là nàng tự nguyện bỏ đi đây! Có thể, những gì mà tôi biết về Tiên Tiên vẫn còn rất hời hợt, tôi chưa từng tìm hiểu sâu xa về nàng, chưa từng đi sâu vào thế giới nội tâm thâm kín của nàng... có thể, nàng muốn cho mình có một khoảng thời gian để suy nghĩ... điều

này có nghĩa là nàng vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận tôi! Nếu không, ít nhất nàng cũng có thể viết riêng cho tôi một lá thư, kể lại mọi việc một cách rõ ràng hơn!

Tử Tuyền nói một cách nồng nhiệt:

- Anh, đừng nên chán nản! Có thể là Tiên Tiên đã bị em làm cho kinh hoảng, đối với chuyện hôn nhân đại sự, nàng còn có sự nghi ngờ. Những trở lực trong gia đình nhất định thế nào cũng có, dù sao nàng cũng chỉ mới có mười chín tuổi, không biết cách ứng phó, do đó mới nghĩ đến chuyện bỏ đi cho rảnh trí. Cũng may là, Thượng Hải không phải là một nơi chốn xa xôi gì, đi xe lửa một đêm là tới ngay thôi. Xem xem mấy giờ dạy ở trường Nghệ Thuật của anh có tìm được người thay thế không, hoặc có thể đợi khi nghỉ hè, anh đi Thượng Hải để tìm nàng! Còn như bây giờ, anh đành phải viết thư nhiều một chút, dùng thế tấn công bằng thư tình, em tin rằng, chân tình có thể làm rung động trời đất! Tiên Tiên, khi nàng suy nghĩ kỹ càng, chắc hẳn là sẽ trở về thôi!

Chung Thu Kỳ vỗ vỗ vai Tử Mặc:

- Đúng vậy! Tôi chưa bao giờ thấy anh bị chuyện gì làm cho chùn bước, nhất định là chuyện này anh sẽ thành công mà!

Thẩm Chí Văn nói:

- Huống chi, anh còn có một đám bằng hữu tốt như chúng tôi ủng hộ hết mình đây!

Mai Nhược Hồng không nói không rằng, vẫn đưa mắt nhìn ra

đám mây khói xa xôi bên ngoài khung cửa. Trong đám mây khói xa xôi đó, là sóng nước mang mang trùng điệp, là trời đất mênh mông u hoài.

***

Liên tiếp rất nhiều ngày sau, thần trí Mai Nhược Hồng hoang mang. Chàng cứ liên tục vẽ tranh không ăn không nghĩ, đeo giá vẽ trên vai, chàng đi khắp cùng khu Tây Hồ, hằng đêm hằng đêm, chàng không ngủ được, đốt đèn lên, chàng vẽ từ lúc tối đèn cho đến lúc sáng trời. Chỉ có mấy hôm, chàng đã làm cho mình râu ria đầy mặt, hình dung tiêu tụy, mặt mũi võ vàng.

Đêm đó, chàng sức cùng lực kiệt, uể oải bò lên nằm phịch trên giường, chàng không còn hơi sức nào nữa, nhắm mắt lại, chàng bắt đầu ngủ một cách hôn hôn mê mê.

Trong giấc ngủ, chàng cảm thấy có một cánh tay con gái, ôm vòng lấy cổ chàng, có đôi môi mềm mại thiếu nữ, ấm áp dịu dàng chạm nhẹ trên trán chàng. Chàng kinh hoảng, tỉnh hẫc dậy, quay người qua, chàng nhìn thấy gương mặt tươi cười rạng rỡ, say đắm nồng nàn của Tử Tuyên ngay trước tầm mắt mình.

Nàng đưa tay vuốt vuốt mái tóc rối bời của chàng một cách thương hại, hỏi bằng một giọng thật dịu dàng:

- Sao mà lại làm cho mình trở nên như thế này vậy? Em đã dọn

đẹp hết những bức họa nằm đầy trên đất của anh rồi đấy! Anh cần phải vẽ một cách bạt mạng như thế sao? Anh có biết không? Anh đã vẽ đến độ làm cho mình già hẳn đi rồi đó!

Nhược Hồng nói một cách yếu ớt: - Kệ anh! Hãy để cho anh tự sinh tự diệt cho rồi!

- Sao vậy? Đang giận hờ?

- Ừm.

- Giận ai vậy?

Chàng quay đầu sang chỗ khác:

- Tự mình giận mình! Con người anh ấy à, kỳ cục vô duyên, hồ đồ lộn xộn, tự cho mình là người hào sảng, không chuyên nhất trong tình cảm, không làm được một thứ gì ra hồn, gần như là một tai họa ngàn năm cho người khác, anh thật sự giận anh hết sức!

Nàng cười lên:

- Ô! Anh có nhiều khuyết điểm đến như thế à! Vậy mà em không biết chứ!...

Nàng cúi đầu xuống nhìn chàng thật gần, thật gần, đôi lông mi dài cong vút chớp lia chớp lịa, trong đôi tròng mắt yếu điệu, chứa đầy nét dịu dàng, như một thứ men rượu ngọt ngào làm say đắm lòng người:

- ... Anh cũng tự biết mình là một tai họa ngàn năm cho người khác hay sao? Có không ít người đã bị anh làm hại rồi, phải

không?

Chàng ngơ ngẩn:

- Anh...

- Trước khi anh đến Hàng Châu, hại hết những ai, em không cần biết, sau khi anh đến Hàng Châu, anh đã hại em cho tới bây giờ...

Chàng thẳng thốt ngồi dậy, kêu lên kinh hoàng, chàng đã thật sự tỉnh hẳn rồi:

- Tử Tuyên!

Nàng vừa cười vừa hỏi:

- Em làm cho anh sợ rồi hở? Đừng có run, em nói đùa với anh đó thôi! Ly dị là chuyện của riêng em, em đã muốn ly dị từ lâu rồi!

Em tuyệt đối không bao giờ đem trách nhiệm ly dị đổ lên đầu một ai hết!...

Đôi mắt nàng liếc ngang, lảng lơ, kêu gọi:

- ... Em biết, không có một người đàn bà nào có thể giữ được anh lâu, cũng không có một người đàn bà nào trói chân anh được.

Anh là một người tự do tự tại, không hề chịu sự câu thúc, đó chính là những điều em đang mong muốn! Bây giờ, em đã không dễ dàng gì mới được giải thoát, mới được tự do, cái cảm giác đó thật là thoải mái! Bây giờ em mới thấm thía được đời sống của anh! Ồ, Nhược Hồng, hãy để cho hai linh hồn tôn sùng sự tự do, cùng nhau bay cao, cao mãi, được không? Được không?...

Nàng cúi người xuống, đặt đôi môi nóng bỏng lên vàng trán

chàng, lại di động xuống đôi chân mày chàng, di động xuống mí mắt chàng, di động xuống chót mũi chàng... hơi thở nàng nóng bỏng phả trên gương mặt chàng, cái thân thể mềm mại, tràn đầy sức sống, tràn đầy nữ tính của nàng, tựa sát vào da thịt chàng. Sức quyến rũ to lớn đó, làm cho toàn thân chàng nóng bừng lên, mỗi một sợi thần kinh của chàng, đều như căng thẳng ra.

Chàng cố gắng vùng vẫy:

- Đứng! Đứng! Tử Tuyền, tránh xa anh, tránh xa anh...
- Em không muốn tránh xa anh, em yêu thích anh như thế này, làm sao có thể tránh xa anh cho được? Từ lâu anh đã biết, tình cảm của em dành cho anh đã rất sâu đậm. Bây giờ không còn gì e dè nữa, em đã không có chồng nữa rồi. Hãy để cho chúng ta can đảm mà yêu, tận tình mà yêu! Hãy để cho chúng ta cùng nhau hưởng thụ tuổi thanh xuân, sống một cách tận tình!

Nàng tiếp tục hôn chàng, lên má, lên tai, lên cổ...

Tâm tình chàng kích động, chàng không kiềm chế được mình:

- Đứng! Tử Tuyền! Anh chỉ là một người đàn ông rất bình thường, mà hiện giờ, anh lại đang trong lúc cô độc và yếu đuối, lạnh lẽo và cô đơn, em đem đến đây cả một sức sống nóng bỏng dâng tràn, cuốn hút lấy anh, anh... anh thật sự không thể nào chống cự lại được...

- Như vậy, thì đừng nên chống cự, mà chỉ nên tiếp nhận!

Nàng nói xong, đôi môi đã áp mạnh lên đôi môi chàng. Như một

ngọn lửa bùng bùng, đột nhiên từ trong người chàng cháy bùng lên mãnh liệt, lan rộng thật nhanh ra toàn tứ chi, xương cốt. Chàng cảm thấy mình biến thành một ngọn lửa, bắt đầu lan rộng ra, lan rộng ra, không còn một khoảng trống nào để suy nghĩ. Đôi vòng tay chàng, đôi bàn chân chàng, đều trở thành những ngọn lửa hồng, tham lam liếm tấp, bao phủ lấy nàng không cách chi kèm chế nổi. Hai người ôm chặt lấy nhau, cùng ngã lăn vào giường.

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 8

Tháng sáu, trời đột nhiên trở nên oi bức lạ. Tiên Tiên rời khỏi Hàng Châu, đã đúng một tháng rồi.

Trời vừa hừng sáng, Nhược Hồng đã đeo giá vẽ, đi lên Ngọc Hoàng Sơn. Suốt cả một ngày, chàng đứng phoir mình dưới nắng, vừa đứng vẽ tranh vừa quạt mồ hôi tuôn ra như tắm. Vẽ không được thuận tay, lại đi leo núi. Leo lên đến đỉnh núi của Ngọc Hoàng Sơn, chàng đưa mắt nhìn xuống Tây Hồ, trong lòng đột nhiên nổi lên một mối sầu thật sắc se, và một cảm giác phạm tội thật mãnh liệt.

Chàng tự nói với mình:

- Mai Nhược Hồng! Mi đang làm cái gì vậy? Đã không quên được tình cảm đối với Tiên Tiên, lại không thể tuyệt tình với Tử Tuyên, lại còn món nợ tiền kiếp vẫn chưa xong, món nợ kiếp này vẫn chưa trả, Mai Nhược Hồng, thôi thì mi hãy nhảy xuống Tây Hồ chết quách đi cho rồi! Nếu không, từ đỉnh núi này nhảy

xuống cho tan xương nát thịt đi cũng được!

Chàng không nhảy xuống Tây Hồ, cũng chẳng nhảy xuống từ đỉnh núi cao, lại càng không vẽ được một bức tranh nào ra hồn.

Vào lúc hoàng hôn, chàng xuống núi, đem theo cả một thể xác mệt mỏi và áo nã, chàng đẩy nhẹ chiếc cửa chỉ khép hờ của Thủy Vân Gian, bước vào trong một cách uể oải. Lập tức, chàng giật nảy mình chấn động bàng hoàng, giá vẽ, giấy vẽ trên tay rơi lộp độp xuống đất.

Bên song cửa, Tiên Tiên đang đứng im lặng, mái tóc nàng đổ dài xuống vai, nàng mặc chiếc áo và váy đầm bằng lụa mỏng có những chấm hoa nhỏ li ti màu tím ngát. Đôi mắt trong veo đang nhìn chăm chú vào chàng, long lanh ánh sáng, khóe miệng vành môi hiện rõ nét cương quyết, kiên cường.

Chàng cảm thấy mình không thở được nữa, không nuốt hơi được nữa:

- Tiên Tiên! Sao lại là em được? Em đã từ Thượng Hải trở về rồi à? Anh... anh thật sự không thể tin được!

Tiên Tiên nhìn thẳng vào đôi mắt chàng:

- Đúng vậy, em đã đến đây! Em từ Thượng Hải về nhà, chỉ nghỉ ngơi vài phút, đã chạy thẳng đến Thủy Vân Gian. Cửa phòng anh không đóng, nên em đã đứng ở đây đợi anh, đợi này giờ cũng khá lâu rồi đấy!

Chàng nói một cách thắc mắc, kinh ngạc, mừng rỡ, giọng chàng

lấp bắp:

- Anh không biết, anh không hiểu... em không còn giận anh nữa, phải không? Em vẫn chịu bước chân vào Thủy Vân Gian...

Nàng ngắt lời chàng, nói tiếp:

- Em đã từng thề rằng, em sẽ không bao giờ bước chân vào Thủy Vân Gian nữa! Thế nhưng, em lại đến! Tại vì, hơn một tháng nay ở Thượng Hải, bất luận trên đường phố, sở làm, bến tàu, bờ biển, trên cầu, hoặc thậm chí ở trong những buổi yến tiệc đèn màu rực rỡ, ngày ngày đêm đêm, em chỉ nghĩ đến anh! Em suy tới nghĩ lui, đem tất cả khoảng thời gian từ lúc chúng ta quen nhau, cho tới lúc gây gổ nhau, suy nghĩ thật cặn kẽ, càng nghĩ em càng hiểu rõ ra! Em không thể trốn, trốn đi Thượng Hải có ích lợi gì? Nếu như trên người em, trong tim em, đều đã có những dấu ấn hoa mai, thì, sẽ không bao giờ em thoát khỏi cái “ký hiệu hoa mai” này được cả!

Chàng bàng hoàng, hỏi một cách ngơ ngẩn:

- Dấu ấn hoa mai?

- Đúng vậy! Chúng ta đều đã nghe câu chuyện về dấu ấn hoa mai, nàng quận chúa của thuở xưa, trên người có mang một dấu ấn hoa mai, đó là do mẹ của nàng đã đóng dấu lên đó, vì cái dấu ấn đó, nàng đã trả giá cho hạnh phúc suốt đời của mình! Còn dấu ấn của em, là do tự em đóng vào đó, vì dấu ấn đó, em cũng bằng lòng trả giá cho hạnh phúc suốt đời của mình!

Chàng ngần ngừ lập đi lập lại hai chữ đó:

- Dấu ấn? Dấu ấn?

- Mỗi lần nhìn thấy anh vẽ Tử Tuyền, em đều mang đầy sự ngưỡng mộ, mang đầy sự ghen tuông! Bây giờ, em đã đến! Em không muốn để riêng một mình Tử Tuyền khoe sắc trước mặt anh, do đó...

Nàng ngưng nói, đứng thẳng người lên. Đột nhiên, nàng dùng hai tay nắm lấy cổ áo, kéo mạnh chiếc áo khoác ngoài, mở toang ra, dùng thanh âm vô cùng kiên quyết, vô cùng trong trẻo, nói thật to:

- Vẽ em!

Nhược Hồng nhìn nàng một cách chấn động, chỉ thấy da thịt nàng trắng ngần như tuyết, mịn màng như tơ. Bên trong chiếc áo khoác còn có chiếc áo lót hở ngực, trên phần ngực trần bên trái của nàng, một đóa hoa mai màu hồng thắm đang nằm hiển hiện trên đó.

Chàng kinh hoàng quá đỗi, chấn động quá đỗi:

- Tiên Tiên, đây là cái gì? Ai đã vẽ đóa hoa mai hồng trên ngực em vậy?

Nàng bước gần tới chàng thêm hai bước. Đóa hoa mai màu hồng thắm đó chỉ cách tầm mắt chàng vài tấc:

- Anh xem cho kỹ! Đóa hoa này không phải được vẽ lên! Mà do một nghệ thuật gia chuyên về xăm mình ở Thượng Hải, xăm lên

cho em đấy!

Chàng trừng mắt nhìn trôn trời vào đóa hoa mai, lúc này chàng mới thấy rõ, đóa hoa mai màu hồng thắm đỏ quả thật được tạo thành bằng những mũi kim thích sâu vào làn da trắng ngần của nàng, nhìn vào thật rùng động bàng hoàng, chàng khàn giọng nói:

- Cái gì? Em... em dám làm như thế à? Em... em...

Chàng cảm thấy đất trời đảo lộn, đầu óc quay cuồng, đôi mắt hoa cả lên.

Nàng bắt đầu nói từng chữ một, giọng nói rõ ràng và kiên quyết:

- Mai Nhược Hồng! Mai là họ của anh, Hồng cùng âm với màu hồng, ám chỉ cái tên của anh. Em xâm tên họ anh lên ngực em, suốt đời không bao giờ rửa sạch được nữa! Em muốn mang ký hiệu của anh, một đời một kiếp!

Nàng tiếp:

- Bây giờ, anh có còn muốn đuổi em ra khỏi nơi đây không? Anh có còn muốn ra lệnh cho em rời khỏi anh không? Anh có còn muốn đẩy em cho Tử Mặc nữa không?

Nàng hít vào một hơi thật sâu, nín thở chờ đợi.

Chàng trừng mắt nhìn nàng, gần như không biết mình còn nói được những gì, còn làm được những gì. Chàng đứng đó, bất động, bàng hoàng, nhìn trôn trời vào nàng, hình như qua rất nhiều thế kỷ, chàng mới nghe được giọng của mình, từ trong tận

cùng sâu thẳm của tâm hồn, “vắt” hết ra ngoài:

- Tiên Tiên, em thật là can đảm, em đã dám dùng phương cách như thế này, để tuyên bố tình yêu em dành cho anh, nếu đem ra so sánh, anh thật là nhỏ bé, nhát gan và hèn mọn biết bao! Nếu như anh chạy trốn một lần nữa, thì anh có còn là con người nữa không? Tiên Tiên, anh không trốn tránh nữa! Cho dù anh đem đến cho em, có thể sẽ là tai nạn và bất hạnh, anh cũng phải thành thật đối diện với chính mình và em - Tiên Tiên, anh đã yêu em từ vạn vạn ngàn ngàn năm rồi! Anh sẵn sàng chết vì em! Không còn điều gì quan trọng nữa! Anh sẵn sàng chết vì em!

- Em không cần anh chết, mà chỉ cần anh yêu em!

Nàng kêu lên thật nồng nàn, mang theo đóa hoa mai màu hồng thắm, nàng ngã nhào vào lòng chàng.

Chàng ôm ghì nàng thật chặt, thật chặt, thật chặt. Nước mắt, bỗng dung tràn ra khóe mắt. Đó là lần đầu tiên sau khi trưởng thành, từ mười năm nay, chàng rớt nước mắt.

***

Mãi đến ba hôm sau, Tử Tuyền mới biết rằng Tiên Tiên đã về. Đó là do chính miệng Nhược Hồng nói cho nàng nghe, khi hai người cùng đứng bên bờ hồ, phía bên ngoài Thủy Vân Gian, bên cạnh Tây Hồ. Chàng đã dùng một giọng nói kiên quyết, thành khẩn và bất chấp mọi hậu quả, kể lại cho nàng nghe câu chuyện giữa chàng và Tiên Tiên, kể cho nàng nghe sự trở về của Tiên

Tiên, kể cho nàng nghe về đóa hoa mai màu hồng thắm của Tiên Tiên. Tử Tuyền đứng đó, lắng nghe, đôi con mắt đen sâu thăm thăm, như chìm vào một vùng sương mù mênh mông, man mác, sắc mặt nàng trắng bệch như giấy. Nàng không muốn tin vào chuyện này, nàng không thể tin vào chuyện này, nàng không dám tin vào chuyện này, nàng cũng không chịu tin vào chuyện này... nhưng dưới sự kể lể thật chân thành của Nhược Hồng, nàng biết rằng tất cả đều là sự thật, tất cả đều không thể nào là giả!

Nàng nói bằng một giọng khắc nghiệt, cay đắng:

- Anh cự tuyệt Tiên Tiên, sau đó Tiên Tiên bèn đi tìm anh tôi để trao cho anh ấy một tình yêu giả dối, sau đó anh lại tốt với tôi, dùng tôi để điền vào khoảng trống do Tiên Tiên gây nên, có phải như vậy không? Phải như vậy không?

Chàng kêu lên bằng một giọng hồi tiếc, đau khổ:

- Không! Em không thể nói như thế được! Tất cả những sự việc xảy ra, đều không nằm trong sự dự liệu của chúng ta, nó chỉ đã xảy ra như thế! Tử Tuyền, anh rất tiếc...

Nàng kích động đến độ không thể nào kiềm chế được, lớn tiếng ngắt lời chàng:

- Đừng nói rất tiếc! Các người đùa giỡn trên tình cảm của tôi, thì cũng được đi, dù sao thì Uông Tử Tuyền này cũng chỉ là một con bé hạ tiện, tự mình chuốc cái nhục vào thân, thì cũng đáng đời

nó! Thế nhưng, tại sao lại đi gạt gắm anh tôi? Chẳng lẽ anh không hiểu rằng, anh ấy là một người rất cố chấp trong tình cảm, các người làm như thế, có khác nào muốn lấy mạng của anh ấy!... Mai Nhược Hồng, anh là một thứ ma quỷ gì vậy, chính miệng anh đã tuyên bố là anh sẽ không theo đuổi Tiên Tiên, anh dẫn cả hai anh em chúng tôi vào mê hồn trận... rồi bây giờ, anh đứng ở đây, nhẹ nhàng, thoải mái nói những lời “trần tình” với tôi, anh không sợ làm tổn thương tôi chút nào sao?

Nàng dậm chân một cách tức tối, những dòng nước mắt nhục nhã, đã xông thẳng lên mắt thật nhanh, nàng tự giận mình sao yếu đuối!

Chàng bứt tóc, vò đầu, hoảng sợ đến độ tay chân thừa thải, không biết phải làm gì cho phải. Chàng nói một cách thẳng thắn:

- Anh sợ chứ! Anh sợ vô cùng! Anh sợ làm tổn thương em, và cũng sợ làm tổn thương Tử Mặc, thế nhưng, anh đã không có cách chọn lựa nào khác! Ép cho đến lúc cuối cùng, anh chỉ còn cách là “trung thực với tình cảm của mình”!

- Nói thật là hay nhỉ? “Trung thực với tình cảm của mình”!...

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, câu nói đó gần như được rít ra từ những kẽ răng, với một giọng châm biếm, ánh mắt nàng nhìn chàng trừng trừng không chớp:

- ... Bây giờ anh biết nói những lời này, tại sao từ lúc bắt đầu, anh lại chạy trốn? Tại sao lại đẩy nàng cho Tử Mặc?

Chàng kêu to lên:

- Tại vì anh sợ làm tổn thương Tiên Tiên! Nàng hoàn hảo như thế, nàng cao sang như thế... còn anh thì phóng túng hoang đàng, nghèo rớt mồng tơi, anh lại... anh lại...

Chàng ngập ngừng, muốn nói nhưng lại thôi, cứ đưa tay vỗ thật mạnh vào đầu mình: - ... Anh sợ sẽ đem lại cho nàng tai nạn và bất hạnh!

- Bây giờ anh không sợ đem đến cho nàng tai nạn và bất hạnh nữa sao?

Chàng nói thật thành khẩn:

- Anh vẫn sợ vô cùng! Thế nhưng, nếu như đem tình yêu ra so sánh với sự sợ hãi, thì yêu nhiều hơn sợ, anh bằng lòng thử, thử đem lại cho nàng sự hạnh phúc...

Nàng gật gật đầu:

- Tốt! Tốt lắm! Tiên Tiên thanh khiết, Tiên Tiên cao sang, Tiên Tiên hoàn hảo, Tiên Tiên lại xuất hiện với dấu hiệu của anh trên người... cho nên tất cả những người khác, đều trở nên ảm đạm vô hồn!...

Nàng trừng mắt nhìn chàng, như nhìn một quái vật đến từ một hành tinh khác:

- ... Anh sợ điều này, anh sợ điều kia, rồi đột nhiên anh lại không sợ điều này, anh lại không sợ điều kia... sự giải thích nào có lợi cho anh, thì anh sẽ giải thích như thế! Không đỏ mặt, không lú

lười! Anh là một con quái vật! Anh nói rất đúng, anh là một thứ tai họa ngàn năm cho người khác! Là một thứ người ích kỷ, giả dối, không có tinh thần trách nhiệm, đem lại tai họa ngàn năm cho người khác!

La xong, nàng quay đầu chạy như bay ra khỏi khu vườn có hàng rào bằng trúc của chàng. Nhược Hồng vẫn còn đứng chết trân ở đó, bị mấy câu nói “trách móc” thật “sắc bén” của nàng làm cho chết đứng, không nhúc nhích gì được.

Tử Tuyên vừa khóc vừa chạy trở về Yên Vũ Lâu. Nàng không muốn khóc, thế nhưng, nàng xúc động quá sức, nàng đau đớn quá sức, nàng phẫn nộ quá sức, nàng nhục nhã quá sức... nàng thật sự không thể nào che dấu nỗi tâm tình của mình. Và như thế, nàng vừa khóc vừa chạy vào Yên Vũ Lâu, “nhất kỳ tam quái” đều kinh hoàng thất sắc, chạy ủa đến vây quanh lấy nàng, hỏi đủ thứ lung tung. Tử Mặc cũng bị kinh động, chàng chạy đến chụp lấy tay nàng, hỏi một cách cuống quýt:

- Em sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra?

Nàng la lên thật đau đớn:

- Anh! Tiên Tiên đã trở về rồi! Anh vẫn chưa biết gì chẳng?

Nàng đã xâm ngay trên phần da thịt trước ngực nàng, một đóa hoa mai màu hồng thắm trở về đây! Anh hãy nghe cho rõ! Đó là một đóa hoa mai màu hồng, được xâm lên người nàng bằng từng mũi, từng mũi kim nhọn đấy! Anh có biết ý nghĩa của đóa hoa

mai màu hồng đó không? Hồng như mai, Mai Nhược Hồng đấy!
Tử Mặc kinh hoàng nhìn Tử Tuyền, sắc mặt chàng lập tức trở
nên trắng bệch, nhưng chàng vẫn chưa hiểu, chưa biết rõ chuyện
gì đã xảy ra. Chung Thu Kỳ đã lắc Tử Tuyền, nói:

- Em nhìn thấy tận mắt chẳng? Tại sao em lại biết?

- Chính Mai Nhược Hồng đã nói cho em nghe! Chính miệng anh
ấy đã nói cho em nghe! Anh ấy nói rằng Tiên Tiên đã dùng sự
bày tỏ mãnh liệt, kinh khủng đó để đánh thức anh ấy dậy, do đó,
anh ấy đã tỉnh dậy rồi, do đó, anh ấy và Tiên Tiên đã yêu nhau
rồi, họ không còn cần biết gì nữa cả! Anh, anh hiểu rồi chưa?
Đừng nên ở đó làm một thằng ngố nữa! Đừng nên ở đó mà dẹt
mộng nữa!

Nói xong, nàng bỏ mặc mọi người, chạy thẳng vào nhà trong.

Tử Mặc đứng ở đó, gương mặt chàng trắng một cách kinh khiếp.

Chàng lâm bầm:

- Tôi không tin... tôi phải đi hỏi Tiên Tiên, trừ khi tôi tận mắt
nhìn thấy, tận tai nghe nói, nếu không, tôi không thể nào tin
được...

***

Tử Mặc lập tức đi đến nhà họ Đỗ, vừa đúng lúc Đỗ Thế Toàn không có ở nhà, chàng rước Tiên Tiên ra ngoài một cách thuận lợi. Đánh chiếc xe ngựa, chàng nhắm thẳng hướng khu rừng ở ngoại ô thành phố, trên đường đi, chàng không nói một tiếng nào. Tiên Tiên vừa nhìn thấy sắc mặt chàng, đã biết ngay chuyện gì xảy ra, trong lòng áy náy bất an, nên cũng chẳng dám nói tiếng nào.

Vào đến khu rừng, Tử Mặc dừng xe ngựa lại. Bốn bề vắng lặng, không một bóng người, không một tiếng động, chỉ có tiếng ve sầu kêu ra rả, hòa cùng với tiếng gió thoảng qua cành lá.

Tử Mặc bắt đầu nói bằng một giọng âm u, lạnh lẽo:

- Bây giờ, em có thể nói cho anh biết, tất cả những chuyện này là như thế nào?

Tiên Tiên nhìn Tử Mặc bằng ánh mắt ăn năn, hối lỗi, trong đôi mắt nàng, chứa đầy sự hối tiếc và van xin tha thứ, giọng nàng trầm thấp, sợ hãi:

- Xin lỗi anh, xin anh tha thứ cho em! Em đi Thượng Hải... là vì em không thể tiếp tục đối gạt anh, và cũng không thể tiếp tục đối gạt mình...

Chàng nhìn nàng, càng nhìn càng kích động, càng nhìn càng bi phẫn:

- Anh không hiểu! Em đang nói những lời quỷ quái gì vậy? Anh

không hiểu một chữ nào cả!...

Chàng đưa tay ra, dẫn mạnh lấy cổ áo nàng:

- Em cho anh xem xem, em cho anh mở mắt ra, cái gì gọi là xâm mình, cái gì là hoa mai màu hồng thắm... có thể khi nhìn thấy rồi, anh sẽ hiểu...

Nói đoạn, chàng dùng sức kéo mạnh, “xoạt” một tiếng, phần áo phía bên trái của nàng bị kéo toang ra. Tiên Tiên vội vàng dùng hai tay che lấy ngực mình, vừa khóc vừa nói:

- Tử Mặc! Sao anh lại làm như vậy...

Gương mặt của Tử Mặc, từ trắng bệch chuyển thành đỏ bừng, đôi mắt như muốn lồi lên, chàng đưa tay kéo cánh tay nàng đang che phần ngực:

- Để cho tôi xem chứ! Tôi muốn xem xem cái phần tình cảm đó của cô nó mãnh liệt đến độ nào, nó thâm sâu đến độ nào! Để cho tôi xem đi, cô sợ cái gì? Cô đã dám xâm lên mình từng mũi kim rướm máu như thế, không phải là cô muốn tuyên bố cho người đời biết về cái tình yêu vĩ đại của cô đó sao? Thì tại sao cô lại che dấu nó đi làm gì chứ...

Tiên Tiên vùng vẫy không được, nàng cũng đến nước liều rồi:

- Được! Anh muốn xem, thì em cho anh xem!

Nàng dẫn mạnh cổ áo, để lộ đóa hoa mai màu hồng thắm.

Tử Mặc trừng mắt nhìn vào đóa hoa mai màu hồng thắm trên phần da thịt trắng ngần như tuyết đó. Có một tiếng sét kinh thiên

động địa đang đánh thật mạnh ngay trước mặt chàng, đánh đến chàng tan xương nát thịt. Chàng nghe giọng mình lâm bầm:

- Quả nhiên là một đóa hoa mai màu hồng! Sao lại có một cô con gái, dám tự nguyện xâm lên người mình một đóa hồng mai... thì ra, cô đã yêu sâu đậm đến như thế rồi...

Chàng ngược mắt lên nhìn gương mặt nàng, bàng hoàng chấn động, không tin ở những gì mình thấy.

Nàng rớt nước mắt, nhìn chàng bằng ánh mắt bi ai, cầu khẩn:

- Tử Mặc! Xin lỗi anh, thành thật xin lỗi anh. Em biết rằng tình yêu của anh dành cho em đã rất sâu đậm, rất nhiều lần em muốn nói sự thật cho anh biết, nhưng lời nói vừa đến cửa miệng đã không thoát được ra ngoài. Thế nhưng, bây giờ em đã suy nghĩ kỹ rồi, em không thể cứ để cho xe gần tới miệng hố mà không thắng lại! Trước khi tất cả mọi người cùng rơi xuống hố, em phải cho anh biết sự thật... như thế, dù sao cũng nhẹ hơn là đợi đến khi tất cả mọi người đều cùng rơi xuống hố, phải không?

Tử Mặc quay ánh mắt mình đi nơi khác, chàng không nhìn Tiên Tiên nữa, mà nhìn vào một nơi nào đó thật sâu trong rừng, trong ánh mắt ẩn hiện nét lạnh lẽo, âm u. Cho dù là trời tháng sáu, nhưng Tiên Tiên cũng bị ánh mắt đó, làm cho toàn thân đông cứng, khí lạnh lan tràn khắp tứ chi.

Giọng chàng vang lên lạnh lẽo:

- Cô thấy rằng tôi vẫn còn ở trên miệng vực hay sao? Cô thấy

rằng chỉ cần cô “thắng cương ngựa” lại, thì sẽ không có người té xuống hay sao? Muộn rồi! Không còn kịp nữa rồi! Tôi đã rớt xuống đáy vực sâu từ lâu rồi, tan xương nát thịt từ lâu rồi!

Tiên Tiên vừa khóc vừa nói:

- Kịp mà kịp mà! Xin anh tha thứ cho em!
- Tha thứ cho cô? Tôi vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho cô được! Cũng như tôi vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho Mai Nhược Hồng được!

Chàng ngừng đầu lên nhìn trời, đọc nhẹ hai câu thơ:

- Tim ta vốn sáng cùng trăng,
Tiếc thay trăng sáng chiếu dăng nước bùn!

Chàng nhảy lên ngồi chỗ đánh xe, kéo dây cương thật mạnh:

- Đi thôi! Tôi đưa cô về nhà, đây là lần cuối cùng, tôi đưa cô về nhà!

Vó ngựa vang lên, xe ngựa phóng thật nhanh về phía trước. Tiên Tiên nắm lấy phần áo trước ngực, nàng cảm thấy ruột gan đòi đoạn, thật sự không biết mình phải làm thế nào.

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 9

Câu chuyện “Hong Mai”, không chấm dứt ở đó.

Một đêm tối của mấy ngày sau đó, Đỗ Thế Toàn dẫn người vợ thứ ba của ông là Tổ Khanh đi dự một buổi tiệc, buổi tiệc chưa tàn, ông đã trở về một cách giận dữ.

Trong phòng khách, Tiểu Huy đang ngồi đánh cờ tướng với cô giúp việc Xuân Lan, Ý Liên ngồi một bên theo dõi. Gương mặt Đỗ Thế Toàn lạnh như tảng băng, đẩy cửa đi thẳng vào phòng. Ý Liên bị sắc mặt của ông làm cho hoảng hốt, bà nhảy dựng dậy:

- Sao vậy? Sao anh lại về sớm...

Đỗ Thế Toàn kêu lên thật to:

- Tiên Tiên đâu? Tiên Tiên đâu rồi?

Ý Liên sợ đến độ lời nói cũng trở thành lắp bắp:

- Ở... ở... ở trong phòng của nó ấy mà!

- Được, được lắm!

Đỗ Thế Toàn bước từng bước thật dài, dậm chân lên từng bậc

thang lầu nghe bình, bình, bình. Ý Liên rượt theo phía sau thật sát. Tổ Khanh yếu điệu, từ từ chậm rãi, ung dung bình tĩnh đi theo phía sau chót, trên gương mặt mang đầy nét chờ đợi xem một “màn kịch hào hứng”. Tiểu Huy, vú Phước và bọn người làm, đều đưa mắt nhìn nhau, không biết chuyện gì to tát đã xảy ra.

Tiên Tiên đang ở trong phòng, cầm cây mai hoa trầm trên tay, nghĩ ngợi về tâm sự của mình.

Cửa phòng nghe đánh “bình” một tiếng, bị đẩy toang ra. Đỗ Thế Toàn xông vào, “bịch” một tiếng, quăng một tờ nhật báo, vào ngay mặt Tiên Tiên.

Miệng ông la toáng lên, bằng một giọng giận dữ, phẫn nộ:

- Hãy coi chuyện tốt đẹp mi làm kia! Ta Đỗ Thế Toàn cả nửa đời người cực nhọc, cả một đời tiếng tăm, coi như bị đứ con gái tốt như mi, hủy hoại nó đi chỉ trong một đêm ngắn ngủi! Mi có muốn ta đi ra ngoài làm người? Có muốn ta đi ra ngoài, ngồi ngang hàng để nói chuyện làm ăn với thiên hạ hay không? Chỉ một câu nói của thiên hạ: Con gái của ông thật là một kỳ nữ của thời đại đấy! Hào kiệt trong đám đàn bà con gái đấy! Là một người nữ tiên bộ của thời đại mới đấy! Chỉ với những câu như thế, cũng đủ làm cho ta gục ngã rồi! Mi có biết không chứ?

Tiên Tiên vội vàng chụp ngay lấy tờ báo, nhìn vào, đó là một tờ báo văn nghệ, trên đó có một mục “Câu chuyện văn nghệ”, chạy

một tí thật to, in rắng:

- Thiên kim tiểu thư vì yêu xâm mình,

Một đoá hồng mai ghi tâm khắc cốt.

Nàng giật mình kinh hoàng, đọc thật nhanh nội dung bài viết với một tâm tình hỗn loạn, bài báo đăng huych toẹt ra tên của Đỗ Thế Toàn, tên của Đỗ Tiên Tiên, tên của Túy Mã Hội Họa và tên của Mai Nhược Hồng, không chừa một chữ. Bằng giọng điệu của “Giai thoại văn nghệ”, mang theo chút châm biếm, bài báo viết “Những người nữ mới của thời đại, đòi quyền bình đẳng không còn là một chuyện kỳ lạ, tự do luyện ái cũng không còn là một chuyện kỳ lạ, do đó nhất định phải làm những chuyện kinh thiên động địa, mới có thể chứng minh được rằng mình là một người khác hẳn với mọi người”. Tiên Tiên đọc xong, bất giác thở ra một hơi dài lạnh lẽo. Ý Liên đưa tay giật tờ báo về phía mình, bà đọc xong, kinh hoàng, sợ hãi hỏi bằng một giọng bàng hoàng:

- Cái gì gọi là xâm mình? Cái gì gọi là hồng mai?

Đỗ Thế Toàn kêu lên thật to:

- Cái gì gọi là xâm mình? Cái gì gọi là hồng mai? Hãy để cho con gái của bà nói kìa!...

Ông đưa tay chụp ngay Tiên Tiên, kéo nàng đứng dậy. ông lắc mạnh nàng như điên như cuồng:

- ... Xâm mình! Từ trước đến nay, ta chỉ thấy trên người của những tên thủy thủ người ngoại quốc, mới có những thứ đó! Mi

đi Thượng Hải một chuyến, đã không học được một chút chuyện chính đáng nào thì chớ, chẳng lẽ mi lại học được chuyện xâm mình? Ta không tin mi lại trụy lạc đến mức độ ấy! Mi cho ta xem, hồng mai ở đâu? Ở đâu?

Tiên Tiên bị ông lắc đến độ đầu óc quay cuồng. Ý Liên vội vàng chụp lấy cánh tay của Đỗ Thế Toàn, nói một cách nài nỉ:

- Thế Toàn, anh bình tĩnh một chút, anh hãy nghe Tiên Tiên nói đã!...

Bà quay sang chụp cánh tay Tiên Tiên, nói như van xin:

- ... Tiên Tiên, nói cho ba con nghe, những điều này đều là do những tờ báo lá cải này thêu dệt ra thôi, chứ con tuyệt đối không hề đi xâm mình phải không? Tiên Tiên, mau mau nói cho cha con nghe! Con nói đi! Nói đi!

Tiên Tiên cố gắng vùng thoát ra khỏi tay của cha mẹ, nàng bước lùi lại một bước, ngẩng đầu lên, chiếc cằm nhỏ của nàng hất lên, với một thái độ không e dè, sợ sệt, một thái độ kiên quyết bất kể hậu quả, nàng nói một cách can đảm:

- Đúng! Con đã xâm cái dấu hiệu của Mai Nhược Hồng ở trước ngực mình, để biểu lộ lòng trung trinh bất biến của con!

Nói xong, nàng cởi nút áo trên ra, để lộ ra đóa hoa mai màu hồng thắm đỏ.

Ý Liên gần như ngã lăn ra bất tỉnh trên đất, bà loạng choạng xông lên phía trước, kéo lấy tay Tiên Tiên, định lôi nàng vào

phòng tắm:

- Trời ạ! Mau mau đi rửa cho sạch ra!

Tiên Tiên lại lùi về phía sau một bước:

- Rửa không ra đâu! Nó đã đâm vào da thịt con bằng từng mũi kim, từng mũi kim rướm máu rồi, suốt cuộc đời này không thể nào rửa ra được nữa!

Đỗ Thế Toàn trừng mắt nhìn đóa hoa mai màu hồng thắm đó, giận đến độ gần như phát điên lên được.

Ông bước từng bước, từng bước một về phía Tiên Tiên, dừng lại trước mặt Tiên Tiên, ông ngược mắt lên, đưa ánh nhìn của mình từ đóa “hồng mai” di động lên khuôn mặt của Tiên Tiên. Ông dùng ánh mắt không tin tưởng ở những chuyện đã xảy ra nhìn Tiên Tiên, đứa con gái tài sắc vẹn toàn của ông, đứa con gái mà ông lúc nào cũng hết sức hãnh diện. Ông nhìn nàng một lúc thật lâu, sau đó, ông đưa tay lên, tát cho nàng một bốp tay nảy lửa.

- Tại sao ta, Đỗ Thế Toàn lại có một đứa con gái lớn gan lớn mật, không biết liêm sỉ như thế này! Mi ngỡ rằng đây là trào lưu lãng mạn mới, đẹp đẽ vô cùng hay sao? Đây là một hành vi hạ lưu vô sỉ, ấu trĩ vô cùng! Mi... thật là làm ta tức chết đi được, tức chết đi được... Ta muốn đánh chết mi cho rồi, đánh chết mi cho rồi...

Ông đưa tay lên, lại giáng xuống cho nàng một bốp tay. Và lần này, ông không kèm chế được nữa, ông đánh túi bụi vào mặt,

vào đầu nàng.

Ý Liên khóc to lên thê thảm, bà vừa khóc vừa đưa tay ra ôm lấy cánh tay của Đỗ Thế Toàn, ghì lại:

- Dừng, dừng! Để tôi rửa sạch cho con! Tôi sẽ dùng bàn chải đánh cho sạch, dùng xà phòng chà rửa, dùng thuốc tẩy tẩy đi...

Đỗ Thế Toàn đẩy Ý Liên một cái thật mạnh:

- Mụ đàn bà ngu ngốc này! Cái gì gọi là xâm mình, bà có biết hay không? Thời xưa chỉ có những người phạm trọng tội, mới bị thích chữ lên mình, tại vì suốt cả đời sẽ không bao giờ rửa sạch được!...

Ông đưa tay chỉ vào Tiên Tiên:

- ... Thế mà mi lại đem cái ký hiệu tội lỗi đó, xâm lên người của mình!...

Ông lại đưa tay chỉ vào Ý Liên:

- Bà làm mẹ như thế nào vậy? Bà không bao giờ dạy dỗ nó, giáo huấn nó hay sao?

Tiên Tiên kêu lên:

- Ba! Đây là chuyện của riêng con, không liên quan gì đến mẹ, ba đánh con chết đi cũng được, chứ đừng trút sự nóng giận lên mẹ!

Đỗ Thế Toàn hỏi ngay tới mặt nàng:

- Cái gì gọi là chuyện riêng của mi? Nguyên cả thị xã Hàng Châu này đều xem đó là chuyện của Đỗ Thế Toàn này mà thảo luận ồn

ào, sôi nổi! Mi sinh ra là người của nhà họ Đỗ, thì mi phải gánh vác lấy tất cả những gì của nhà họ Đỗ cho mi, cái “xâm mình” đó còn kiên cố hơn tất cả mọi thứ khác, vì nó là một phần của đời sống của mi, mi không thể nào thoát khỏi, cũng không thể nào tránh khỏi được, mi có biết hay không?... Thôi được rồi! Cho dù đóa hồng mai đó có rửa sạch được hay không, cho dù mi có xâm lên người một đóa hoa mai, hay mấy trăm đóa hoa mai đi nữa, từ đây về sau, mi không được giao du với bất cứ một người nào trong Túy Mã Họa Hội, không cho gặp mặt Mai Nhược Hồng nữa!...

Ông đưa tay kéo Ý Liên:

- Bà đi ra ngoài cho tôi, để cho một mình nó trong phòng im lặng suy nghĩ về tội lỗi của mình!

Tiên Tiên kêu lên một tiếng thật thê thảm, cho dù có gan dạ đến mấy, cứng cỏi đến mấy, lúc này tất cả đều trở thành sự sợ hãi, hai chân nàng khụy xuống, quỳ trước mặt Đỗ Thế Toàn, nàng van vãn:

- Ba! Ba! Xin ba tha cho con! Thật sự là tại vì con yêu Mai Nhược Hồng khổ sở quá, con trốn đi Thượng Hải, nhưng cũng không trốn được nổi tương tư khắc cốt ghi tâm đó, con không còn cách nào khác, nên đành phải đi xâm hình đóa hồng mai vào người! Ba, xin ba hãy vì mối si tình của con, mà cho chúng con được kết hợp...

Đỗ Thế Toàn gầm lên:

- Kết hợp! Mi còn có can đảm kêu ta kết hợp cho hai đứa chúng bây? Ta vĩnh viễn không bao giờ kết hợp hai đứa chúng bây cả! Vĩnh viễn vĩnh viễn không bao giờ, đồng thời, ta sẽ bắt thằng Mai Nhược Hồng đó phải trả giá cho chuyện này, mi chống mắt lên mà xem!

Gầm xong, ông lôi Ý Liên sênh sịch ra khỏi phòng.

Phía ngoài cửa, Tiểu Huy, vú Phước, dì Khanh, bọn tôi tớ giúp việc trong nhà đang vây lại nghe chuyện, vội vàng lùi hết về phía sau. Đỗ Thế Toàn đóng cánh cửa nghe “bình” một tiếng thật to, cất cao giọng gọi:

- Vĩnh Quý! Đại Thuận! A Phước... lấy cây sắt chặn cửa lại đây cho ta!

Đêm đó, ông lấy ba cây sắt gài cửa thật to, chặn vào thật chặt.

Sau đó, lại dùng ba ổ khóa thật lớn, khóa chặt lại, bỏ hết tất cả chìa khóa vào mình. Ý Liên vừa khóc vừa nói:

- Ông muốn bỏ đói con nhỏ cho chết hay sao? Ông thật sự muốn nó chết hay sao?

Đỗ Thế Toàn nói:

- Đem thức ăn nhét qua khe cửa cho nó! Nó không chết đâu! Mà cho dù nó có chết, thì cũng để cho nó chết trong nhà, còn hơn để cho nó chết ngoài đường bêu rêu cả dòng họ nhà ta!

Và như thế, Tiên Tiên bị giam chặt trong phòng riêng của nàng.

***

Nhược Hồng biết được Tiên Tiên bị giam trong phòng, là do vú Phước đem tin đến. Lúc vú Phước đem thức ăn đến cho Tiên Tiên, nàng đứng bên trong khe cửa, năn nỉ van xin, làm bà động lòng. Vội vàng tìm đến Thủy Vân Gian, bà hấp tấp nói với Nhược Hồng vài câu vắn tắt, đã quay người bỏ chạy đi. Bà nói:

- Tiểu thư bảo cậu phải giữ sự bình tĩnh, đừng nên có hành động gì cả, vì lão gia đang trong cơn giận dữ, chuyện gì ông cũng có thể làm được hết! Cô bảo cậu mấy hôm nay phải cẩn thận một chút, tốt nhất là nên đến nhà bạn tránh đỡ vài hôm! Tạm thời tiểu thư không thể đến gặp cậu được, nên bảo tôi đến nói với cậu một tiếng, để cho cậu biết nguyên do, cho khỏi suy nghĩ bậy bạ! Tiểu thư còn nói rằng, cô sẽ nghĩ cách, bảo cậu phải kiên nhẫn mới được!

Vú Phước đi rồi, Mai Nhược Hồng đứng ngó ngán ở đó, làm sao chàng có thể kiên nhẫn chờ đợi cho được? Cuống quýt, lo lắng, thương xót, đau đớn... đủ loại cảm xúc, cùng ập đến bao vây lấy chàng, tất cả những tư tưởng cùng ý chí của chàng, đều chỉ có một câu nói: Phải cứu Tiên Tiên! Thế nhưng, làm sao cứu bây giờ? Nhà của Đỗ Thế Toàn cửa kín tường cao, chàng muốn vào được cánh cửa đó, chỉ e rằng cũng không phải là chuyện dễ dàng, cho dù có vào được rồi, chàng có thể làm được gì? Chàng không thể suy nghĩ rõ ràng được, cũng không có thời gian suy nghĩ,

chàng leo lên xe đạp, ra sức đạp thật nhanh, hướng thẳng về phía Yên Vũ Lâu.

Chàng đứng trong phòng họa, đối diện với tất cả những người bạn cũ trong họa hội, kêu lên thật to, thật gấp rút:

- Tử Mặc! Tôi biết rằng hiện giờ tôi không có một lập trường nào để đứng ở đây cầu cứu! Tôi biết rằng mọi người đã có thành kiến với tôi... thế nhưng, tôi không còn cách nào khác, tôi không còn đường nào khác để chạy! Tiên Tiên đã bị cha của nàng giam lại! Tôi van mọi người, xin mọi người hãy đem tinh thần đồng đội ra, xin hãy vì Tiên Tiên đã từng là hội viên của nhóm chúng ta, cùng nhau đến nhà họ Đỗ, họa may chúng ta có thể cứu được nàng ra!

Tử Mặc, Tử Tuyên, và “nhất kỳ tam quái” cùng đưa mắt nhìn nhau, không có một người nào mở miệng nói chuyện, không khí như đông cứng lại. Sắc mặt của Tử Mặc và Tử Tuyên trông càng khó coi hơn nữa.

Nhược Hồng cố gắng dần tự ái xuống, nói thật nhỏ nhẹ:

- Bây giờ, cả người tôi rối loạn cả lên rồi, tôi không còn biết làm gì nữa cả! Tử Mặc, cha của Tiên Tiên từ trước đến nay vẫn rất kính trọng tài hoa của anh, cho nên lần trước mới chịu gọi điện thoại cho ông cảnh sát trưởng, thả chúng ta ra! Nếu như tất cả chúng ta cùng đi đến đó, có thể ông ta sẽ thấy chúng ta là cả một lực lượng...

Sắc mặt của Tử Mặc xanh rờn, ánh mắt sau đôi tròng kiếng, phát ra ánh sáng lạnh lẽo, âm u, chàng trừng mắt nhìn Nhược Hồng:

- Thật là buồn cười! Thật là hoang đường! Vậy mà cậu vẫn còn dám đi vào Yên Vũ Lâu, bảo tôi giúp cậu theo đuổi Tiên Tiên, cậu chơi gát thiên hạ cũng vừa thôi chứ!

- Đúng đúng! Tôi buồn cười, tôi hoang đường, thế nhưng tôi không còn cách nào khác được! Họ đem Tiên Tiên nhốt vào trong phòng, khóa phía ngoài ba ổ khóa to, nàng đang chịu khổ mà!

Tử Tuyên chen vào, giọng nàng mai mỉa:

- Nàng khổ ở chỗ nào? Nàng sống dưới sự che chở của cha mẹ nàng, có gì gọi là khổ sở đâu? Tất cả những khổ nạn của nàng là anh!

- Đúng đúng đúng! Là tôi là tôi! Thế nhưng mọi việc đã xảy ra như thế này rồi, có quy trách nhiệm cho ai thì cũng không còn kịp nữa! Hôm nay tôi đến Yên Vũ Lâu để cầu cứu, cũng đã là vì bệnh gấp kiếm đại thầy mà thôi, chẳng lẽ mọi người không còn là bạn của tôi nữa sao?

Tử Mặc phát tay áo, ngẩng đầu lên, nhìn Nhược Hồng một cách phẫn nộ:

- Bạn bè? Thật đúng là trò cười! Cậu đã đem tình bạn của chúng ta, nghiền nát thành bột, đốt nát thành tro từ lâu rồi! Bây giờ, khi cậu cần sự giúp đỡ, cậu còn dám đến Yên Vũ Lâu tìm tình bạn,

cậu xem bạn bè là gì? Con chó cậu nuôi trong nhà chẳng? Phất tay thì đi, vẫy tay thì đến hay sao? Tôi nói cho cậu biết, chúng tôi không có một người nào muốn giúp đỡ cậu cả! Các cậu ở đây có ai muốn giúp đỡ hẳn chẳng? Có không?

Chàng ngẩng cao đầu lên nhìn một vòng những người có mặt trong phòng.

Lục Tú Sơn nói:

- Tôi nhận thấy đây là chuyện cá nhân của cậu, mình làm mình chịu!

Diệp Minh tiếp lời:

- Đúng vậy! Chúng tôi làm sao có thể dùng danh nghĩa của hội, cùng nhau đến nhà họ Đỗ để dành người lại cho cậu được!

Thẩm Chí Văn nói:

- Cho dù chúng tôi có muốn đi giúp cậu dành lại Tiên Tiên, cũng không có danh nghĩa gì để mà giúp được đâu!

Lục Tú Sơn lại nói tiếp:

- Cho dù có danh nghĩa gì đi nữa, chúng tôi cũng không có cái bản lĩnh đó đâu!

Nhược Hồng thở dài nảo nuốt, chàng loạng choạng lùi lại phía sau:

- Tôi hiểu rồi! Tôi hiểu rồi! Tôi và Tiên Tiên, đã phạm tội tày trời, tội lỗi không thể nào chuộc được, mọi người đều đã định sẵn tội cho chúng tôi rồi, không ai chịu tha thứ cho chúng tôi hết!

Thôi được, thôi được, tôi không cần phải đứng ở đây, để van xin sự giúp đỡ của các cậu nữa! Mình làm mình chịu, tôi sẽ đi đến nhà họ Đỗ để tự đối diện với chuyện của chính mình!

Chàng quay người qua, bước từng bước thật to dài, xông ra khỏi Yên Vũ Lâu.

Phía sau lưng chàng hình như có tiếng người gọi, chàng quay người lại, đó là Chung Thư Kỳ:

- Đợi một chút! Tuy rằng tôi không phải là người nói năng lưu loát, cũng tự biết mình chẳng có cân lượng gì! Thế nhưng, tôi có thể cùng đi với cậu đến nhà họ Đỗ một chuyến vậy!

QUYỀNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 10

CHƯƠNG 10

Khi Đỗ Thế Toàn nghe Vĩnh Quý đến báo, nói rằng Mai Nhược Hồng và Chung Thu Kỳ đến xin gặp mặt, đang đứng chờ ở ngoài cửa, ông vừa kinh vừa giận vừa tức. Từ trong ghế ngồi, ông nhảy vọt dậy, đi thẳng ra ngoài vườn hoa, một mặt nói với Vĩnh Quý bằng một giọng hùng hực lửa:

- Hắn ta dám tìm ngay đến nơi đây à? Được lắm! Dẫn chúng nó sang đây, ta gặp chúng nó ở ngoài vườn! Người kêu A Phúc, Đại Thuận, già Châu, Tiểu Phương... bảo chúng nó dẫn người tới, đứng bên cạnh chờ đợi cho ta! Ta còn đang định tìm cái thằng Mai Nhược Hồng này đây, thì nó lại tự động dẫn xác tới! Tốt tốt tốt lắm, ta cũng muốn xem xem, nó có phải là một người có ba đầu sáu tay gì hay không?

Ý Liên đuổi theo phía sau lưng ông, bà nài nỉ:

- Thế Toàn! Thế Toàn! Ông nói chuyện đàng hoàng với hấn, được không? Để cho hấn dừng nên tới làm phiền Tiên Tiên nữa là được rồi...

Đỗ Thế Toàn nạt âm lên:

- Bà đi vào nhà cho tôi! Đừng có xía vô chuyện này!

Thế nhưng Ý Liên làm sao chịu vào nhà. Người đàn ông làm cho con gái của bà thần hồn điên đảo, khắc cốt ghi tâm như thế đã đến rồi, bà cũng muốn gặp mặt một lần cho biết chứ!

Nhược Hồng và Thư Kỳ được dẫn vào cánh cổng lớn, băng ngang con đường xe chạy có hai hàng cây che dài bóng mát, đi đến khu vườn đầy hoa trắng lè ở phía trước nhà. Đỗ Thế Toàn đứng ở trong vườn, trợn mắt nhìn giận dữ, vô cùng uy nghiêm, vô cùng lạnh lẽo. Rất nhiều gia đình đứng vòng quanh khu vườn, người nào cũng như sẵn sàng lâm trận. Nguyên cả một khu vườn, mang cái không khí vùn vủ mây đen của một trận mưa gió bão bùng sắp tới.

Nhược Hồng cúi người chào Đỗ Thế Toàn một cái thật sâu:

- Cháu là Mai Nhược Hồng, đây là bạn của cháu Chung Thư Kỳ.

Cháu nghĩ, bác hấn là bác Toàn rồi đây!

Đỗ Thế Toàn nói một cách hậm hực:

- Không sai! Ta chính là Đỗ Thế Toàn!

Ông đưa mắt nhìn tên “Mai Nhược Hồng” này từ trên xuống

dưới. Chỉ thấy hắn có một mái tóc rối bời, một đôi mắt sâu thẳm thẳm, nước da phơi nắng đen dòn, mặc một chiếc áo sơ mi kiểu tây phương, cái nút áo bên trên cũng không cài lại, phía dưới là cái quần tây như thể cây cải muối, lại mặc thêm chiếc áo lá bằng len không giống ai phía bên ngoài. Cái bề ngoài không chải chuốt, như thể một con ngựa bất kham của chàng, làm cho ông vừa nhìn, đã muốn nộ khí xung thiên! Chỉ với bộ vó lang bạt giang hồ như thế, mà hắn đã có thể quyến rũ được Tiên Tiên, để cho con bé làm ra cái chuyện hoang đường như thế được, thật là khả ô quá lắm thôi!

Ông lớn tiếng hỏi:

- Người đến nhà ta, định làm gì đây?

Nhược Hồng nói một cách cuồng quýt:

- Bác Toàn, xin bác cho cháu được gặp Tiên Tiên một lần! Cháu và Tiên Tiên, ý hợp tâm đầu, duyên định trăm năm. Chúng cháu yêu nhau hiểu nhau, đã đến mức độ không thể xa rời nhau được nữa, xin bác cho chúng cháu được kết hợp!

Đỗ Thế Toàn càng nghe càng tức:

- Hừ! Nhà người còn mặt mũi mà ở đó nói đến chuyện tâm đầu ý hợp, duyên định trăm năm à? Ai duyên định trăm năm với nhà người? Đã không có lệnh cha mẹ, cũng không có mai mối đính ước hôn nhân, người quyến rũ con gái nhà lành, làm ra những chuyện đồi bại, để cho ta hận thấu xương tủy! Bây giờ nhà người

còn dám đến đây lớn tiếng nói chuyện kết hợp mà không biết xấu hổ, người đúng là một thứ ma quỷ không biết liêm sỉ là gì! Bây đâu! Bắt lấy nó! Đánh nó cho ta!

Ông la lên thật lớn.

Bọn gia đình chạy ào tới. Kẽ một tay, người một chân, chụp ngay lấy Nhược Hồng, bẻ quặt cánh tay chàng ra phía sau một cách nhanh chóng.

Chung Thu Kỳ vội vàng chen lên phía trên, miệng la thật lớn:

- Mọi người có chuyện gì từ từ nói, đừng nên động thủ mà! Bác Toàn, dù sao chúng ta cũng là phần tử trí thức, quân tử động khẩu không động thủ!

Đỗ Thế Toàn nạt lên giận dữ:

- Quân tử! Với bọn người như chúng bây, ai thêm nói chuyện quân tử!...

Ông điềm ngay vào mũi Mai Nhược Hồng:

- ... Hôm nay nhà ngươi muốn đi ra khỏi cánh cửa nhà này một cách đàng hoàng, thì nhà ngươi phải thề độc cho ta, là từ đây về sau sẽ không còn làm phiền Tiên Tiên nữa!

Mai Nhược Hồng cũng đỏ mặt gân cổ lên kêu thật to, cố gắng vùng vẫy:

- Cháu không hề làm phiền Tiên Tiên, cháu chỉ yêu Tiên Tiên mà thôi! Nếu như bác không cho cháu gặp Tiên Tiên, thì cháu sẽ không đi đâu cả! Đừng nói đến chuyện bắt cháu thề độc! Hôm

nay cho dù bác có đánh cháu chết, cháu cũng không đi!

Đỗ Thế Toàn la lớn:

- Thật không? Đại Thuận, chúng bây còn đợi gì nữa? Đánh cho ta! Đánh cho thật mạnh cho ta!

Đại Thuận quơ một đấm vào bụng Nhược Hồng thật mạnh, lại giáng thêm một đấm vào cằm chàng, rồi vào ngực chàng, Chung Thư Kỳ kêu lên thật to, đưa hai tay ra cản:

- Bác Toàn, Nhược Hồng đến đây, là có ý tốt...

Lời chàng chưa kịp nói hết, đã có mấy cánh tay, đẩy chàng ngã nhào ra đất. Bọn gia đình vây lấy Nhược Hồng, trong nhất thời, tay đấm chân đá, đánh đến độ Nhược Hồng loạng choạng, quay qua quay lại, lảo đảo muốn ngã. Nhược Hồng bị đánh vài cú như thế, cả người chàng rơi vào trạng thái cuồng loạn, chàng mở miệng kêu lên thật to:

- Tiên Tiên! Em ở đâu? Tiên Tiên! Anh dẫn thăm em đây! Tiên Tiên! Em ra đây! Em ra đây nhanh lên! Tiên Tiên...

Đỗ Thế Toàn tức đến độ phát điên lên được, ông ta kêu càng lớn tiếng hơn:

- Đánh! Đánh! Đánh! Đánh thật mạnh cho ta! Đánh cho đến khi nào nó ngưng miệng thì thôi! A Phúc, Tiểu Phương, bọn bây cứ đánh nó cho ta! Đánh thật mạnh cho ta!

Càng nhiều cú đấm, bay tới tấp lên người Nhược Hồng như mưa như gió, đánh độ chàng đầu hoa mắt váng, điên đảo hồn vía. Ý

Liên nhào tới bên Đỗ Thế Toàn, kêu lên thật to:

- Ông điên rồi chẳng? Đánh một hồi ra án mạng thì sao? Dừng tay lại mau lên! Bảo chúng nó dừng tay lại mau lên!

Tổ Khanh, Tiểu Huy, vú Phước, và bọn người làm đều kéo nhau ra xem. Trong nhất thời, trong khu vườn vang động tiếng ồn ào, mạnh ai nấy kêu, nấy la, vừa đánh, vừa can, tình hình hỗn loạn hẳn lên. Trong sự hỗn loạn đó, Nhược Hồng vẫn cứ cứng đầu gào lên thật to, tiếng chàng khan cả giọng:

- Tiên Tiên... Tiên Tiên... em đang ở đâu? Tiên Tiên...

Tiên Tiên đang ở trong phòng trên lầu, bị tiếng kêu thảm thiết đó của chàng làm cho kinh động. Đó là tiếng của Nhược Hồng, chàng đã đến đây để thăm nàng chẳng! Nàng nhào về phía cửa phòng, đâm thật mạnh vào cửa, dùng sức kéo lấy cây chốt, kêu lên cuồng loạn:

- Thả con ra! Ba! Thả tôi ra! Vú Phước! Thả chị ra! Tiểu Huy!

Trời ơi! Ai lại đây cứu tôi ra! ai lại đây cứu tôi ra dùm coi!

Nàng dùng hết sức bình sinh đập thật mạnh vào cánh cửa, nhưng cánh cửa không hề nhúc nhích. Tiên Tiên cuống cuống, nước mắt nàng chảy ròng ròng xuống má!

Nguyên cả nhà, đều đang ở ngoài vườn, không một ai nghe được tiếng kêu của nàng! Trong vườn, vang đến tiếng kêu của Nhược Hồng, càng lúc càng thảm thiết, càng lúc càng thê lương:

- Bác Toàn, bác có đánh cháu cũng không đi! Hôm nay cho dù

cháu có bị bác đánh chết, thành quỷ thành ma gì đi nữa, cháu cũng sẽ đi tìm Tiên Tiên! Tiên Tiên! Tiên Tiên ơi! Ui da...
Tiên Tiên cuống quýt đến độ sắp phát điên lên, nàng xông cả người lên phía cánh cửa, dùng sức phá cửa, từng hồi từng hồi, chạm mạnh đến độ cả người nàng đau đớn, mệt lã, nhưng cánh cửa vẫn cứ im lìm, không nhúc nhích. Nàng khóc ròng, quay người lại nhìn, thì thấy chỉ có một cánh cửa thông ra ngoài sân thượng, nàng bèn nhào tới phá cánh cửa đó, chạy nhanh ra phía ngoài sân thượng. Nàng từ phía trên sân thượng cúi người nhìn xuống, chỉ thấy Vĩnh Quý, Đại Thuận v.v... hơn một chục tên gia đình, đang vây đánh Nhược Hồng. Nhìn thấy cảnh tượng này, nàng kinh hoàng thất sắc, cúi người trên lan can, nàng hướng xuống phía dưới kêu lên thật to:

- Nhược Hồng! Em ở đây! Nhược Hồng! Nhược Hồng!

Nhược Hồng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiên Tiên, chàng càng kêu to lên hơn nữa:

- Tiên Tiên! Anh nói cho em nghe! Anh sẽ không khuất phục đâu, không có một thứ lực lượng nào có thể phân chia chúng ta...

Đỗ Thế Toàn nhìn thấy Tiên Tiên xuất hiện, lại thấy hai người cách nhau một khoảng trời mà vẫn kêu la nói chuyện với nhau, như thể “sống chết cùng nhau”, lửa giận càng bùng bùng hơn nữa. Ông quay đầu lại kêu Vĩnh Quý:

- Đi lấy cây côn to ra đây cho ta! Mau lên!

Tiên Tiên vừa khóc vừa chạy tới chạy lui trên sân thượng, mà không có cách chi xuống được dưới đất, nàng kêu lên thật thảm thiết:

- Ba! Ba! Ba! Ba đừng đánh chàng! Ba làm như vậy, thì con sẽ hận ba suốt đời! Ba!...

Nàng thấy kêu Đỗ Thế Toàn không động lòng, bèn quay sang Ý Liên, khóc to thảm thiết:

- ... Mẹ! Mẹ! Mẹ! Mẹ cứu chúng con với!...

Ý Liên nhào lên ba lần bốn lượt, nhưng đều bị Đỗ Thế Toàn đẩy ra ngoài, bà vẫn cố gắng kêu gào:

- Thế Toàn! Thôi thì ông tha cho hắn đi! Tôi van ông mà!

Vĩnh Quý đã đem một cây côn thật to tới. Chung Thu Kỳ thấy tình hình đã tới hồi ác liệt, chàng gọi to lên:

- Nhược Hồng! Hảo hán không sợ chuyện thiệt thòi trước mắt!

Cậu nín đi, đừng nói nữa! Đừng làm cho bác trai tức giận nữa, mà mang họa vào thân!

Đỗ Thế Toàn giật lấy cây côn, đi thật hung hăng về phía Nhược Hồng:

- Mi nói đi! Mi có còn dám dây dưa đến Tiên Tiên nữa...

- Cháu sẽ cứ dây dưa với Tiên Tiên, cháu sẽ dây dưa với nàng suốt đời, yêu nàng suốt đời, cho dù bác có lấy một trăm cây côn, một ngàn cây côn đến đây, cũng không đánh được cháu đi đâu!

Đỗ Thế Toàn thở hồng hộc:

- Hừ! Mi cả gan! Mi gan bằng trời! Mi dám nằm vạ, mi dám thách đố ta... mi là họa sĩ phải không? Mi rù quên con gái ta, được được được...

Giọng ông sắc như dao:

- Mi dùng bàn tay nào vẽ tranh? Tay phải chứ gì? Đại Thuận, Tiểu Phương, chúng bây kéo hần đến bên hòn giả sơn, đè bàn tay của hần lên trên tảng đá cho ta!

Ông lớn tiếng ra lệnh cho bọn gia nhân. Bọn Đại Thuận làm theo lời ông, kéo Nhược Hồng đến phía trước một hòn đá to, nắm chặt lấy cánh tay phải của chàng, đè lên trên tảng đá to ở đó. Đỗ Thế Toàn cầm cây côn to trên tay, nhắm thẳng vào bàn tay đó:

- Hôm nay ta sẽ hủy đi bàn tay này của ngươi, để xem miệng mi còn dám nói cứng nữa không? Để xem mi có còn dám dùng danh nghĩa nghệ thuật, để đi rù quên đàn bà con gái nhà lành nữa không?

Lúc này Nhược Hồng mới hiểu được là Đỗ Thế Toàn muốn hủy đi bàn tay của chàng, chàng vội vàng vùng vẫy, cố gắng rút bàn tay mình ra khỏi sự kiềm chế của đám gia đình:

- Ông dám hủy đi bàn tay vẽ tranh của tôi? Ông dám? Ông dám!

- Mi xem xem ta có dám hay không? Mi xem xem ta có dám...

Tất cả mọi người trong vườn đều kêu thét lên kinh hoàng, Ý Liên kêu “Thế Toàn”, Tiểu Huy kêu “Ba”, bọn người làm kêu “lão gia”, Chung Thư Kỳ kêu “Bác”, Tô Khanh kêu lên “trời

ơ”... trong vườn vang lên một loạt tiếng kêu kinh hoàng.

Cây côn vừa đang định đập xuống, trên sân thượng, vang lên tiếng của Tiên Tiên vô cùng thảm thiết:

- Ba! Ba hủy bàn tay của con đi! Con thế cho chàng! Nhược Hồng! Em xuống đây...

Nàng kêu lên, leo lên lan can sân thượng, phóng mình nhảy xuống phía dưới, bất kể hậu quả.

Tiểu Huy là người đầu tiên nhìn thấy, thằng bé kêu thét lên:

- Chị Tiên... chị nhảy xuống kia... chị ơi...

Nhược Hồng ngẩng đầu lên nhìn, Tiên Tiên đang rơi xuống thật nhanh.

- Tiên Tiên ơi...

Chàng kêu lên thảm thiết, vùng thoát khỏi mọi người, phóng qua phía nàng.

Đỗ Thế Toàn quay đầu lại nhìn, kinh hoàng đến độ rớt đi cây côn trên tay, ông chạy như điên cuồng về phía đó, đưa tay ra định chụp Tiên Tiên.

Nhưng Thế Toàn làm sao chụp được nàng, Tiên Tiên đã “bình” một tiếng, rớt ngay trên nền gạch cứng của khu vườn. Nguyên cả một khu vườn kêu lên tiếng kêu thảm thiết, toàn thể mọi người đều chạy đến.

Tiên Tiên nằm trên đất, nguyên cả người nàng đã chết giắc, không động đậy. Trán nàng tì trên nền gạch, máu từ từ rỉ ra,

loang ra, nhuộm đỏ một khoảng sân gạch.

Nhược Hồng quỳ xuống trước mặt Tiên Tiên, đưa tay ra, chàng bế xốc nàng lên, ôm nàng thật chặt vào lòng. Sắc mặt chàng cũng trắng bệch như sắc mặt của nàng, chàng dùng chiếc cằm của mình, tựa sát vào mái tóc đen huyền của nàng, miệng chàng, nói lảm bảm như mê cuồng:

- Anh không để cho em đi một mình đâu, em chết rồi, anh cũng sẽ theo em mà đi... nhất định là anh sẽ đi theo em... em đừng sợ, có anh đây! Có anh đây...

Đỗ Thế Toàn đứng chết trân ra đó, dưới sự kinh hoàng to lớn, ông hoàn toàn mất đi khả năng ứng phó.

Hai chân Ý Liên khụy xuống, bà ngã nhào ra bất tỉnh trong lòng vú Phước.

***

Tiên Tiên được đưa vào bệnh viện Từ Ái, nơi đó có bác sĩ Tây Y giỏi nhất của toàn thị xã Hàng Châu.

Tiên Tiên không chết, thế nhưng, thương tích đầy mình. Trán nàng bị vỡ, chân phải bị trật, đầu gối trầy xước, chỗ nào cũng bị những vết thương nho nhỏ, chỗ nào cũng bị rướm máu. Nghiêm

trọng nhất là cánh tay trái, xương cánh tay bị gãy. Bác sĩ lập tức đưa nàng vào phòng mổ, gắn lại chỗ tay bị gãy lìa, băng thạch cao lại cho nàng. Vào thời đó, băng thạch cao là phương thức chữa trị tối tân nhất. Trải qua thủ thuật suốt bốn tiếng đồng hồ dài đằng đẳng, Tiên Tiên mới được đưa vào phòng bệnh. Trông nàng thật thê thảm, trên trán băng chằng chịt, cánh tay đeo băng thạch cao nặng chình chịch, nguyên cả người nàng từ trên xuống dưới, chỗ nào cũng băng bông quấn đầy. Cả người nàng co rút trong lớp khăn mền trắng xóa của bệnh viện, hình như vô cùng lạnh lẽo.

Vào đến phòng bệnh, nàng tỉnh hẳn lại. Nàng cứ dương to đôi mắt, nhìn vào Nhược Hồng, hỏi bằng một giọng kinh hoàng:

- Anh, bàn tay của anh, bàn tay của anh...

Nhược Hồng vội vàng đưa hai bàn tay mình lên trước mặt Tiên Tiên, chàng cố gắng nắm lại rồi buông ra mấy ngón tay của mình cho nàng xem, miệng không ngừng nói thật dịu dàng, thành khẩn:

- Không thiếu một ngón tay nào hết! Tiên Tiên, em đã dùng sinh mệnh của em, cứu đi bàn tay này của anh. Từ đây về sau, bàn tay này là của em, chủ nhân của bàn tay này, cũng là của em luôn! Trước mặt cha mẹ của em, anh xin trình trọng thề rằng, từ đây, con người của anh, hoàn hoàn toàn toàn thuộc về em! Em muốn anh như thế nào, thì anh sẽ như thế ấy...

Nàng nhìn chàng thật kỹ, nhìn chàng thật sâu, nhìn chàng thật tỉ mỉ, từng nét từng nét trên khuôn mặt chàng:

- Mắt anh sưng rồi, khóe miệng anh bị rách rồi, mặt anh bị rướm máu kia, cằm anh bị bầm xanh hết rồi, chân mày anh cũng bị chảy máu kia... ngực anh như thế nào? Bụng anh ra sao? Em thấy Đại Thuận... hấn cứ đâm mãi vào bụng anh...

Nàng nghẹn ngào tức tưởi, lệ, trào ra từ hai khóe mắt long lanh. Nhược Hồng cũng rơi lệ:

- Anh xin em, anh van em! Xin em đừng nên nghiên cứu chút thương tích ngoài da trên mặt anh! Em nằm ở đây, băng đây thạch cao, quấn đầy bông băng, không nhúc nhích, động đậy gì được, anh hận sao mình không thay thế được em, thế mà em còn ở đó để ý đến những vết thương nhỏ mọn của anh! Em có biết không? Vết thương thật sự của anh ở đây này!

Chàng đưa tay áp sát vào trái tim, nhìn nàng bằng đôi mắt thật đau đớn.

Đỗ Thế Toàn kinh ngạc đứng một bên, nhìn trân trối vào đôi tình nhân trước mặt, đôi tình nhân đều đã “vỡ đầu chảy máu”

“thương tích đầy mình” như thế này. Một đôi tình nhân chỉ biết có nhau, như thể ở chỗ không người. Ông gần như không biết trong lòng mình là hận hay là buồn? Là oán hay là tức? Chỉ cảm thấy mũi mình cay cay, cổ họng như có một khối gì cứng nhắc chặn lại, làm cho ông trong nhất thời, không thể nào mở miệng

nói chuyện được. Ý Liên kéo tay ông, kéo mãi ra tới phía ngoài cửa, nói với ông bằng một giọng thật thành khẩn, bi ai:

- Thế Toàn, hẳn là cái số nó như thế, thôi thì chúng ta chịu phép vậy, được không?

Đỗ Thế Toàn hỏi:

- Đó là “số” chăng? Không phải là “nợ” à?

- Số cũng được, nợ cũng xong, đó là cái số của Tiên Tiên, đó là cái nợ của Tiên Tiên, thôi thì hãy để cho nó sống với cái số của nó, trả đi cái nợ của nó vậy! Ông đã trông thấy hết rồi đó, hai đứa chúng nó, đã liều mạng đến như thế rồi! Như thế ngoài chúng nó ra, thiên địa vạn vật đều không còn nữa! Đối với cái tình cảm như thế, chúng ta làm cha mẹ, cho dù không hiểu được, thế nhưng, chúng ta cũng đừng nên trở thành đao phủ thủ của con mình ông ạ!

Đỗ Thế Toàn cảm thấy toàn thân chấn động:

- Đao phủ thủ! Bà dùng chữ nghiêm trọng quá...

Ý Liên nói trong ngẩn lệ:

- Trong cái khoảnh khắc khi Tiên Tiên nhảy từ trên lầu cao xuống, tôi đã có cái cảm giác như thế, chúng ta không phải là cha mẹ, mà là... đao phủ thủ!

Đỗ Thế Toàn nhìn trừng trừng vào Ý Liên, thở dài thảm não. Thế gian bao người yêu si dại, chỉ tội trái tim những mẹ cha! Ông biết rằng ông đã đầu hàng rồi. Thế nhưng, ông cần phải nói

chuyện với tên Mai Nhược Hồng này, một lần cho thật chính chắn!

***

Đêm đó, Chung Thu Kỳ lại đến Yên Vũ Lâu, đem chuyện Nhược Hồng bị đánh, Tiên Tiên nhảy lầu, kể lại thật tỉ mỉ cho mọi người cùng nghe. Tử Mặc và Tử Tuyên, đều chấn động đến sững sờ, “tam quái” lại càng chặc chặc lưỡi cho là ly kỳ, tự trách là mình không bằng. Diệp Minh dậm chân than lớn rằng:

- Khi Nhược Hồng đến kêu cứu, tôi đã có cái linh cảm là sẽ có chuyện xảy ra, dù sao chúng ta cũng đã từng là bạn bè, tại sao chúng ta không đi giúp họ nhỉ?

Thẩm Chí Văn nói một cách hung hăng:

- Cậu có linh cảm, vậy tại sao lúc đó cậu không nói! Bây giờ mới khoác lác, có ích lợi gì?

Diệp Minh cũng nạt trở lại:

- Kỳ lạ nhỉ, cậu làm gì dữ vậy? Lúc đó, chính tại vì cậu nói “không có danh nghĩa” gì đó, cho nên mọi người mới hòa theo mà từ chối đó chứ!

Và như thế “tam quái” cứ ở đó, mỗi người một câu, mỗi người một miệng, mắng chửi nhau chí chóe. Tử Tuyền ngồi ở đó, không một cử động, đôi mắt nàng đen tuyền thăm thẳm như hai mặt nước hồ sâu không thấy đáy, dần dần, nước hồ từ từ dâng tràn lên, gần như sắp trào ra. Chung Thu Kỳ nhìn nàng, trong lòng rung động, chàng đi tới bên vỗ vỗ vào tay nàng, nói thật dịu dàng:

- Đừng buồn. Màn phong ba đó, coi như đã qua rồi. Nhược Hồng tuy rằng bị đánh, Tiên Tiên tuy rằng nhảy lầu, nhưng hai người đều thoát qua đại nạn, không nguy hại đến tính mạng, tất phải có phúc đức về sau! Vả lại, hiển nhiên là bác Toàn đã có vẻ mềm mỏng lại rồi, đối với việc “yêu liễu mạng” của hai người đó, ông đã chuẩn bị đầu hàng rồi!

Tử Tuyền lại chấn động thêm một lần nữa, nàng đột nhiên quay người lại, nuốt lệ xông ra phía bên ngoài.

Tử Mặc nhìn vào bóng dáng của Tử Tuyền, chàng cắn cắn răng, hiểu biết, thông cảm và đau đớn cho em gái.

Chàng cảm thấy vết thương ẩn hiện ngấm ngấm trong tận cùng nội tâm của mình, cũng đang lan rộng ra từng tế bào nhỏ bé trên người. Đối với Tiên Tiên, đối với Nhược Hồng, chàng đã không phân biệt được là ganh tỵ hay thương cảm? Là phản nộ hay xót xa? Mà chàng chỉ thể nghiệm được một điều rất sâu xa, là nỗi đau của chàng, và nỗi đau của Tử Tuyền, đều không thể nào xóa

nhòa được trong một thời gian ngắn ngủi.

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 11

Tiên Tiên ở trong bệnh viện hết một tháng trời.

Trong một tháng trời đó, Nhược Hồng đã có một sự cải biến hoàn toàn. Dưới “điều kiện” và sự “khảo nghiệm” do Đỗ Thế Toàn đưa ra, chàng đã chịu khuất phục, chàng đến công ty chuyển vận Tứ Hải để làm việc. Đỗ Thế Toàn nói với chàng một cách thật rõ ràng:

- Cậu yêu Tiên Tiên, không thể chỉ là một câu nói suông được, trong tất cả các tình yêu, đều phải có sự hy sinh và cống hiến, tôi không cần cậu phải ở rể, cũng không bắt cậu phải đổi họ. Tôi chỉ hy vọng những ngày tháng tương lai của Tiên Tiên, sẽ được tốt đẹp một chút, hy vọng cái sản nghiệp to lớn của tôi, sẽ có người thừa kế. Do đó, cậu muốn có Tiên Tiên, thì phải chịu theo một điều kiện của tôi, bỏ học theo nghề buôn, bước vào sự nghiệp của nhà họ Đỗ, tôi muốn huấn luyện cho cậu trở thành cánh tay mặt, tay trái của tôi!

Nhược Hồng nghe tới chữ “bỏ họa theo nghề buôn”, đã giật nảy mình hoảng hốt, chàng phản kháng tức thì theo bản năng:

- Như vậy làm sao được? Hội họa là sinh mệnh của cháu mà! Bắt cháu bỏ đi hội họa, chẳng khác nào bắt cháu phải bỏ đi sinh mệnh của chính mình!

- Vậy chứ không phải cậu đã cứ khăng khăng nói rằng, Tiên Tiên đối với cậu, còn hơn cả sinh mệnh của chính cậu hay sao? Không phải cậu đã cứ khăng khăng bảo rằng, vì muốn có được Tiên Tiên, cậu sẽ đồng ý trả, dù là bất cứ giá nào hay sao?

Nhược Hồng nói một cách thê lương:

- Đúng vậy! Không sai tí nào cả! Thế nhưng, yêu Tiên Tiên, và yêu hội họa, hai tình yêu đó đều có thể cùng tồn tại mà!

Đỗ Thế Toàn hỏi một cách sắc nhọn:

- Nếu như không thể cùng tồn tại thì sao? Cậu sẽ bỏ Tiên Tiên mà lấy hội họa hay sao?

- Không! Cháu nhất định là sẽ lấy Tiên Tiên!...

Nhược Hồng hít vào một hơi thật sâu, dùng thái độ thật “bi hùng” của “tráng sĩ” nói rằng:

- Được! Cháu sẽ đi vào sự nghiệp của nhà họ Đỗ, cháu sẽ đi làm, cháu sẽ học cách buôn bán! Thế nhưng, những giờ phút sau khi tan sở là của cháu đấy nhé! Cháu đến sở tám tiếng đồng hồ, ngủ sáu tiếng, còn lại mười tiếng có thể vẽ! Nếu như cháu có thể có cả “ba thứ”, có Tiên Tiên, có sở làm, có vẽ tranh, thì như thế,

hắn là bác cũng không phản đối chứ?

Đỗ Thế Toàn nói:

- Thì cậu cứ thử đi! Nếu như cậu không để hết tâm trí vào công việc, tôi nghi ngờ khả năng của cậu, không biết có thể có được cả ba thứ hay không! Không khéo, cậu mất hết cả ba thứ đấy thôi! Cậu cứ thử xem sao!

Và như thế, Nhược Hồng vào làm việc ở công ty chuyển vận Tứ Hải, ngày ngày đến văn phòng của chi nhánh ở Hàng Châu. Đỗ Thế Toàn đặt cho chàng chức vụ “giám đốc”, để cho chàng học những công việc căn bản của ngành chuyển vận và mậu dịch.

Trên thực tế, tháng đầu tiên chàng đến sở, coi như không phải là đi làm, mà là đến đó để đi học. Trưởng phòng của các bộ môn trong công ty Tứ Hải, mỗi ngày đều ôm đến cho chàng một đồng giấy tờ, liên quan đến ngày giờ xuất hành của thuyền, ngày giờ chuyển vận hàng, quản lý, kinh doanh, đàm phán v.v... và v.v...

Suốt cả cuộc đời chàng, chưa bao giờ bước vào cái xã hội phức tạp và khó khăn như thế, chàng giống như một học sinh tiểu học, ghi chép lại một đồng những tài liệu, thế nhưng vẫn cứ quên cái này, sót cái nọ, trăm ngàn thứ sai sót. Thảo nào, trong khi chõu bằng thạch cao trên tay của Tiên Tiên, bị “nhất kỳ tam quái” viết đầy những lời chúc tốt đẹp trên đó, thì Nhược Hồng lại viết trên đó như thế này:

- Tiên Tiên dưỡng bệnh hai mươi một ngày, càng ngày càng khá!

Nhược Hồng đến sở mới mười hai ngày, càng ngày càng rầu!
Tiên Tiên nhìn thấy hai hàng chữ đó, trong lòng thương chàng
biết mấy. Thế nhưng, Nhược Hồng đã dương cao đôi chân mày,
dùng thanh âm tràn đầy lòng tự tin nói với nàng rằng:

- Đừng nên lo lắng, bây giờ anh chỉ mới bắt đầu, không thể lập
tức vô khuôn được! Đợi đến khi anh thuộc đường đi nước bước
rồi, anh sẽ vào quỹ đạo thôi! Nghề dạy nghề mà! Em yên tâm đi,
anh sẽ làm thật đàng hoàng, không để cho ba em xem thường
anh đâu!

Tiên Tiên cười một cách an ủi. Có thể làm cho cha nàng từ chỗ
phản đối quyết liệt, cho đến sự nhượng bộ ngày hôm nay, cũng
đã là một chuyện không dễ dàng gì, thì điều đó cũng đáng để cho
Nhược Hồng bỏ ra sự nỗ lực để giữ vững nó. Nếu như chàng có
thể trở thành một cánh tay đắc lực của cha, thì ít ra, hai người sẽ
không phải vì “cúc cúc cúc” mà cãi nhau nữa.

***

Tháng bảy, Tiên Tiên xuất viện. Cả nhà ồn ào mừng rỡ, không
khí vui vẻ tràn ngập khắp mọi nơi. “Nhất kỳ tam quái” đều có
đến thăm viếng Tiên Tiên, vẫn thích nói chuyện tiêu lâm, khôi

hài, vẫn làm cho không khí luôn luôn vui nhộn. Thế nhưng, Tử Mặc chỉ đến bệnh viện có một lần, không nói một tiếng nào, đã lặng lẽ bỏ đi mất. Tử Tuyên không bao giờ xuất hiện, đã không đến bệnh viện, cũng không đến nhà họ Đỗ. Sự lãnh đạm này, làm cho Tiên Tiên cảm thấy vô cùng đau đớn, khi nàng biết rằng, từ khi mình bị thương đến nay, Nhược Hồng không hề bước chân đến Yên Vũ Lâu nữa, lòng nàng lại càng xót xa hơn. Tuy rằng Nhược Hồng đã nói một cách thật nhẹ nhàng, thoải mái:

- Điều đó có quan hệ gì đâu? Không có Yên Vũ Lâu, anh vẫn còn có Thủy Vân Gian mà! Huống chi, bây giờ anh cũng không còn thì giờ để vẽ nữa, anh còn có nhiều “bài võ” để học, để làm, anh có “Tứ Hải” nữa mà!

Tứ Hải, Tứ Hải, Tứ Hải là địa ngục của Nhược Hồng, trong đó có rừng đao, và cũng có biển lửa, một lúc, chàng bị đưa lên rừng đao, một lúc sau, chàng lại bị đưa xuống biển lửa, gần như đau khổ vô cùng vô tận. Sau khi được huấn luyện một tháng, chàng thật sự bắt tay vào công việc, lúc này, chàng lại càng thể nghiệm một cách sâu xa là công việc cực kỳ khó khăn. Vĩnh viễn lúc nào cũng có những con số không biết rõ được, vĩnh viễn lúc nào cũng có những cái tên hải cảng không bao giờ nhớ hết, vĩnh viễn lúc nào cũng có những tuyến đường hàng hải làm cho chàng rối loạn cả thị giác, vĩnh viễn lúc nào cũng có những món hàng chàng không bao giờ biết rõ... chàng thật sự không hề hiểu nổi,

tại sao suốt cả ngày, lúc nào cũng có những món hàng chở từ vùng đất A qua vùng đất B, rồi lại đem những món hàng từ vùng đất B chở qua vùng đất A để làm gì?

Hôm ấy, trong phòng làm việc, một lô những ông “phụ tá”, vây lấy chàng “giám đốc” họ Mai, người nào cũng ôm một chồng công văn, người nào cũng hỏi một cách cuống quýt, một người nói:

- Mai giám đốc, đơn đặt hàng bông gòn của công ty Hoa Hoàn, tôi nhớ là đã giao cho ông rồi, ông tìm dùm xem, ông để ở đâu rồi! Chúng ta cần phải dùng ngay bây giờ!

Nhược Hồng lật tới lật lui đóng công văn giấy tờ chất cao như núi trước mặt chàng:

- Để tôi tìm! Tôi tìm ngay bây giờ...

Một người khác đưa công văn tới trước mặt Nhược Hồng:

- Khoan đã! Mai giám đốc, đơn đặt hàng này, ông ký tên sai rồi! Bây giờ công ty Đạt Hưng trở mặt không thèm trả tiền, số tiền vận chuyển này, họ bắt công ty Tứ Hải chúng ta phải phụ trách lấy!

Chàng nổi giận, mắng ùm lên:

- Thật là quá quắt lắm! Ông nói với bọn Đạt Hưng, công ty Tứ Hải của chúng ta, thứ nhất, kỳ hạn thuyền đến chính xác! Thứ nhì, là một công ty có uy tín tốt! Thứ ba... thứ ba... thứ ba...

Chàng nhớ không ra đặc điểm thứ ba là gì. Một ông phụ tá

không nhin được, nhắc tuồng:

- Giữ hàng cẩn thận!
- Đứng đứng đứng! Giữ hàng cẩn thận, do đó, do đó...
- Nói với họ những chuyện đó không ích lợi gì cả, họ không chịu trả tiền là không chịu trả tiền!

Một ông phụ tá khác từ phía ngoài xông vào, kêu lên cuống quýt:

- Chết rồi, chết rồi! Tờ hợp đồng này gặp rắc rối to, trên đơn cho giá, ông viết thiếu hết một con số không, một trăm ngàn trở thành có mười ngàn đồng thôi! Phen này chúng ta đền chết luôn, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Trần Nhược Hồng tưng mồ hôi lạnh:

- Viết thiếu hết một con số không? Tại sao trước khi đưa ra, ông không xem lại thêm một lần?...

Một người khác xen vào cuống quýt:

- Mai giám đốc, ông Vương giám đốc của hãng Long Xương đang hỏi lại chúng ta, chiếc thuyền Hiệp Thuận sẽ xuất phát vào ngày mùng năm tháng tới, có phải là sẽ được cặp thêm bến ở Liên Vân cảng một ngày hay không?

Mai Nhược Hồng đã vô cùng rối trí:

- Cặp bến thêm một ngày? Được được, thì cặp thêm một ngày vậy...

Ông phụ tá trước đó la lên:

- Cái gì? Làm sao có thể cặp thêm được! Hàng trình đi thay đổi,

là toàn bộ những hàng trình sau đó loạn hết lên...

Nhược Hồng vội vàng nói:

- Ồ ờ ờ, vậy thì không được cặp...

Ông phụ tá kia cuống lên:

- Không được? Mai giám đốc, hôm qua ông nói được, nên ông phụ tá Trương đã ký gởi đi rồi!

Chàng không biết phải làm thế nào nữa:

- Vậy, vậy, vậy thì đành phải được vậy!

- Nếu ông nói được, ông phụ tá Trương xin ông ký tên...

Chàng giật nảy mình kinh hoảng, nhảy dựng lên:

- Ký tên? Tôi không ký tên, tôi không bao giờ ký tên nữa! Ngày trước, tôi ký cả ngàn cái tên lên trên những bức tranh của tôi, mỗi chữ ký là một niềm kiêu hãnh, chưa bao giờ ký ra những rắc rối... bây giờ, ký cái nào sai cái đó, tôi không ký, không thể ký nữa...

Một người kêu lên:

- Mai giám đốc...

Một người khác kêu:

- Mai giám đốc...

Trong một lúc, bên đây vang lên tiếng “Mai giám đốc”, bên kia vang lên tiếng “Mai giám đốc”, kêu độ chàng cảm thấy trái tim hoảng hốt, gan ruột toi bời. Cuối cùng, chàng không còn chịu đựng nổi nữa, thoát một cái, chàng nhảy dựng lên từ chiếc ghế

dựa, hét lên thật to:

- Ngưng lại! Ngưng lại! Đừng ai nói gì nữa! Tôi thua rồi, tôi bại rồi, được chưa? Đồng thời, tên của tôi cũng không phải là “Mai giám đốc” nữa, từ lúc tôi được gọi là “Mai giám đốc” đến nay, sinh hoạt của tôi thật sự là “không may” tí nào cả! Tôi không cần biết nữa, không thêm làm nữa! Biết chưa?

Chàng xông thật nhanh ra khỏi phòng làm việc, bỏ lại sau lưng một lô những ông “phụ tá”, đứng đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác, chàng trở về “Thủy Vân Gian” của mình.

Chuyện này, làm cho Đỗ Thế Toàn giận đến độ phát điên lên được, ông về nhà, dậm chân dậm cẳng nói với Tiên Tiên rằng:

- Ba không hiểu, tại sao mà con lại thương được một thằng đàn ông không có một thứ khả năng nào hết như thế này? Hắn là một thằng ngốc về toán học à! Ngay cả con số cũng nhìn không ra! Nếu không thiếu một số không, thì cũng thêm một số không! Hắn là một thằng ngốc về địa lý à! Cho tới bây giờ hắn vẫn không biết Trường Giang có bao nhiêu cảng tàu! Hắn là thằng ngốc về thời gian à... tất cả những kỳ xuất phát của thuyền chúng ta, hắn không bao giờ nhớ rõ... ba thật nghi ngờ cái trí năng của hắn, không biết có bình thường không?

Tiên Tiên nói thật nhỏ giọng:

- Ba! Ba đừng nên gấp, ba phải cho anh ấy thời gian với chứ...

Đỗ Thế Toàn hét toáng lên giận dữ:

- Cho hẩn thời gian? Thế nhưng hẩn có cho ba thời gian đâu!
Hẩn bỏ mặc một đống công việc đầy những lỗi lầm ở đó, nói
rằng hẩn không làm nữa! Ngay cả đến báo cho ba một tiếng cũng
không, người hẩn đã biến mất tiêu rồi! Làm sao ba cho hẩn thời
gian đây?

- Ồ...

Tiên Tiên kêu rú lên hoảng hốt, nàng lập tức hiểu được một điều,
hẩn nhiên là Nhược Hồng đã bị tổn thương một cách trầm trọng
rồi, lòng nàng dâng lên một nỗi lo lắng, làm cho nàng cảm thấy
gan ruột rồi bời bời. Đỗ Thế Toàn vẫn còn ở đó phàn nàn, phiên
trách về Nhược Hồng, nàng không còn tâm trí đâu để nghe nữa.
Nàng kêu lên:

- Con đi ra ngoài một chút! Con đi thăm anh ấy một tí!

Nói xong, nàng quay người chạy thẳng ra ngoài.

Đỗ Thế Toàn kêu lên:

- Con trở vào nhà cho ba! Trở vào! Bác sĩ nói con còn cần phải
nghỉ ngơi cho khỏe, con đi đâu vậy?

Thế nhưng Tiên Tiên đã chạy đi mất dạng. Đỗ Thế Toàn ngồi
phịch xuống chiếc ghế salon, rên rỉ than dài thật to tiếng:

- Trời ạ! Con với cái! Tôi đã tạo nên nghiệp chướng gì, mà lại
sinh ra một đứa con gái như thế này!

***

Tiên Tiên chạy một mạch đến Thủy Vân Gian, nhìn thấy Nhược Hồng đang ngồi ngẩn ngơ trên đất, trước mặt chàng là một đồng bản vẽ, giấy vẽ, sắc mặt chàng trắng bệch và tiêu tụy, ánh mắt của chàng như một người sắp chết, trống rỗng và vô hồn. Chàng ngồi bất động ở đó, không nhúc nhích động đậy, hình như đang “tưởng niệm” một Mai Nhược Hồng đã chết. Dáng vẻ tiêu điều, bi thương, khổ sở và cô độc đó của chàng, lập tức làm cho Tiên Tiên cảm thấy xót xa trong dạ, lục phủ ngũ tạng của nàng như thể bị ai cào xé, cả tinh thần và thể xác của nàng, đều cảm thấy đau đớn cùng cực vì chàng. Đi đến trước mặt chàng, nàng quỳ xuống, đưa hai bàn tay mình ra nắm lấy hai bàn tay chàng:

- Nhược Hồng, nếu như anh không quen với sinh hoạt của sở làm, thì anh đừng nên đi nữa! Đừng nên bao giờ dày vò mình như thế nữa!

Chàng ngược mắt lên nhìn nàng, trong mắt chàng là cả một sự thê lương. Chàng nói một cách khổ sở:

- Tiên Tiên ơi! Một Mai Nhược Hồng mất đi hội họa, thật sự không còn có một thứ gì trong tay nữa cả! Ở trong căn phòng làm việc đó, chỉ có một Mai Nhược Hồng thấp kém, hèn mọn, vô

dụng, bị đủ loại giấy tờ, hàng ngàn con số, cùng đủ thứ tên thuyền, tên hàng hóa, địa danh, chém xuống từng nhát từng nhát dao, dần dần “tàn sát” mất rồi!

Tiên Tiên kêu lên bàng hoàng, chấn động:

- Nhượng Hồng!

- Mất đi hội họa, mất đi cái không gian sinh hoạt của trời cao biển rộng, mất đi cái thời gian tự do tự tại... anh cầm bằng như bị hủy diệt đi, chết đi mất rồi! Tiên Tiên ơi... anh không biết, một Mai Nhượng Hồng đã bị hủy diệt, đã bị chết đi, đối với em, có còn một chút giá trị gì không?

Tiên Tiên bị giọng nói thâm đóc của chàng, làm cho hoảng sợ đến độ mồ hôi ướt đầm, toàn thân nàng run rẩy. Nàng nhào tới, ôm chầm lấy chàng, nói bằng một giọng quả quyết:

- Nhượng Hồng, anh không thể nào chết đi, không thể nào hủy diệt! Anh nghe đây! Anh cứ vẽ đi! Tận tình tận ý mà vẽ vẩy cây bút, cây cọ đầy màu sắc của anh! Em không bao giờ để cho những thứ khác chà đạp anh, tàn sát anh nữa đâu!

Chàng nói bằng một giọng thiếu nỡ:

- Được không? Ba của em không dễ dàng gì tha cho anh đâu...

Tiên Tiên kêu lên:

- Ông sẽ chịu! Ông sẽ chịu! Cho dù thế nào đi nữa, Mai Nhượng Hồng mà em yêu thương, là Mai Nhượng Hồng của Thủy Vân Gian, chứ không phải là Mai Nhượng Hồng của công ty Tứ Hải!

Chúng ta sẽ đến nói chuyện với ba, chúng ta sẽ cùng nhau thuyết phục ông!

***

Khi Đỗ Thế Toàn biết được rằng, Tiên Tiên và Nhược Hồng, quyết định rút lui khỏi công ty Tứ Hải, ông thật sự vô cùng thất vọng, vô cùng chán nản.

Ông hỏi Nhược Hồng bằng một giọng vô cùng kích động:

- Không phải cậu đã nói, cậu đi làm tám tiếng, ngủ sáu tiếng, cậu vẫn còn mười tiếng đồng hồ dư ra để vẽ hay sao? Tại sao cậu lại không lợi dụng mười tiếng đồng hồ đó của cậu chứ?

Nhược Hồng nói một cách khỗ sở:

- Cháu làm gì còn có mười tiếng đồng hồ đó! Đời sống của cháu đã bị đảo lộn tung hê lên hết rồi! Mỗi ngày dư ra mười tiếng đồng hồ, có năm tiếng hồ dành ra cho việc học tài liệu, tra tài liệu, tìm tài liệu... còn lại năm tiếng đồng hồ kia, dùng để đau khổ, chán nản, giận dữ, bi thương mất rồi! Cháu làm gì còn thì giờ để vẽ nữa?

- Tất cả những sự đảo lộn đó đâu phải là vĩnh viễn ? Thế nào rồi cũng có một ngày cậu sẽ thuộc rành công việc! Cậu làm bao

nhiều điều sai, tôi có trách phiên cậu câu nào không? Thế mà bây giờ chưa gì cậu đã tự động rút lui, cậu làm như thế, cậu thử nghĩ xem có phải đối với tôi không? Đó có phải là thái độ của một trang nam tử đầu đội trời chân đạp đất hay không?

Nhược Hồng áo nảo đến cực điểm:

- Cháu... cháu thật sự không còn cách nào khác nữa! Cháu thật sự vô cùng không thích những công việc của một văn phòng!
- Không thích? Bộ cậu tưởng rằng tôi, Đỗ Thế Toàn này thích thú với chuyện bôn ba buong chải bên ngoài hay sao? Con người ta sống ở đời, làm sao có thể chuyện gì cũng vừa lòng hợp ý được đâu! Thế nào cũng có lúc, mình phải vì cái tinh thần trách nhiệm mà làm một cái gì đó, chứ không thể lúc nào cũng chỉ sống với sự thích thú của mình...

Tiên Tiên xen vào một cách cuống quýt:

- Ba! Ba đừng nên ép anh ấy nữa, đi làm ở đó, đối với anh ấy là một chuyện vô cùng khổ sở! Một giám đốc khổ sở, không thể nào đem lại sự phồn vinh cho Tứ Hải được...

Nhược Hồng tiếp lời:

- Đúng vậy! Thừa bác! Bác giữ cháu lại, sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện rắc rối to! Công việc làm ở sở này cháu tuyệt đối không thể nào đi nữa, nếu cứ tiếp tục đi làm như vậy, tự mình cháu phát điên lên không nói, chỉ e là sẽ làm cho công ty sập tiệm, liên lụy đến hàng trăm công nhân, mất đi việc làm, ảnh hưởng đến đời

sống của họ, như vậy thì tội của cháu sẽ to lớn đến chừng nào!

- Hừ!...

Đỗ Thế Toàn hừ một cái thật mạnh bằng mũi, nhìn Nhược Hồng bằng đôi mắt giận dữ:

- ... Cậu nói cũng có lý, những rắc rối cậu đem đến, đã đủ to, đủ lớn rồi! Như vậy, cậu có thể làm được những gì? Cậu nói cho tôi nghe! Vẽ chẳng? Cậu tự nhận mình là một nghệ thuật gia rất có thiên tài hay chẳng?

Nhược Hồng nhướng cao đôi chân mày:

- Ít nhất, cháu có thể vẽ suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ mà không hề biết mỏi! Thưa bác, nếu bác để cho cháu tự do tự tại mà vẽ, nhất định là cháu sẽ vẽ ra được một cái gì đó làm cho mình có được một tiếng tăm trong giới nghệ thuật! Không phải tất cả những họa sĩ đều nghèo khó hết đâu, những họa sĩ có tiếng có tiền nhờ vào tranh vẽ của mình cũng đầy dẫy ra đó đấy chứ!

Uông Tử Mặc chẳng là một trong những người ấy đó sao?

Đỗ Thế Toàn nhìn trừng trừng vào chàng:

- Đó là do chính cậu nói đấy nhé! Cậu nói như thế có nghĩa là cậu tự nhận mình là một thiên tài của hội họa, chỉ cần rời khỏi công ty của tôi, thì cậu sẽ như cá được nước, có thể bỏ hết toàn tâm toàn ý ra vẽ tranh, thì sẽ xuất đầu lộ diện được với thiên hạ, phải không? Sẽ có thể một sớm một chiều công thành danh toại, tiền bạc vô như nước, phải không?

Nhược Hồng nói một cách thản nhiên:

- Công thành danh toại, tiền bạc vô như nước là chuyện chỉ có thể gặp chứ không thể tìm! Cháu không dám nói là cháu sẽ có thể đạt được đến mức độ như thế, nhưng, nếu bác để cháu tận hứng để vẽ, không sớm thì muộn gì thì cháu cũng sẽ vẽ ra được một bầu trời của riêng Mai Nhược Hồng này!

Đỗ Thế Toàn chấp hai tay sau lưng, đi tới đi lui, đi lui đi tới trong phòng, dáng điệu ra chiều suy nghĩ, ra chiều nghiên cứu. Sau đó, ông đột nhiên dừng lại trước mặt Nhược Hồng, nói một cách mạnh mẽ rằng:

- Được! Vì cái câu “một bầu trời riêng của Mai Nhược Hồng” của cậu, tôi sẽ đánh ván bạc này! Tôi cho cậu thời gian hai tháng, hôm nay là ngày 20 tháng 7, ngày 20 tháng 9, tôi sẽ mở một cuộc triển lãm tranh cho cậu, tôi sẽ mượn phòng triển lãm tốt nhất Hàng Châu này cho cậu, Lãm Thúy họa lang! Tất cả những bút, cọ, giấy, mực, màu, bảng... tôi đài thọ hết! Nếu như cậu thành công được, tôi sẽ nhìn nhận cậu, nếu như cậu thất bại, thì cậu đừng bao giờ tới trước mặt tôi để khoác lác nữa! Còn như định nghĩa của sự thành công, tôi không cần tranh của cậu phải bán được rất nhiều tiền, chỉ cần xem xem cậu có thể tạo được một tiếng vang gì trong giới nghệ thuật hay không, có được sự công nhận của người khác hay không mà thôi!

Nguyên cả khuôn mặt của Nhược Hồng, lập tức phát ra một thứ

ánh sáng rạng ngời, nét âm u trong đôi mắt, lập tức bị quét sạch, đôi con mắt chàng lại hùng hực lửa, thần sắc tinh anh trở lại, chàng hỏi bằng một giọng không dám tin tưởng:

- Thật vậy sao? Thưa bác, bác thật sự bằng lòng ủng hộ cháu hay sao?

Đỗ Thế Toàn nói:

- Không phải là tôi “ủng hộ cậu”, mà là tôi đang “khảo nghiệm cậu”! Cậu nghe đây! Tôi chỉ xuất tiền để cho cậu triển lãm tranh, nhưng tôi sẽ không phát động bất cứ một người nào đến để mua tranh hoặc xem tranh của cậu! Sự thành bại của cuộc triển lãm, hoàn toàn trông cậy vào cậu!

Cả người Nhược Hồng như tràn ngập sinh khí, tinh thần chàng phấn chấn hẳn lên:

- Cháu sẽ thể hiện cho bác thấy, cháu sẽ làm cho bác coi! Thưa bác! Thời gian hai tháng tuy rằng quá ngắn, thế nhưng, cháu sẽ làm ngày làm đêm, đem hết sức ra chuẩn bị! Huống chi, trước đây cháu còn có rất nhiều tranh, có thể chọn lọc ra được! Cháu bảo đảm, cháu sẽ không làm cho bác thất vọng nữa! Tuyệt đối tuyệt đối không hề nữa!

Đỗ Thế Toàn thở ra một hơi thật dài:

- Cũng mong là cậu sẽ không làm tôi thất vọng!

Tiên Tiên mừng hết chỗ nói, nhào lên phía trước, nàng ôm chầm lấy cổ của Đỗ Thế Toàn, mừng rỡ đến độ giọng nói run rẩy:

- Ba! Ba thật là một người cha độ lượng, cởi mở, có tư tưởng, có tình cảm, một người cha vô cùng vĩ đại của con!

Đỗ Thế Toàn lại hứ lên một tiếng, cố gắng làm ra vẻ như không hề xúc động trước sự biểu lộ tình cảm của con gái. Thế nhưng, mấy câu nói đó của Tiên Tiên, thật sự đã làm cho ông giải tỏa được hết tất cả những sự bức bối, áo não trong lòng. Đồng thời, lại còn có cảm giác nhẹ nhàng thơi thới nữa chứ! Ông ngẩng đầu lên nhìn Nhược Hồng, Nhược Hồng lúc này, thần sắc sinh động, hai mắt hừng hực lửa, nhìn thấy không còn chút nét thiếu não, chán chường nào nữa! Biết đâu chừng, anh chàng này thật sự là một thứ long phụng giữa đám dân giả, một kỳ tài trong họa đàn thì sao!

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 12

Trong khoảng thời gian hai tháng, khi Tiên Tiên ngã bệnh, Nhược Hồng đi làm ở công ty Tứ Hải, tâm tình của Tử Tuyền, đã rơi xuống thật sâu vào đáy vực.

Từ trước đến nay, Tử Tuyền luôn luôn là một người đàn bà phóng khoáng, vui vẻ, yêu đời. Cho dù trong khoảng thời gian nàng và Cốc Ngọc Nông vì chuyện ly thân, mà gây ra những rắc rối, phiền muộn, nàng cũng không hề để cho mình bị chinh phục bởi những sự rắc rối, ưu phiền đó. Tư tưởng, cái nhìn, hành vi... của nàng, quả thật đã đi trước thời đại, và có vài phần khí phách nam nhi trong đó, điều đó phải kể công của cha mẹ nàng, đã vô cùng cởi mở, cho nàng sự tự do một trăm phần trăm. Từ lúc cha mẹ dời nhà đi Bắc Kinh, nàng lại chịu sự ảnh hưởng rất sâu đậm của Tử Mặc và Túy Mã họa hội, càng thêm không câu không thúc, tự do tự tại. Trước khi Tiên Tiên xuất hiện, nàng là trọng tâm của Túy Mã họa hội. Tử Mặc tuy rằng nhận được kính trọng

của tất cả mọi người, nhưng nàng thì nhận được “tình yêu” của tất cả mọi người. Cho dù nàng vô cùng phóng khoáng, đối với “tình yêu” này, nàng vẫn có cái cảm giác hư vinh của một người đàn bà, và nàng đã hưởng thụ tình yêu đó một cách tự nhiên. Và cũng vì cái tình yêu đó, nàng trở nên càng tự tin, càng hoạt bát, càng hào sảng, càng vui vẻ yêu đời hơn.

Sự xuất hiện của Tiên Tiên, làm cho sinh thái của nguyên cả họa hội, hoàn toàn biến đổi.

Tử Tuyên thật lòng yêu thích Tiên Tiên, nàng cảm thấy Tiên Tiên đẹp một cách mỹ miều, mềm mại, thanh nhã, thoát tục, như con búp bê bằng sứ với những đường nét tỉ mỉ, tinh tế. Cần phải được che chở một cách cẩn thận, bảo vệ một cách cẩn thận, lại còn phải “luôn luôn quơ phát trần, làm sạch bụi trần gian”. Một con búp bê bằng sứ đến từ một gia đình quý tộc như thế, so với một Tử Tuyên không câu không thúc, là hai thế giới hoàn toàn khác biệt nhau, hai tầng lớp hoàn toàn khác biệt nhau. Lúc bắt đầu, Tử Tuyên không chỉ hâm mộ Tiên Tiên, mà còn dùng hết cả tấm lòng thương mến nàng! Khi nàng biết được Tử Mặc yêu Tiên Tiên, nàng không chỉ “thương mến” nữa, mà còn nảy sinh ra sự “sủng ái” vì tình yêu đối với anh mình.

Không ngờ, con “búp bê bằng sứ” được nàng “thương mến”, “sủng ái” đó, đã quật Tử Mặc bằng một đòn thật mạnh xuống tận đáy vực sâu, sau đó, với một tốc độ nhanh như điện xẹt, đã giạt

đi Nhược Hồng từ tay nàng không kèn không trống. Tử Tuyền bị đánh ngã hoàn toàn, ngay cả đến ý chí vùng vẫy, phần đầu cũng bị mất đi luôn. Tại sao lại có thể như thế được? Sự tài hoa của Tử Mặc, nét phong lưu của chính mình, đều bại ở tay của Tiên Tiên hay sao?

Tình yêu của Tử Tuyền đối với Nhược Hồng, đã nảy sinh từ hai, ba năm về trước. Nàng chưa hề nhìn thấy một người đàn ông nào phóng khoáng bất kham, tràn đầy tự tin, vui vẻ yêu đời, ngây thơ lãng mạn, trái tim thơ trẻ như thế.

Nhược Hồng làm khơi dậy cái mẫu tính tiềm ẩn trong con người nàng, làm cho nàng gần như yêu chàng với một tình yêu vô điều kiện, không cần báo đáp lại. Trước khi nàng ly dị, nàng yêu chàng một cách thật “thần nhiên”, ngay cả chính bản thân nàng cũng nghĩ rằng tình yêu đó đã vượt qua khỏi tình cảm bình thường giữa hai người nam và nữ, là một thứ tình yêu thuần khiết vô tư. Sau khi ly dị, thoát khỏi được tất cả những câu thúc của những quan niệm truyền thống về đạo đức, nàng đã không hề gìn giữ, mà cống hiến cho chàng con người hoàn mỹ nhất của mình!

Cuối cùng, cái tình yêu đó không hề có một ý nghĩa gì trong cuộc đời của Nhược Hồng, được dễ thì bỏ cũng dễ. Tiên Tiên đã đánh chiếm hết cả các thành trì của Nhược Hồng, Tử Tuyền không hề có được dù chỉ là một góc nhỏ trong trái tim của chàng.

Không thể nào không ghen tức, không thể nào không giận dữ, không thể nào không đổ ky... thế nhưng, nỗi đau thương thâm sâu nhất, là sự phủ định đối với chính mình. “Thất tình” không chỉ là một danh từ đơn thuần, sự mất mát không chỉ là một chữ “tình”. Tiếp liền theo đó, là mất đi sự tự tin, mất đi niềm vui, mất đi khả năng yêu và được yêu, mất đi mục đích của đời sống, mất đi hứng thú... mất đi rất nhiều, rất nhiều thứ!

Và như thế, Tử Tuyền bị rơi vào khoảng thời gian thấp nhất của cuộc đời. Thật sự, sự đau thương của Tử Mặc, đến một cách mãnh liệt hơn của Tử Tuyền, thế nhưng, Tử Mặc là đàn ông, chàng còn phải dạy học, chàng còn phải thuyết trình, chàng còn phải vẽ tranh... vòng sinh hoạt của chàng dù sao cũng rộng rãi hơn của Tử Tuyền, tình cảm của chàng cũng hàm xúc hơn của Tử Tuyền. Do đó, chàng vẫn còn có thể tự kềm chế, thế nhưng Tử Tuyền thì ngay cả khả năng tự chế cũng không còn.

Tiên Tiên nhảy lầu, bị thương, nằm bệnh viện, Nhược Hồng bỏ học đi buôn, vào công ty Tứ Hải làm việc... tất cả những sự kiện liên tiếp xảy ra. Trong sự kinh ngạc to lớn của Tử Tuyền, còn có cái cảm giác thất bại thật sâu đậm, ngay cả hội họa mà Nhược Hồng còn bỏ được, thì có còn gì mà chàng không thể bỏ được đâu?

Sự chán chường của Tử Tuyền, cộng thêm sự thất ý của Tử Mặc, làm cho hội họa càng thêm không còn một sức sống nào nữa.

Huống chi, không có một Nhược Hồng thích náo động, mắt đi một Tiên Tiên xinh đẹp, “nhất kỳ tam quái” đều không cười nổi nữa. Thật khó khăn lắm, mọi người mới kéo được Tử Mặc đi dạo ở Tây Hồ vào buổi tối, nhưng Tử Tuyên lại không chịu đi.

Đêm đó, Chung Thư Kỳ đến gọi cửa phòng nàng:

- Tử Tuyên, đừng có tự giam mình trong phòng như thế nữa, hãy cùng đi chơi với mọi người này! Chúng ta hâm nóng một bầu rượu, đem lên thuyền uống! Không có em cùng đi, làm sao anh có hứng cho được! Đi đi mà! Đi đi mà!

Trong nhất thời, tâm tình Tử Tuyên dao động, nàng không kềm chế được mình, kéo Chung Thư Kỳ vào phòng, nàng nói:

- Em có một câu hỏi này thật quan trọng muốn hỏi anh, anh phải trả lời cho đúng sự thật, không được gạt em, được không?

Chung Thư Kỳ nghiêm sắc mặt lại nói:

- Em cứ hỏi đi, anh không bao giờ nói dối em cả!

Nàng hỏi một cách thật chân thành:

- Thư Kỳ, anh có yêu em không?

Thư Kỳ giật mình kinh hoàng, bất giác chàng trở nên vô cùng kích động:

- Anh? Nguyên cả thế giới này đều biết là anh, Chung Thư Kỳ này yêu em, cũng như cả thế giới này đều biết Diệp Minh và Ngọc Nông yêu em vậy! Tử Tuyên, nếu như em đã từng đau khổ vì chuyện tình cảm, thì sự đau khổ của anh, nhất định là nhiều

hơn em nhiều lắm!

- Như vậy là sao?

- Khi em là vợ của người ta, anh yêu em, yêu một cách thật đau khổ, khi em rung động vì người khác, anh càng yêu em một cách khổ sở hơn, khi em lại vì người khác mà thất ý, anh lại càng yêu em khổ sở hơn nữa...

Nàng ôm chầm lấy Thư Kỳ, kêu lên thật cảm động:

- Thư Kỳ! Mấy câu nói này của anh, làm cho em cảm động quá!

Em không hề biết rằng, đã làm cho anh đau khổ đến như vậy!

Em thật là hư quá! Thư Kỳ, anh phải yêu em như thế mãi mãi nhé! Vĩnh viễn không thay đổi, được không? Được không?

Thư Kỳ vừa kinh hoàng, vừa xúc động, chàng cũng ôm chầm lấy Tử Tuyền vào lòng thật chặt:

- Em yên tâm, anh sẽ không bao giờ thay đổi, anh vĩnh viễn, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!

Thế là, Tử Tuyền hôn chàng.

Dưới tâm tình kích động, vui mừng cuộn cuộn dâng tràn, Chung Thư Kỳ ôm chặt lấy Tử Tuyền. Một người đàn ông tràn đầy tình yêu, một người đàn bà cô độc, đã cho nhau như thế, và cũng đã chiếm hữu nhau như thế.

***

Đối với Tử Tuyền, cái đêm “hội ngộ” với Thư Kỳ đó, chỉ là một sự phát tiết ra những thất ý trong lòng, nàng thật sự không hề “thành thật” với chàng. Chuyện xong rồi, nàng hơi có chút hối hận, nhưng suy nghĩ lại, cuộc đời của mình, đã bị đảo lộn tung hê hết cả, những chuyện cần phải hối hận nhiều vô số, do đó, nàng cũng không thêm suy nghĩ tới nó nữa. Thế nhưng, Chung Thư Kỳ thì lại rất “thành thật”. Mấy hôm sau, Tử Mặc đã giận dữ đến tìm Tử Tuyền, chụp lấy vai nàng, lắc mạnh nàng, chàng nói như trách mắng:

- Anh hỏi em, tự dung như vậy, rồi em đi dây vào với Chung Thư Kỳ để làm gì? Đâu phải em không biết, trong bọn nhất kỳ tam quái, chỉ có mình Chung Thư Kỳ là cố chấp nhất, nhìn chết vào một chuyện, hẳn sẽ rất “thành thật” trong chuyện này cho mà xem!

Tử Tuyền nhìn Tử Mặc bằng ánh mắt thần thờ, hỏi một cách tôn thương:

- Anh ấy “thành thật” thì sao? Anh ấy thành thật đối với em cũng đáng để cho anh làm hùm làm hổ như thế này sao? Chẳng lẽ anh cũng nhận thấy rằng, một người đàn bà như em, không đáng để một người đàn ông khác thành thật với mình hay sao?

- Như vậy, em định lấy hẳn phải không?

Tử Tuyền chân động, bàng hoàng:

- Lấy hẳn? Em mới vừa thoát ra được từ ngục tù của hôn nhân,

anh nghĩ rằng em lại nhảy vào đó nữa sao?

- Như vậy, em đang đùa giỡn đó sao? Đây là một trò chơi vô cùng nguy hiểm! Em đừng có hồ đồ như vậy! Chuyện giữa hai người nam và nữ, nếu không khéo sẽ làm cho trời đất đảo lộn... Mai Nhược Hồng và Tiên Tiên là một thí dụ điển hình, sức tàn sát của nó, gần như là bốn phương tám hướng, đều bị ảnh hưởng...

- Đừng nên nhắc đến tên Nhược Hồng đó với em!

Tử Tuyên kêu lên theo phản xạ, nàng dùng hai tay bịt chặt lấy tai mình.

Tử Mặc hít vào một hơi dài lạnh lẽo, chàng nhìn Tử Tuyên với một thần sắc thật nghiêm trọng, ánh mắt mang đầy sự xót thương. Chàng kéo cánh tay đang che trên tai của nàng xuống, nhìn trừng trừng vào nàng:

- Tử Tuyên, em và Mai Nhược Hồng, đã đi đến mức độ nào rồi?

Nàng quay đầu đi chỗ khác, không nói chuyện. Trái tim chàng càng lạnh hơn nữa.

Chàng nói:

- Tử Tuyên, Nhược Hồng là một thằng khốn nạn, chúng ta hãy quên hẳn đi cho rồi! Coi như cả cuộc đời này của chúng ta, chưa hề biết đến người này, hãy chôn hẳn đi, vùi sâu hẳn đi cho rồi!

Nàng quay đầu lại, nhìn chàng trừng trừng, trầm giọng hỏi:

- Anh làm được không? Anh có thể làm được như vậy không?

Quên đi Tiên Tiên? Không còn yêu nàng, không còn hận nàng! Không còn đau khổ vì nàng, không còn giận dữ vì nàng, không còn đau đớn vì nàng, không còn ưu phiền vì nàng... anh có làm được như vậy không?

Trái tim của Tử Mặc như thắt chặt lại, nỗi đau đớn biết nói sao cho hết.

Chàng khàn giọng nói:

- Cho dù anh không quên được Tiên Tiên, anh cũng không bao giờ đi tìm một cô gái khác để điền vào chỗ trống đó! Như vậy là không công bình! Không đạo đức...

Nàng bắt đầu phát tiết, nàng bắt đầu la lên, hét lên thật to với Tử Mặc:

- Đừng nói chuyện công bình, đạo đức với em! Cuộc đời con người không có chuyện gì gọi là công bình hết! Đừng nên dùng cái mũ đạo đức truyền thống to lớn đó để úp chụp lên đầu em, từ trước đến nay, bao giờ em cũng là một phản đồ của lễ giáo! Anh biết rất rõ mà, suốt ngày em kết bè kết bạn với đám nghệ thuật gia các anh, đã từ lâu rồi không còn ai kính trọng em, tiếc rẻ em nữa hết! Chuyện của em, tự em sẽ mang lấy trách nhiệm! Chung Thu Kỳ trước kia không hề có được em, bây giờ anh ấy cũng chẳng có gì thiệt hại, tại sao anh lại bắt bừa cho anh ấy? Nếu như anh ấy có gì không vừa ý, thì cứ đến đây gặp em mà nói chuyện...

Tử Mặc bị nàng hét đến độ phải thụt lùi lại phía sau hết mấy bước, lùi đến bên cửa, chàng dùng ánh mắt xa lạ, đau đớn nhìn nàng trân trối. Cô bé Uông Tử Tuyên vui vẻ, tự tin, gương mặt lúc nào cũng mang đầy nét cười rạng rỡ đâu rồi? Chàng cắn thật chặt vào môi mình, hơi nhắm đôi mắt lại: cô bé Uông Tử Tuyên đó, đã bị Nhược Hồng và Tiên Tiên mưu sát chết đi rồi! Cũng giống như Uông Tử Mặc ngày trước, cũng đã bị họ mưu sát đi như vậy. Chàng lùi ra khỏi phòng nàng, đem theo nỗi đau thương vô tận, bỏ đi.

Không lâu sau, đến ngày sinh nhật của Tử Tuyên. Cốc Ngọc Nông đến thăm nàng, chàng đem theo rất nhiều quà tặng, nào là vải vóc, nào là nữ trang, lại có cả nước hoa và mỹ phẩm đem đến từ Paris. Tử Tuyên lại cảm động vô cùng, lúc gần đây nàng rất dễ cảm động! Vít lấy cổ Cốc Ngọc Nông, nàng nói một cách rất thân mật:

- Nếu như còn yêu em, thì hãy chứng minh cho em xem! Nếu như còn yêu em, thì đừng nên bỏ rơi em! Bây giờ em là một người tự do, anh cũng là một người tự do, cái cảm giác đó thật là thoải mái! Theo em đi! Ngọc Nông! Tiếp tục yêu em đi! Ngọc Nông!

Trái tim của Ngọc Nông, đã bị nàng khuấy động đến bay cao lên như thế. Đêm đó, nàng uống rất nhiều rượu, say túy lúy. Nàng nhảy lên xe ngựa, đánh xe phóng chạy ra ngoài, Cốc Ngọc Nông

rượt theo, nhảy lên xe ngựa cùng đi với nàng rong chơi suốt đêm hôm đó.

***

Tháng tám, Tử Tuyền đột nhiên tỉnh dậy từ những ngày tháng rong chơi hoang đường tăm tối đó, cảm thấy cả người mình hình như có cái gì đó không được ổn. Buổi sáng thức giấc, nhìn thấy kem đánh răng là đã muốn nôn ọe, đi ngang qua nhà bếp, nghe mùi dầu mỡ là muốn ói mửa ra ngoài. Nàng kinh hoàng, hoảng hốt thể nghiệm rằng, trong cơ thể mình đang có một sinh mạng nhỏ bé bắt đầu tụ hình. Tại sao lại như vậy được? Nàng kết hôn với Cốc Ngọc Nông bốn năm, cũng đã từng hy vọng sẽ có một đứa con, thế nhưng, nàng vẫn không hề cần thai. Kinh nguyệt của nàng thường không đều đặn, nàng cũng đã từng đi bác sĩ về phụ khoa, bác sĩ nói nàng không dễ gì thụ thai. Thế mà bây giờ, tất cả những sự biến hóa trong cơ thể nàng, đều làm cho nàng xác định rằng, mình đã có mang. Tính lại ngày tháng, từ tháng năm đến nay, nàng đã không hề có kinh! Tháng năm, chính là tháng Tiên Tiên đi Thượng Hải, chính là khoảng thời gian nàng và Nhược Hồng gần gũi nhau ở Thủy Vân Gian! Nàng kinh hoàng, khổ sở suy nghĩ về chuyện này; không, không, nàng không muốn có thai, nàng không muốn có đứa con này! Nhất là,

đó lại là con của Mai Nhược Hồng! Nàng dùng tay đặt lên bụng mình, hình như cảm thấy đứa bé đó đang từ từ lớn lên thật nhanh. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng rối loạn tâm trí, cuống quýt, sợ hãi. Suốt cả cuộc đời nàng, chưa bao giờ cảm thấy bó tay, hoảng hốt như thế này!

Nàng chần chừ rất nhiều hôm, đã không có ai để thương lượng, cũng không có người để thảo luận.

Những sự bất thường trên cơ thể ngày một tăng thêm, ăn uống không được, không có tinh thần, suốt ngày chỉ muốn ăn những thứ thức ăn kỳ lạ. Chịu đựng mãi đến đầu tháng chín, nàng cảm thấy mình không còn cách gì chịu đựng thêm nữa, nàng cần phải nói chuyện với người trong cuộc thứ hai mới được. Thế là, nàng đạp xe đạp, đi đến Thủy Vân Gian.

***

Nhược Hồng quả thật đã dốc hết toàn lực, suốt cả ngày lẫn đêm, liên tiếp vẽ tranh suốt hai tháng liền. Trong khoảng thời gian vẽ tranh đó, chàng khi thì vui vẻ, khi thì u sầu, khi thì đắc ý, khi thì chán nản, khi thì cảm thấy mình là thiên tài, khi thì cảm thấy mình chỉ là một vật phế thải... cứ như thế, khi thì chàng lên trời, lúc thì lại bị rơi xuống đất, chàng đã tự dày vò mình như thế suốt hai tháng trời liên tiếp. Cũng may mà có Tiên Tiên bên cạnh,

không ngừng khuyến khích, không ngừng cổ vũ, nàng là một người ủng hộ “không bao giờ biết chán nản”. Và như thế, cuối cùng Nhược Hồng cũng đã có được khoảng năm, sáu chục tác phẩm mà chàng tự nhận là cũng được, và cho dù chàng tự làm cho mình vừa gầy vừa đen, nhưng tinh thần chàng vô cùng phấn chấn, đầu mày đuôi mắt, chứa toàn sự vui mừng, hớn hờ.

Hôm đó, ánh sáng mặt trời thật tốt, bãi cỏ ở phía ngoài Thủy Vân Gian, ánh lên màu xanh mượt. Tiên Tiên đem những bức tranh của Nhược Hồng, sắp từng bức ra trên cỏ, dùng đá chặn ở bốn góc, phòng ngừa gió thổi bay đi. Nàng lại nhìn vào từng tấm từng tấm, miệng lẩm bẩm nói:

- Em thích tấm này... tấm này em cũng thích... tấm này em thích... tấm này em cũng thích... Nhược Hồng, tấm nào em cũng thích hết, làm sao bây giờ? Triển lãm tranh phải dùng bao nhiêu tấm nhỉ?

Nàng quay đầu lại kêu to lên. Nhược Hồng chạy đến bên nàng, nhìn vào những bức tranh trải đầy trên đất, chàng nhìn vào từng bức, từng bức, càng nhìn càng vừa ý, càng nhìn càng đắc ý.

Chàng cố ý cười mắng Tiên Tiên:

- Đồ khùng! Cái gì mà tấm nào cũng thích? Tấm này có đẹp đâu, tấm này cũng tẻ luôn, tấm này... tấm này thì quả thật không tẻ! Tấm này cũng có thể kể là tầm tàm... ừm, ừm... còn tấm này đây à, tấm này là kiệt tác! Ui cha! Mới không bao lâu đây, mà anh đã

vẽ được bao nhiêu bức tranh này rồi! Ha ha! Ha ha! Ha ha...

Tâm tình chàng lên thật cao, vô cùng kích động, chàng cười lên thật to, chàng ngồi bẹp xuống đất, ngã ngửa về phía sau, nằm dài trên cỏ, hai mắt nhìn lên bầu trời cao rộng, miệng kêu to lên rằng:

- Trời làm mềm, đất làm áo, nơi mây nước, ta làm vua! Ha ha!

Tiên Tiên cũng bị sự vui vẻ của chàng làm cho vui lây, quỳ xuống bên chàng, nàng nhìn chàng say đắm. Nhìn thấy ánh nắng mặt trời chiếu rọi lấp lánh trên khuôn ặt chàng, Tiên Tiên cảm thấy lòng mình dâng lên một niềm vui khôn tả, nàng cười nói:

- Anh thật sự có hơi điên cuồng đấy nhé!

- Không phải là hơi hơi điên cuồng, mà là quá sức quá sức điên cuồng!

Nhược Hồng vừa cười vừa nói, đưa tay ra kéo mạnh, Tiên Tiên bị kéo ngồi bẹp xuống đất, hai người ngã lăn ra trên cỏ, cười lên nắc nẻ.

Đúng lúc đó, Tử Tuyên đi đến Thủy Vân Gian.

Nàng dừng xe đạp lại, kinh ngạc nhìn đám tranh vẽ bày đầy trên đất, cùng Nhược Hồng và Tiên Tiên đang cười lăn trên cỏ. Trong lòng nàng như có một khối đá thật to chạm mạnh vào đầu gối, trong lúc hấp tấp, nàng định quay đầu xe bỏ đi. Thế nhưng, Nhược Hồng và Tiên Tiên đều đã nhìn thấy nàng, hai người vội vàng từ dưới đất đứng lên.

Nhược Hồng mừng hết cỡ:

- Tử Tuyền! Rút cuộc em cũng đã chịu trở lại Thủy Vân Gian rồi! Ha! Hôm nay đúng là ngày tốt của anh, có sao lành chiếu rọi! Anh biết lắm mà, em không bao giờ bỏ rơi anh đâu mà!

Tử Tuyền hít vào một hơi dài thật sâu, cố gắng giữ sự bình tĩnh. Tiên Tiên đã đi đến bên nàng, nhìn nàng, nở một nụ cười e thẹn, thân thiện và gần như năn nỉ, nàng nói:

- Tử Tuyền, chị lớn hơn em mấy tuổi, nếu như em có gì không đúng, xin chị tha thứ cho em vậy! Nếu như chúng ta có thể khôi phục lại được tình bạn như lúc trước, thì em mừng lắm!

Tử Tuyền nhìn Tiên Tiên, cười yếu ớt, tâm tình nàng thật sự không tốt đẹp gì, nàng cũng tự biết là cái cười của mình vô cùng miễn cưỡng, nàng ngẩng đầu lên nhìn Nhược Hồng, giọng nàng chứa đầy tâm sự:

- Nhược Hồng, em đến tìm anh, có chút chuyện...

Nhược Hồng không chờ nàng nói hết, kéo lấy nàng, lôi sênh sịch nàng đến trước mấy bức họa:

- Tốt lắm! Mau mau đến đây xem, em nhìn những bức họa này dùn cho anh, em xem anh vẽ như thế nào? Ngày triển lãm tranh của anh đã gần kề rồi, anh thật sự vô cùng căng thẳng...

Tử Tuyền hơi khựng người lại:

- Triển lãm tranh?

- Đúng vậy, ngày hai mươi này đây, ở Lâm Thúy Hoa Lang! Anh

đã gửi thiệp mời cho mọi người rồi! Em về đó nhớ nói với Tử Mặc và mọi người, ngày đó nhất định là phải tới nhé! Dĩ nhiên, cuộc triển lãm này là do bác Toàn ủng hộ anh, nếu không, anh không đủ sức để mượn một chỗ như thế đâu!

Tử Tuyên nhìn Tiên Tiên một cái, lại đưa mắt qua nhìn Nhược Hồng một cái, cảm giác cuồn cuộn trào dâng trong lòng, quả thật là phức tạp đến cực điểm, nói không được nàng có bao nhiêu sự ganh ghét, và cũng nói không được bao nhiêu sự cay đắng trong lòng!

Nhược Hồng chỉ một lòng một dạ nghĩ đến những bức tranh của mình:

- Em xem! Bức tranh này, anh vừa ý vô cùng, anh chọn cho nó cái tên là “Chạy”, em nói được không? Còn bức tranh này, vẽ bầu trời sau khi vừa mới tạnh mưa, anh vẫn chưa đặt cho nó cái tên, em nói đặt cho nó tên là gì?

Tử Tuyên bất giác bị những bức tranh đó hấp dẫn, nàng đưa mắt nhìn chăm chú vào từng bức từng bức, càng nhìn càng kinh ngạc, nàng không thể không nói lời tán thưởng:

- Nhược Hồng, anh thật là một người tài hoa vô cùng, những bức tranh này anh vẽ... thật là... thật là tài tình lắm!

Nhược Hồng mừng rỡ như một đứa trẻ thơ:

- Thật không? Thật không? Em nói như thế, là anh yên lòng rồi!

Tiên Tiên nói tâm nào nàng cũng thích, nhưng đó là vì nàng

dùng tình cảm mà nói, chứ không hề phân biệt gì đâu! Em mới là chuyên gia! Đồng thời em cũng không giả dối! Anh thật sự có tiền bộ phải không? Phải không?

Tử Tuyền đột nhiên nhìn thấy hai bức tranh sơn dầu đang nằm song song bên nhau, cả hai bức tranh này đều là chân dung, một bức là nàng, đang khoác chiếc khăn voan mỏng đứng bên cửa sổ, một bức là Tiên Tiên, đứng bên cạnh bờ hồ Tây, mặc chiếc áo lụa trắng hở ngực, đóa “hồng mai” trên ngực nàng, đập thẳng vào mắt người nhìn! Tử Tuyền trừng mắt nhìn hai bức họa, đột nhiên cảm thấy lục phủ ngũ tạng mình như thể bị đốt cháy bùng bùng, ruột gan nàng như thể bị cào xới đảo lộn h lẫn lên. Nàng không thể nào nhìn thêm được nữa, nàng không thể ở lại thêm được nữa, và những vấn đề nàng đến để thảo luận với chàng hôm nay, cũng không thể nào nói được nên lời nữa. Nàng quay đầu lại, đi ra phía ngoài cổng.

Nhược Hồng kêu lên kinh ngạc:

- Tử Tuyền! Em mới vừa đến, sao lại bỏ đi về ngay thế? Đừng đi đừng đi! Vào nhà uống một chung trà đã, Tiên Tiên mới vừa đem tới cho anh hai hộp Bích La Xuân đây...

Tử Tuyền không nói một lời nào, không hề quay đầu lại, nhảy lên xe, nàng đạp đi thật nhanh, như thể đang trốn chạy.

Tiên Tiên nhìn theo dáng lưng của nàng, nói bằng một giọng hơi hoảng sợ:

_ Nhược Hồng, em cảm thấy chị ấy hình như có gì không ổn!
Hay là anh nên... rượt theo chị ấy? Có thể... chị ấy có chuyện gì
đó muốn nói với anh...

Nhược Hồng lắc lắc đầu, chàng cảm thấy trong lòng bỗng dung
dâng lên một nỗi buồn áo não. Chàng nhìn Tiên Tiên, nghĩ thầm,
đúng vậy, chàng đã chọn một trong hai người con gái, thôi thì
hãy tốt với một cô cho đến cùng đi vậy! Vết thương của Tử
Tuyền, chàng đã không có cách gì để xoa dịu nữa.

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 13

Tử Tuyền đã đi đến đường cùng rồi. Ở vào thời đại đó, muốn bỏ đi đứa bé trong bụng, thật sự không phải là một chuyện đơn giản. Không dễ gì nàng mới lấy được một cái địa chỉ, do một người bạn làm nghề giặt quần áo của vú Lục giao cho. Thế là, đêm đó, nàng đơn thân độc mã, đem theo hai mươi đồng tiền giấy, đem theo sự quyết tâm và lòng can đảm vô biên, trong một con hẻm tối tăm, nàng tìm đến căn nhà có địa chỉ đó. Gõ cửa một lúc, có một người đàn bà đi ra, nhìn thấy những đồng tiền giấy trắng phau phau, lại nhìn thấy Tử Tuyền với gương mặt trẻ tuổi, bà ta đã hiểu tất cả. Bà ta nhìn dáo dác không thấy một bóng người, bèn vội vàng đóng cửa lại, kéo nàng vào phía bên trong. Căn phòng nhỏ âm u ẩm thấp, một mùi nước thuốc và vị ẩm mốc xông thẳng vào mũi nàng, Tử Tuyền lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng. Bà mẹ đó để cho nàng nằm lên giường, bắt đầu xem xét, những ngón tay của bà ta không ngừng ấn ấn phía bên

đây, lại ần ần sang phía bên kia, nét mặt như thể một “chuyên gia” nhiều năm kinh nghiệm.

Bà mẹ hỏi:

- Mấy tháng rồi?

Nàng ngần ngừ:

- Khoảng... khoảng ba tháng.

Bà mẹ nói bằng một giọng như rất thành thạo:

- Tôi thấy là không chỉ ba tháng đâu! Đứa bé đã lớn lắm rồi đây, ít nhất cũng phải đã bốn tháng rồi đấy! Hôm nay cô gặp nhầm quý nhân rồi nhé, nếu gặp nhầm người khác là không ai dám lấy ra cho cô đâu, đứa bé lớn như thế, tay chân gì cũng đều đã có đủ rồi, đã là một đứa bé con thành hình thành dạng rồi...

Bà mẹ vừa nói, vừa bắt đầu công việc làm sạch những dụng cụ, kềm, kéo, kim, kẹp, quăng qua quăng lại trong mâm, phát ra tiếng kêu loảng xoảng của kim loại chạm vào nhau, tiếng động nghe thật chói tai. Tử Tuyền nằm nghe những tiếng động đó, bất giác cả người nổi đầy da gà. Nàng đè tay thật chặt lên trên bụng mình, nghĩ đến những lời bà mẹ vừa nói ban nãy, “tay chân cũng đều đã có đủ rồi, đã là một đứa bé con thành hình thành dạng rồi...” hình như nàng cảm thấy bàn tay nhỏ xíu của đứa bé, cách một lớp da bụng, đang lần mò tìm kiếm bàn tay nàng, tìm cách nắm lấy bàn tay nàng. Nàng kinh hoàng, run rẩy, toàn thân trở nên đau đớn như thể vừa bị trải qua một lần điện xẹt, đau thấu

tới tận cùng của trái tim.

Nàng hỏi bà mẹ:

- Bà sẽ làm như thế nào?

- Ngày trước người ta cho uống thuốc, thế nhưng uống thuốc không được chắc chắn cho lắm, có nhiều khi uống liên tiếp mấy thang, đứa bé vẫn chưa tróc ra được. Bây giờ tôi dùng cách mổ, đó là phương pháp của người ngoại quốc mà bác sĩ đã dạy cho tôi, nhanh vô cùng, mổ một cái là xong ngay...

- Mổ? Bà muốn nói là, bà sẽ “cắt” nó đi à?

- Đúng vậy!

Nàng cuống quýt, buột miệng nói:

- Như vậy, nó có đau không?

- Cô chịu khó một chút, thế nào cũng phải đau đớn một chút, ráng chịu một chút là xong ngay!

Nàng bắt đầu kích động vô cùng:

- Tôi không nói về tôi, mà tôi muốn nói về “nó”, đứa bé, đứa bé bây giờ có cảm giác gì không, nó có biết đau không?

Bà mẹ ngẩng người ra, tròn to đôi mắt nói:

- Tôi làm sao biết được chuyện đó!

- Bà nói là nó đã tăng trưởng đầy đủ rồi! Bây giờ bà cắt đi bàn tay bàn chân nhỏ xíu của nó, làm sao mà nó không đau đớn cho được?...

Nàng càng nói càng kích động hơn, toàn thân nàng run rẩy, nghĩ

đến đưa con trong bụng của mình, nghĩ đến những bàn tay bàn chân nhỏ bé mềm mại của nó. Nàng vội vàng nhảy xuống giường, đầu cô tóc tai ướt mềm mồ hôi lạnh, đôi mắt nàng chứa đầy sự thảm thiết và đau đớn:

- ... Không được, không được! Bà không được cắt con của tôi, nó sẽ đau đớn lắm! Nhất định là nó sẽ đau đớn lắm! Tôi không muốn nó bị đau đớn!

Bà mụ kêu lên:

- Cô có muốn làm hay không nào? Nằm xuống, nằm xuống! Tử Tuyền đưa tay đẩy mạnh bà mụ một cái, bà mụ đứng không vững, té ngổ xuống đất, kéo theo luôn chiếc bàn nhỏ đựng đầy dụng cụ, kèm kẹp kim kéo roi đầy trên mặt đất.

Nàng đẩy cửa bỏ chạy ra ngoài, vừa chạy vừa kêu:

- Nó là con của tôi, tôi không thể dùng dao cắt nó đi mất... Tôi không thể! Tôi không thể! Tôi không thể! Tôi không thể...

Tử Tuyền chạy ra khỏi căn nhà âm u đó, bàng hoàng cất bước chạy thật nhanh, như điên như cuồng, như thể tất cả những kèm kẹp kim kéo đó đang rượt theo phía sau lưng nàng. Đối với địa thế ở đây, nàng đã vốn không rành đường, bốn bề lại tối âm u, ngay cả đèn đường cũng không có một ngọn nào cả! Nàng cứ chạy cứ chạy, một mặt không ngừng quay đầu lại nhìn dáo dác. Đột nhiên từ trong một ngõ hẻm khác, có một người đang gánh trên vai một gánh bằng thùng cây trờ tới, người đó kêu rú lên

kinh hoảng, tránh không kịp, cả hai người đụng nhau tận mặt. Tử Tuyền kêu lên một tiếng thảm thiết, té sòng soài trên đất, những chiếc thùng bằng cây rơi “lộp độp” xuống đất, có rất nhiều cái đè mạnh trên bụng nàng. Nàng cảm thấy đau đớn đến đất trời đảo lộn, mồ hôi nước mắt đồng loạt tuôn chảy, dùng tay ôm lấy bụng, nàng kêu lên bằng một giọng điên cuồng, mê loạn:

- Không! Không! Không! Con ơi! Không được như vậy... con ơi, con ơi, mẹ muốn giữ con lại, mẹ muốn giữ con lại... mẹ van con, đừng nên rời bỏ mẹ, đừng đừng đừng...

Kêu xong, nàng ngã lăn ra bất tỉnh.

***

Khi bệnh viện báo tin cho Tử Mặc biết, vừa đúng lúc “nhất kỳ tam quái” đều có mặt tại đó, mọi người nghe nói Tử Tuyền đang ở trong phòng cứu cấp của bệnh viện, ai nấy đều kinh hoàng đến độ ngớ người ra. Không một ai biết được Tử Tuyền đã ra sao? Nhảy lên cõ xe ngựa, mọi người cùng nhau đánh xe đến bệnh viện.

Tử Tuyền đã được đẩy ra từ phòng cứu cấp, sắc mặt trắng bệch, hình dung tiêu tụy, mái tóc rối bời, ánh mắt ưu sầu. Bác sĩ đi theo phía sau giường bệnh, nói với bọn Tử Mặc bằng một giọng an ủi:

- Tôi đã chích cho cô ấy một mũi thuốc dưỡng thai rồi! Cô ấy té như thế thật là nguy hiểm! Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là cái thai đã được giữ lại hoàn toàn, cô ấy phải ở lại bệnh viện vài hôm, để bác sĩ theo dõi đã, nếu như không bị xảy thai, thì mới gọi là tai qua nạn khỏi! Bây giờ, người nào đi làm thủ tục cho cô ấy nhập viện đi đã!

Tử Mặc trừng mắt ngó người, đưa mắt nhìn Tử Tuyền bằng đôi mắt kinh ngạc vô chừng. Nước mắt Tử Tuyền chảy dài trên gối, thần sắc nàng thê thảm, tội nghiệp, nàng dùng đôi mắt mang đầy sự hối hận, nuối tiếc, tự trách, và một giọng nói van cầu, nói với chàng rằng:

- Anh, em sai rồi! Em biết là em sai rồi, đứa con là do trời ban cho em, em muốn có nó! Em thật sự muốn có nó! Giúp em, xin anh giúp em, xin anh năn nỉ bác sĩ hộ em, em không thể mất đi nó... em không thể mất đi nó...

Nàng khóc òa lên...

Bác sĩ vỗ vỗ vai nàng, nói như an ủi:

- Bình tĩnh một chút, can đảm một chút! Đứa bé vẫn còn, không bị mất đâu, chỉ cần cô chịu nghỉ ngơi, tịnh dưỡng đàng hoàng, đừng nên bị té nữa... chúng tôi sẽ tận lực, giữ đứa con của cô lại! Tử Mặc vẫn còn đang ngẩn ngơ, chàng quá kinh ngạc, quá bàng hoàng. Trùng mắt nhìn gương mặt yếu đuối trắng bệch của Tử Tuyền, trong lòng chàng cảm thấy đau thắt lại, con bé Tử Tuyền

trước mặt chàng, sao mà xa lạ đến thế! Chàng chưa kịp biểu lộ điều gì. Chung Thư Kỳ đã như người tỉnh mộng, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, mở miệng nói:

- Tử Tuyền, em có thai rồi à? Em có thai rồi à?...

Chàng nhào lên phía trên, chụp lấy tay Tử Tuyền, nắm thật chặt, cuống quýt quay đầu lại nhìn Tử Mặc nói:

- Tử Mặc, đây là tin thật vui, quá vui? Anh yên tâm, tôi sẽ chịu hết tất cả trách nhiệm!

Tử Mặc lại càng thêm ngớ ngẩn, tam quái cũng ngớ ngẩn, họ nhìn qua nhìn lại, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

***

Ngày hôm sau, Cốc Ngọc Nông vội vàng đi đến bệnh viện.

Tử Tuyền nằm ở phòng bệnh hạng nhất có hai phòng, phía ngoài là phòng khách, bên trong là phòng ngủ. Khi Ngọc Nông xông vào đến phòng khách, Tử Mặc và Chung Thư Kỳ đều đang ở đó.

Chàng hướng thẳng về phía phòng ngủ xông vào:

- Tử Tuyền đâu? Tử Tuyền...

Chung Thư Kỳ đứng cản ngay trước mặt chàng:

- Anh đừng nên đến làm phiền nàng! Hiện giờ nàng đang cần sự yên tĩnh, nghĩ ngơi!

Ngọc Nông kêu lên một cách hừng khởi:

- Nàng có thai rồi! Tôi nghe Chí Văn nói nàng đã có thai rồi! Tôi muốn gặp nàng!

Sắc mặt Chung Thư Kỳ nghiêm lại, nói một cách thành khẩn:

- Đúng! Nàng có thai rồi! Do đó chúng tôi cũng sắp kết hôn rồi!

Xin anh hãy đứng ở lập trường của một “người bạn” mà chúc lành cho chúng tôi!

Cốc Ngọc Nông nhảy dựng lên:

- Cái gì? Đứa con là của tôi, anh kết hôn gì với nàng? Tôi là chồng của nàng, cái gì gọi là “lập trường của một người bạn”?

Chung Thư Kỳ giận đến độ mặt mày xanh mét:

- Đứa bé là của anh à? Anh có đang nằm mơ chẳng? Quan hệ hôn nhân giữa anh và nàng đã kết thúc từ lâu rồi! Đó cũng là điều tôi cần phải đặc biệt nhấn mạnh với anh đây! Chuyện ly dị giữa anh và nàng là một chuyện phải được tôn trọng tuyệt đối! Chuyện giữa hai người đều đã trở thành quá khứ hết rồi! Từ đây về sau, anh đừng có động chút là nổi hứng lên, nói chuyện vợ chồng gì với nàng nữa đây nhé! Tôi là cha của đứa bé, đó mới là điều quan trọng nhất, anh hiểu không?

Cốc Ngọc Nông trợn to đôi mắt, nhìn trừng trừng vào Chung Thư Kỳ không chớp, càng nhìn càng nổi giận, càng nhìn càng đỏ lửa:

- Thì ra, mi là thằng chó chết! Mi dám thừa cơ hiếp đáp nàng! Mi là thằng khốn nạn! Tại sao mi lại thừa lúc người ta yếu đuối mà

xâm nhập! Mi thật là đê tiện!

Cốc Ngọc Nông túm ngay lấy áo Chung Thu Kỳ, định đánh chàng.

Chung Thu Kỳ cũng la lên ồm tỏi:

- Mi thật là phường vô lại! Kết hôn rồi không chịu cần thận giữ gìn, ly dị rồi thì lại không chịu thừa nhận! Ngay cả đứa con của ta và Tử Tuyên, mi cũng đòi dành nữa!

- Cái gì gọi là dành? Nó vốn là của ta mà!

Hai người phùng mang trợn má, thấy trước mắt là sẽ đánh nhau một trận tới nơi. Tử Mặc thật sự không chịu đựng nổi nữa, chàng đứng xen ngay vào giữa hai người, dùng sức đẩy cả hai dạt ra hai bên, chàng kêu lên một cách vừa tức giận, vừa thất vọng:

- Cả hai người cãi nhau như thế đã đủ rồi chưa? Chỗ này dù sao cũng là bệnh viện, la ồm sòm lên cho người bên ngoài nghe được, có phải là xấu hổ lắm không? Im miệng đi, cả hai im miệng hết cho tôi!

Cốc Ngọc Nông và Chung Thu Kỳ, tuy rằng bị đẩy ra hai bên rồi, nhưng vẫn còn nhìn đối phương bằng đôi mắt tóe lửa, đều cung tay xoa quyền, nghiến răng trợn mắt, hình như đều hận sao mình không ăn tươi nuốt sống được đối phương.

Tử Mặc đẩy cả hai ra phía ngoài cửa:

- Hai người về trước đi! Không ai được la ồm sòm với nhau nữa! Chuyện này, chỉ có mình Tử Tuyên nói mới chính xác! Tôi

phải hỏi kỹ lại trước đã!

- Tôi cũng muốn hỏi!

Cốc Ngọc Nông nói. Không chịu đi.

- Tôi cũng muốn hỏi!

Chung Thu Kỳ nói. Cũng không chịu đi.

Tử Mặc giận đến độ muốn phát điên lên được:

- Cả hai người không ai được hỏi cả!... Được được, hai người đứng đợi ở đây, tôi vào hỏi!

Tử Mặc vào phòng bệnh, nhìn thấy Tử Tuyền đang ngồi dựa vào đấm gối nằm trên giường, đôi mắt nhìn ra phía ngoài song cửa, xuất thần, hiển nhiên, cuộc tranh chấp vừa xảy ra phía ngoài phòng, nàng đều đã nghe hết. Trên gương mặt nàng hiển hiện nét lạnh lùng, cô độc và kiêu ngạo, hình như những tranh chấp bên ngoài, không hề liên quan gì đến nàng. Sắc mặt nàng vẫn trắng bệch như cũ, ánh mắt nàng sâu thẳm thăm.

Tử Mặc cố gắng dần cơn giận xuống, nói:

- Em nghe hết rồi chẳng?... Tử Tuyền, sao em lại ra đến nông nổi này vậy? Đứa bé là của ai đây? Em nói đi!

Đôi môi nàng bặm lại, một lúc sau, mới nói:

- Không biết!

- Không biết?...

Tử Mặc thật sự muốn đánh cho nàng một tát tay, nhưng chàng lại cố gắng dần xuống:

- Em quá trụy lạc rồi! Em không biết tự thương tiếc lấy thân mình, em thật sự làm anh thất vọng quá sức! Em nghĩ rằng như vậy là theo mới đó chẳng? Như vậy là tiên phong đó chẳng? Em không biết tự yêu em như thế, em bảo người khác làm sao yêu em cho được?

Tử Tuyên hơi chấn động một chút, sắc mặt nàng càng thêm trắng bệch, nàng nói thật nhẹ:

- Đứa nhỏ... không phải là của họ!

Tử Mặc bước tới, nắm chắc lấy vai nàng, bắt nàng quay đầu qua nhìn vào chàng, thấp giọng hỏi:

- Như vậy... là của Mai Nhược Hồng? Em đã có nói cho nó biết chưa? Nó không chịu nhìn phải không? Nó không thèm nhìn phải không? Em nói đi... nói đi...

Ánh mắt nàng càng thêm sâu thăm thẳm, như một vùng biển, nhìn không thấy đáy.

- Đứa bé... không phải là của ai hết, nó là của em! Là của một mình em! Em không đòi hỏi một ai phải chịu trách nhiệm về nó! Tự một mình em sẽ chịu trách nhiệm về nó!

Tử Mặc nhìn thật sâu vào Tử Tuyên, chàng đã hiểu, cho dù chàng có là người đàn độn nhất, chàng cũng hiểu cha của đứa bé là ai! Chàng buông Tử Tuyên ra, đi ra khỏi phòng. Trong phòng khách, Cốc Ngọc Nông và Chung Thư Kỳ đều cùng nhào tới, dùng ánh mắt đầy hy vọng nhìn vào chàng, cả hai cùng hấp tấp

hỏi:

- Nàng nói như thế nào? Nàng nói như thế nào?

Chàng hơi cắn cắn răng, ngẩng đầu lên nhìn hai người:

- Cô ấy nói... đứa bé là của một mình cô ấy, cô ấy không muốn một người nào chịu trách nhiệm về nó cả!...

Chàng hít vào một hơi dài, vừa khó chịu, vừa phiền muộn. Hơi dừng lại một chút, chàng mới nói thêm với hai người một cách thật thành khẩn:

- ... Nếu như cả hai cậu đều yêu cô ấy, thì trong khoảng thời gian này, đừng nên hỏi thêm gì nữa, đừng nên dày vò cô ấy thêm nữa, để cho cô ấy nghỉ ngơi yên tĩnh một chút, đợi đến khi cô ấy đã nghỉ ngơi đủ rồi, thân thể khỏe mạnh lại rồi, chúng ta mới nghiên cứu xem chuyện này phải làm thế nào? Tạm thời trong khoảng thời gian này, các cậu hãy vì nể tình tôi, hãy vì tình trạng sức khỏe suy nhược của Tử Tuyên, đừng nên tranh chấp nữa, cũng đừng nên cãi nhau nữa!

Cốc Ngọc Nông và Chung Thu Kỳ đều cảm thấy bức bối, khó thở, như người sa vào một đám mây mù giăng giăng không lối thoát, và đều cùng cảm thấy như vừa mất mát một cái gì!

Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau một lần nữa, họ đều cùng như một quả bóng xì hơi, xẹp xuống, thiếu não, không còn sức lực để tranh chấp gì thêm nữa.

***

Buổi chiều hôm ấy, Tử Mặc đến Thủy Vân Gian.

Nhược Hồng và Tiên Tiên, đang bận rộn đem những bức tranh đã đề vào khuôn, xem xét, sắp xếp lại một lần chót. Chỉ còn ba hôm nữa là đến ngày triển lãm tranh. Còn có rất nhiều việc vẫn chưa làm, cả hai đều bận đến độ quay mòng mòng. Khi Tử Mặc xuất hiện, Nhược Hồng, trong sự chấn động bàng hoàng, đã lập tức trở nên vô cùng nhiệt tình, chàng kêu lên bằng một giọng tràn đầy sự vui mừng, sung sướng:

- Tử Mặc! Anh biết chuyện triển lãm tranh của tôi rồi phải không? Anh chịu đến thăm tôi, là đã cho tôi một sự khích lệ nồng nhiệt nhất! Điều này chứng tỏ rằng, anh đã không còn trách móc, để tâm đến những lỗi lầm đã qua của tôi, phải không?

Tử Mặc cố gắng dằn cơn giận dữ, đưa mắt nhìn Tiên Tiên một cái, đi đến trước mặt Nhược Hồng:

- Đi! Tôi có chuyện muốn nói với cậu! Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện!

Nhược Hồng hơi ngẩng người ra, nhìn thấy gương mặt Tử Mặc lạnh như băng, sự nhiệt tình của chàng bị dập tắt ngay, nụ cười chàng bị thu lại, nói một cách ngượng ngập:

- Vậy... anh hỏi đi!

Tử Mặc lại nhìn Tiên Tiên một cái nữa. Trong lòng vẫn còn đau đớn vì Tiên Tiên, sắc mặt chàng càng thêm khó coi hơn nữa.

Tiên Tiên cảm thấy có điều gì đó không ổn, nàng đưa mắt nhìn Tử Mặc một cách e dè, nói bằng một giọng gấp rút và bất an:

- Tử Mặc, anh muốn em tránh chỗ khác không?

Nhược Hồng thấy Tử Mặc và Tiên Tiên nhìn qua nhìn lại, trong lòng chàng cũng cảm thấy có một cái gì đó không được thoải mái:

- Anh muốn hỏi thì cứ hỏi! Không cần phải ngại sự có mặt của Tiên Tiên! Giữa tôi và Tiên Tiên, không có bí mật!

Tử Mặc chân động vô hạn, càng như lửa đổ thêm dầu, phùng phùng cháy lên không thể nào kiềm chế được:

- Được! Tốt lắm! Như vậy thì tôi sẽ nói ngay trước mặt cô ấy vậy! Tử Tuyên có thai rồi, cậu có biết hay không? Cậu chuẩn bị sẽ làm như thế nào đây?

“Xoảng” một tiếng vang lên thật to, cây búa nhỏ trên tay Tiên Tiên rơi nhanh xuống, rớt ngay trên một bức tranh đã lên khung, mặt kiếng bị bể nát ra thành nhiều mảnh vụn. Nhược Hồng kinh hoảng, vội vàng quay sang la Tiên Tiên:

- Coi chừng mấy bức tranh của anh!

Tử Mặc chụp ngay lấy cổ áo của Nhược Hồng, đẩy chàng về phía sát tường, chàng trừng mắt nhìn Nhược Hồng, đôi mắt gần như tóe lửa. Chàng nghiến răng trợn mắt, nói bằng một giọng

không tin tưởng:

- Tôi nói cho cậu biết là Tử Tuyền có thai rồi, thế mà cậu chỉ quan tâm đến những bức tranh của cậu à?

Nhược Hồng nhìn Tử Mặc bằng đôi mắt bàng hoàng, thẳng thốt, đầu óc chàng cảm thấy vô cùng rối loạn:

- Tử Tuyền có thai?Ồ? Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?

Tử Mặc nạt lên giận dữ:

- Tại sao lại như vậy? Thì tôi đến để hỏi cậu đây, tại sao lại như vậy? Cậu là một thứ nguỵ quân tử dám làm không dám chịu!

Cậu là một thứ tiểu nhân chỉ biết nghĩ đến thân mình! Cậu là một thằng khốn nạn không dám nhận lãnh trách nhiệm do mình gây ra! Tôi thật hận sao không chém được cậu một dao chết quách đi cho rồi...

Trái tim của Tiên Tiên, trong thoáng chốc đã bị xé nát tan ra thành từng mảnh vụn. Nàng mở to đôi mắt, nhìn Nhược Hồng một cách đau đớn, nàng đã hiểu tất cả rồi.

- Thì ra, hôm ấy Tử Tuyền đến đây, là để nói cho anh biết... thế nhưng chị ấy lại không có cơ hội để mở miệng, thì ra... thì ra...

Tử Mặc càng thêm khẳng định hơn:

- Tử Tuyền đã có đến đây à? Tử Tuyền quả thật đã đến đây à?

Thế mà cậu không hỏi thăm, không giúp đỡ, để cho cô ấy rơi vào bước đường cùng... làm cho cô ấy bị té, bị vào bệnh viện! Cậu có còn có chút lương tâm hay không?

Nhược Hồng nói một cách đau khổ:

- Tôi không biết thật mà! Cô ấy không nói gì hết, tôi thật sự không biết gì cả... sao lại bị té, sao lại nằm bệnh viện, cô ấy bị thương à?

- Nếu như cậu muốn biết là đứa bé có bị xảy thai mất đi hay không? Thì để cho tôi nói một cách rõ ràng cho cậu biết, là nó không bị xảy đi! Mạng của đứa bé còn lớn lắm, nó sẽ đến thế gian này, để đòi nợ cậu...

Nước mắt Tiên Tiên bắt đầu tuông rơi xối xả, nàng la lên một cách đau khổ:

- Nhược Hồng! Anh đừng nên để em xem thường anh! Đứa bé là con của anh, anh không thể nào không nhìn nhận! Nếu không, Tử Tuyền phải làm sao bây giờ, anh và Tử Tuyền đã có những quan hệ mật thiết như vậy, thế mà anh không bao giờ nói cho em biết! Em... em thật sự hối hận vô cùng!

Tiên Tiên la lên xong, nàng ôm mặt khóc, bỏ chạy đi.

- Tiên Tiên! Tiên Tiên!

Nhược Hồng cuống cuống, chàng cất tiếng kêu lên thật to, định rượt theo nàng, thế nhưng, Tử Mặc vẫn còn đang nắm lấy cổ áo chàng, làm cho chàng không nhúc nhích gì được. Tử Mặc lại đẩy chàng thêm một cái, đến sát bên tường:

- Cậu dám đi à! Chuyện đã ra nông nổi này rồi, mà cậu còn dám bỏ rơi Tử Tuyền để theo Tiên Tiên à?

Nhược Hồng nhìn thẳng vào đôi mắt bùng bùng lửa giận của Tử Mặc:

- Tử Mặc! Tôi thật sự không có cách nào khác hơn! Bây giờ tôi chỉ có thể trung thành với một phần tình cảm mà thôi, một người đàn bà mà thôi! Tôi không có cách gì làm cho cả hai người đàn bà đều cùng vui vẻ, hạnh phúc, tôi đã vì Tiên Tiên mà làm tổn thương Tử Tuyên, bây giờ anh muốn tôi lại vì Tử Tuyên mà làm tổn thương Tiên Tiên chẳng? Cho dù tôi vì đứa con trong bụng mà bằng lòng lấy Tử Tuyên, anh cho rằng, đó không phải là một sự sỉ nhục đối với Tử Tuyên hay sao?

- Mi... mi...

Tử Mặc bị những lời nói của chàng làm cho nghẹn họng lại, trong nhất thời, chàng không trả lời được tiếng nào. Sự giận dữ trong lòng, càng lúc càng sôi sục lên như vạc dầu đang bùng bùng lửa. Chàng không nhịn được nữa, cung tay đánh ngay một quyền vào mặt Nhược Hồng.

Nhược Hồng bị một quyền này, đánh cho loạn choạng lùi về phía sau, té ngời phịch trên đất, vừa đúng trên một bức tranh mới lên khuôn xong còn để nằm ngay đó.

Chàng bất giác bật người dậy như một cái lò xo, kêu lên kinh hoàng:

- Tranh! Tranh của tôi!

Tử Mặc trừng to đôi mắt, chàng gần như không tin ở lỗ tai mình:

- Đến bây giờ, trong mắt mi, trong lòng mi, cũng chỉ có những bức tranh của mi thôi à! Hừ! Ta đã nhìn thấu suốt mi rồi! Mi ích kỷ như thế, tại sao lại đáng để cho hai người đàn bà đẹp để, cho ra tất cả vì mi như thế?

Trán Nhượng Hồng toát đầy mồ hôi lạnh, trông chàng vô cùng thảm nã, nói:

- Tử Mặc, tôi bảo đảm với anh, đợi tôi triển lãm xong những bức tranh, tôi sẽ giải quyết ngay vấn đề này...

- Không cần nữa...

Tử Mặc to tiếng nói, chàng bước về phía trước, dừng ngay trước một bức tranh, đưa chân ra dậm mạnh xuống:

- ... Triển lãm? Triển lãm? Chúc cuộc triển lãm của cậu, thành công rực rỡ!

Chàng quay đầu, xông ra khỏi phòng bằng những bước chân dài giậm dũ.

QUYNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 14

Tiên Tiên khóc hết một đêm, suy đi nghĩ lại, cuối cùng nàng cũng tha thứ cho Nhược Hồng. Thứ nhất, là vì nàng đã vừa xâm mình lại nhảy lầu, làm cho chuyện đi theo Nhược Hồng trở thành một chuyện kinh thiên động địa, mọi người đều biết, bây giờ gần như không còn đường để quay đầu trở lại, nếu không tha thứ cho chàng thì phải làm thế nào bây giờ? Thứ hai, chuyện giữa Nhược Hồng và Tử Tuyên, theo như lời của Nhược Hồng, xảy ra vào khoảng thời gian nàng đi Thượng Hải, một người vừa ly dị, một người đang thất ý, do đó đã “cùng nhau an ủi” như thế. Nếu nói ra thì hình như cũng có thể tha thứ được. Thứ ba, ngày triển lãm đã kề bên cạnh, đây là ngày mà Nhược Hồng đã tranh đấu, vùng vẫy suốt gần nửa đời người mới có được, nàng thật sự không muốn làm cho nó bị phá vỡ, huống chi, còn rất nhiều chuyện phải lo, họ không hề có thì giờ để gây gổ, làm lớn chuyện. Thứ tư, Đỗ Thế Toàn đã có nhiều bất mãn đối với Nhược Hồng như

thế, nàng đã phải chịu đựng trăm cay ngàn đắng, cũng chỉ mong có thể xoay chuyển được ấn tượng của cha mẹ về Nhược Hồng, chuyện này không thể cho cha mẹ biết được, để khỏi phải nặng thêm một tội. Thứ năm, Nhược Hồng nói chuyện quá hay, lại có đôi mắt mang đầy thâm tình như thế! Chàng nhìn nàng, dùng giọng nói mang đầy sự tiếc nuối và ăn năn, không ngừng nói với nàng rằng:

- Lỗi của anh, tất cả đều là lỗi của anh! Anh không thể nào nói được một lời chạy tội cho mình, chung quy cũng tại vì anh không thể nào tự kiềm chế mình! Anh là một thằng tồi! Thế nhưng, Tiên Tiên, em phải ủng hộ anh! Cứ mỗi lần anh sắp ngã xuống, em đều ủng hộ anh! Mỗi lần anh gây ra tai họa gì, em cũng đều tha thứ cho anh hết! Tiên Tiên, cho dù trước đây anh có bao nhiêu kỷ lục không tốt, nhưng em nhất định phải tin tưởng anh, em là tình yêu sâu đậm nhất của anh trong đời sống này! Tha thứ cho anh, đừng nên bỏ anh mà đi trong khoảng thời gian này! Nếu như ngay cả em cũng bỏ rơi anh, phỉ nhổ anh, thì anh thật sự không còn gì nữa cả!

Tiên Tiên vừa khóc vừa nói:

- Thế nhưng em sợ quá! Anh còn những chuyện gì mà em chưa được biết? Chúng nó có như những ngọn sóng thủy triều, tiếp nối nhau đánh vào từng đợt từng đợt hay không?

Nhược Hồng cảm thấy bàng hoàng chân động, trong khoảnh

khắc, trái tim chàng sôi sục một cái tên: Thúy Bình. Nói ra đi! Thôi thì đem cả chuyện của Thúy Bình nói luôn cho nàng nghe vậy! Thế nhưng, Thúy Bình đã là chuyện của tiền kiếp rồi, mười năm, một khoảng thời gian quá dài, mười năm trước, mình chỉ mới là một đứa trẻ mười lăm tuổi! Chàng nhìn Tiên Tiên trừng trừng, thấy nàng khóc nức nở, như cành hoa lê vùi dập trong mưa, bất giác trái tim chàng co rút lại, đau đớn. Không không! Không thể để cho nàng mang thêm gánh nặng, không thể làm cho nàng bị xúc động hơn nữa. Hãy để Thúy Bình trở thành một bí mật vĩnh viễn của mình vậy. Thế là, chàng nói thật thành khẩn rằng:

- Không còn nữa đâu! Xin em tha lỗi cho anh! Hãy để cho chúng ta cùng nhau nhìn thẳng vào vấn đề nan giải vậy, được không? Được không?

Nàng, sầu dằng trăm mối, nhưng vẫn không thể không yêu chàng, không thể không tha thứ cho chàng.

Đêm trước ngày triển lãm tranh, Tiên Tiên và Nhược Hồng đến bệnh viện thăm Tử Tuyền.

Chỉ trong vài hôm ngắn ngủi, tâm tình của Tử Tuyền, đã thay đổi hoàn toàn.

Từ chỗ tìm trăm phương nghìn kế lấy đứa trẻ ra, chuyển sang thành toàn tâm toàn ý muốn giữ đứa bé lại, và sự chuyển biến khoảnh khắc đó, đã dẫn Tử Tuyền vào một cảnh giới hoàn toàn

mới lạ.

Lúc này nàng mới hiểu rằng, trong tận cùng sâu thẳm của trái tim nàng, đã có một thứ tình yêu và lòng mong đợi, vượt qua khỏi tình yêu nam nữ, vượt ra khỏi sự hướng vọng của tự do, và luôn cả nỗi khát vọng về một đời sống ung dung tự tại, không bị gò bó câu thúc. Bây giờ nàng bằng lòng bị câu thúc, nàng bằng lòng bị bó buộc, nàng khao khát có được đứa con này! Sự “khao khát” đó, so với tất cả những đồ vật và tình cảm mà nàng mong muốn trước đây, mãnh liệt hơn nhiều! Do đó, khi bác sĩ cho nàng biết, cái thai đã giữ lại được, sự vui mừng cuồng nhiệt và cảm tạ ơn trên của nàng, gần như không thể nào diễn tả nổi. Nàng không còn tự cảm thương mình nữa, nàng không còn ảo não nữa. Đối với cuộc tình giữa nàng và Nhược Hồng, nàng đã xem như mây trôi gió thoảng. Nàng, là một người đã được “sống” lại. Sống với một thứ tự tin, sống với một vùng trời mới!

Do đó, khi Tiên Tiên và Nhược Hồng đến, họ đã nhìn thấy một Tử Tuyền hoàn toàn mới lạ. Nàng ngồi dựa vào một đám gối nằm trên giường, gương mặt nàng là một bầu trời sáng láng và hiền hòa. Cốc Ngọc Nông và Chung Thư Kỳ đều ở bên cạnh nàng. Tử Mặc không có ở đó. Nhìn thấy Nhược Hồng và Tiên Tiên, Cốc Ngọc Nông vội vàng tiến lên báo cáo ngay:

- Hai người có biết không? Tôi sắp làm cha rồi!

Hai bàn tay của Chung Thư Kỳ cung lại, giận hết chỗ nói:

- Thật là vô duyên hết sức! Hắn cứ nhất định nói con tôi là con của hắn cho được...

Tử Tuyên ngồi trên giường kêu lên, giọng nàng vô cùng trong trẻo và rõ ràng:

- Ngọc Nông! Thư Kỳ! Nếu như hai người còn cãi nhau về chuyện này nữa, em sẽ suốt đời không thèm nói tới ai nữa cả, em nói được là làm được, các anh có muốn cá không?

Chung Thư Kỳ và Cốc Ngọc Nông đều cùng dừng miệng. Nhược Hồng và Tiên Tiên đưa mắt nhìn nhau, gần như không biết chuyện gì đã xảy ra. Sau đó, Tử Tuyên cho cả hai Chung Thư Kỳ và Cốc Ngọc Nông ra phòng ngoài, nàng đưa tay ra nắm lấy tay Tiên Tiên, nhìn nàng thật dịu dàng, mở miệng nói thật dịu dàng:

- Tiên Tiên, cho dù giữa chúng ta đã từng có những gút mắt gì, hoặc là lẩn cán gì đi nữa, tất cả cũng đều đã trở thành quá khứ! Chị nhìn tôi xem, tôi đã lại trở nên tự tin, tràn đầy sức sống, mang đầy hy vọng nữa rồi đấy! Hãy để cho tất cả những gì không vui giữa chúng ta, đều tan biến đi mất như sương tan khói tỏa vậy!

Tiên Tiên cảm động quá, bất ngờ quá, nàng định nói gì đó, nhưng lời nói chưa kịp phát ra, nước mắt đã lập tức dâng đầy khóe mắt. Tử Tuyên lập tức đưa tay kéo nàng vào lòng, hai người cùng ôm nhau, trăm lời vạn tiếng, đều không kể nào cho xiết. Nhược Hồng đứng bên cạnh, càng thêm xấu hổ ăn năn đến

độ không thốt được nên lời. Cả một lúc lâu, Tử Tuyền đẩy Tiên Tiên ra, ngẩng đầu lên nhìn Nhược Hồng:

- Nhược Hồng, anh hãy bảo vệ Tiên Tiên một cách đàng hoàng, nếu như có một ngày, anh làm tổn thương chị ấy, em sẽ không dễ yên cho anh đâu nhé!

Nhược Hồng gật đầu lia lịa. Tử Tuyền lại nói, thanh âm dịu dàng nhưng kiên quyết:

- Anh chị an tâm! Đứa bé là con của em, là con của một mình em, em sẽ vì nó mà can đảm, vì nó mà độc lập! Không một ai bắt anh chị phải gánh vác điều gì cả, anh chị không cần phải tự mình bắt mình gánh lấy trách nhiệm! Nói một cách khác, Mai Nhược Hồng, đứa bé không phải là con của anh!

Thanh âm của nàng thật trong trẻo, nàng nhìn thật thẳng vào Nhược Hồng.

Nhược Hồng cảm thấy toàn thân chấn động, Tiên Tiên cũng đang chấn động, hai người đứng ngẩn ngơ trước giường của Tử Tuyền, đều không biết nên nói gì cho phải.

Sau đó, Tử Tuyền kêu lên bằng một giọng thật vui vẻ:

- Thôi được rồi! Hai anh chị, sau không mau mau trở về lo cho xong cuộc triển lãm tranh đi, còn đứng ở đây làm mất hết thì giờ mà chi? Đi mau lên! Nhược Hồng! Chúc cho cuộc triển lãm tranh của anh thành công! Có thể là em sẽ không đến được đó để giúp anh một tay đâu, tại vì bác sĩ bắt buộc em phải nằm nghỉ

ngôi trên giường!

Nhược Hồng không thể ngờ rằng, Tử Tuyền lại bỏ qua cho chàng một cách dễ dàng như vậy. Nhìn vào gương mặt tuy còn nét tiêu tụy, nhưng lại sáng rực của Tử Tuyền, nghĩ đến đứa con trong bụng nàng - có thể là của mình - trong lòng chàng thật sự vô cùng rối loạn, hoang mang, thật không thể nào biết được đó là cảm giác gì! Tiên Tiên lại ôm chặt lấy Tử Tuyền một lần nữa, bèn cùng Nhược Hồng rời khỏi bệnh viện. Dưới bầu trời đêm của thành phố Hàng Châu, hai người yên lặng đi bên nhau một đoạn đường khá dài, sau đó, Tiên Tiên mở miệng nói:

- Một kỳ nữ như thế, muốn không yêu nàng, cũng khó! Phải không?

Nhược Hồng không dám tiếp lời, e rằng tiếp theo lời gì cũng đều sẽ bị sai. Chàng nắm thật chặt lấy bàn tay của Tiên Tiên, yên lặng bước đi, trong lòng bàng bạc niềm kính phục đối với Tử Tuyền, và tình yêu nồng nàn đối với Tiên Tiên.

***

Cuộc triển lãm tranh được cử hành như đã dự định.

Đỗ Thế Toàn điều động nhân viên của công ty, đến phòng triển lãm tranh, phụ một tay trong việc mời khách ký tên, tiếp đãi, bán tranh v.v... đủ thứ công việc nhỏ nhặt, lĩnh kinh. Ngày đầu của cuộc triển lãm, Đỗ Thế Toàn và Ý Liên, dẫn Tiểu Huy, Tô Khanh kéo nhau đến phòng triển lãm, ở đó hết một ngày. Khách

đến xem ngày hôm đó cũng khá đông, rất ít khi có cảnh người lưa thưa. Tiên Tiên và Nhược Hồng đều rất căng thẳng, một lúc lại đến trước cửa nhìn quanh nhìn quất, một lúc lại vào trong đám đông chào đón tiếp hỏi. Tiên Tiên bận trong bận ngoài, ngay cả việc đưa thức uống, châm trà v.v..., nàng đều thân hành làm lấy. Nhược Hồng thường đi theo những quái nhân trong giới văn nghệ sĩ xem tranh, lắng tai nghe đủ loại phê bình, trên gương mặt chàng luôn luôn giữ nét “bình thản như không”. Tổ Khanh chỉ quan tâm đến việc có người mua tranh hay không, không ngừng hỏi cô kế toán rằng:

- Bán được hết mấy tấm tranh rồi?

Cô kế toán luôn luôn lắc đầu. Tiểu Huy chạy lăng xăng, hết bên này qua bên nọ, đối với mỗi bức tranh, cậu bé đều tỏ ra rất ngưỡng mộ, không ngừng miệng nói:

- Anh Nhược Hồng vẽ tranh thật là đẹp! Sau này con cũng sẽ làm họa sĩ!

Sắc mặt Thế Toàn biến đi lập tức, ông gõ ngay lên đầu thẳng bé một cái:

- Một tên Mai Nhược Hồng, ông cha già này của con đã chịu không nổi rồi, nếu như thêm một đứa nữa, thôi thì chúng bây lấy đi cái mạng già này của ta luôn cho rồi!

Nguyên cả một ngày trôi qua, mọi người đều đau lưng, mỗi giò, cổ khô, môi khát, mệt hết chỗ nói. Tranh, không hề bán được

một tấm. Đỗ Thế Toàn có vẻ thất vọng, Tiên Tiên nói:

- Đây mới là ngày đầu tiên mà! Với lại chúng ta cũng không có quảng cáo! Đợi đến khi một truyền mười, mười truyền trăm, thì người đến xem tranh sẽ càng lúc càng nhiều cho mà xem!

Đỗ Thế Toàn là người rất thực tế, ông không thể không buột miệng hỏi:

- Tại sao lại không có người mua tranh nhỉ?

Tiên Tiên nói:

- Đừng có thực tế như vậy mà Ba! Giá trị của nghệ thuật, vốn không phải ở chỗ tiền bạc, mà là ở chỗ có người thưởng thức hay không! Nghệ thuật dù sao cũng không phải là một sản phẩm thương nghiệp!

Đỗ Thế Toàn hơi có chút ngớ ngẩn:

- Ô! Như vậy, cái giá tiền dán ở phía dưới bức tranh là để làm gì vậy? Đó không phải là đã “tự mình định giá” rồi đó hay sao? Mà đã định giá muốn bán, nếu không phải sản phẩm thương nghiệp thì là gì?

Nhược Hồng nói một cách buồn bã:

- Bác nói rất phải! Một tác phẩm nghệ thuật thật sự, không những cần có người tán thưởng, và còn phải thu hút được những nhà sưu tầm trả giá cao để thu mua về sưu tập! Có khoác lác đến mấy cũng vô dụng mà thôi. Thí dụ như tranh của Picasso bao giờ cũng có một giá trị nhất định, lại còn những họa sĩ khác, còn

cháu...

Chàng hơi có chút xiu xuống như một quả bóng sắp xì hơi.

Ý Liên nói:

- Mọi người đều hơi quá căng thẳng đấy thôi! Hôm nay mới là ngày đầu tiên mà! Thời gian triển lãm đến những mười ngày, chúng ta hãy từ từ xem sao!

Ngày thứ hai, những người đến xem bớt đi hết một nửa, tranh vẫn không bán ra được tấm nào. Sau đó, tình hình càng lúc càng tệ, người mỗi ngày một ít, nơi phòng triển lãm lưa thưa lác đác, mấy người nhân viên ở công ty Tứ Hải được điều động đến để phụ giúp một tay, bây giờ ngồi ngáp dài ngáp vắn vì không có việc gì làm. Ngày thứ năm, Tử Mặc dẫn “nhất kỳ tam quái”, cùng nhau kéo đến tham quan cuộc triển lãm, làm cho Nhược Hồng và Tiên Tiên vô cùng mừng rỡ. Sắc mặt của Tử Mặc vẫn còn rất khó coi, đối với Nhược Hồng và Tiên Tiên, chàng giữ thái độ ồm ồm, không thềm nói đến, làm như chỉ thuần túy đến để “xem tranh”. Nhưng Nhược Hồng thì lại mừng vô số kể, chàng đi theo Tử Mặc xem những bức tranh bằng một thái độ vô cùng nhiệt tình, chàng không ngừng nói với bọn Tử Mặc bằng một giọng chần động bàng hoàng:

- Tử Mặc, buổi triển lãm tranh này của tôi coi như hoàn toàn thất bại! Thế nhưng, anh và những người bạn trong họa hội chịu đến đây, là một sự việc có một ý nghĩa vô cùng to lớn đối với tôi!

Anh, quả thật là một người trọng tình cảm, quý bạn bè vô cùng!

Tử Mặc cất tiếng nói, giọng chàng lạnh như băng:

- Đừng nên đem chữ “bạn bè” và “nghệ thuật” lẫn lộn vào nhau!

Tôi đến đây không phải để làm bạn với ai hết! Tôi chỉ đến đây để xem tranh mà thôi!

Nhược Hồng bị nguyên một gáo nước lạnh tạt vào mặt, thế nhưng chàng vẫn nhẫn nại, chú tâm quan sát sắc mặt của Tử Mặc trong lúc xem tranh. “Nhất kỳ tam quái” thì rất nhiệt tình, hăng hái khen tặng một cách rất thành khẩn, người nào cũng nói chỉ cách có một thời gian ngắn, mà chàng đã tiến bộ không ít.

Những lời khen tặng này, làm cho Nhược Hồng cũng cảm thấy có chút an ủi. Tử Mặc xem tất cả những bức tranh treo trong phòng triển lãm một cách tỉ mỉ. Chàng nhìn Nhược Hồng, gật gù, hít vào một hơi dài, nói:

- Cậu quả thật là một kỳ tài! Tôi đã từng dự đoán, không đầy năm năm, cậu sẽ có thể dẫn đầu giới hội họa một cách dễ dàng, bây giờ xem ra, có thể cậu sẽ không cần đến năm năm đâu!

Nhược Hồng mừng vô hạn, Tiên Tiên cũng cười rạng rỡ. Nhược Hồng hỏi:

- Anh quả thấy là đúng như thế sao? Không phải anh đang an ủi tôi hay sao?

Tử Mặc “hừ” một tiếng lạnh lẽo:

- An ủi cậu? Tôi có nghĩa vụ gì mà phải an ủi cậu? Tôi hận cậu

đến xương đến tủy, không hề giảm bớt đi một ly một phân nào!...

Chàng cắn cắn răng:

- ... Thế nhưng tôi không thể không nói một cách thành thật, nét tài hoa của cậu làm cho tôi chấn động vô chừng! Nhất là những bức “Chạy”, “Bùng sáng”, “Thiếu nữ trầm tư” và “Không nuôi tiếc”... đều là những nét bút thần kỳ! Gần như làm cho tôi ganh tị!

Nói xong, chàng quay đầu, bỏ đi một nước bằng những bước chân thật dài.

Nhược Hồng vừa chấn động, vừa phấn khởi, lâu thật lâu, chàng vẫn không kềm chế nổi tâm tình của mình, chàng bấu lấy Tiên Tiên, nói:

- Tiên Tiên! Em có nghe không? Tử Mặc nói anh vẽ hay lắm kìa! Những lời nói của anh ấy lúc nào cũng cân nhắc rất cẩn thận, sức quan sát, thưởng thức của anh ấy từ trước đến nay vẫn rất bén nhạy! Có những lời nói này của anh ấy, bao nhiêu những phiền muộn, chán nản của anh từ trước đến nay, đều giảm bớt đi không ít rồi vậy!

Tiên Tiên bao giờ cũng bơm hơi cho chàng:

- Đừng nên chán nản! Ngày triển lãm còn đến những năm hôm kia mà! Nếu như có thể gặp thêm vài người tri âm như Tử Mặc, thì cũng không uổng công anh mở cuộc triển lãm tranh này rồi! Lại qua hai hôm, phòng triển lãm càng thêm lạnh lẽo. Chẳng

những không có một tiếng khen nào, mà trên tờ báo nghệ thuật của Hàng Châu, lại có một đoạn văn bình luận của những nhà phê bình:

- Mai Nhược Hồng muốn thử đem nghệ thuật hội họa của Á Đông và Tây Phương hòa hợp vào nhau, nhưng đáng tiếc là thủ pháp còn quá non nớt, để lộ đầy dẫy những dấu tích vá vúi, gượng ép. Cộng thêm việc dùng màu sắc quá đậm đà, mãnh liệt, đề tài lại quá táo bạo, như muốn tìm cách vượt trội hơn tất cả mọi người, nhưng khéo hóa thành vụn, nhìn tổng quát những tác phẩm của họ Mai, chỉ thấy anh ta quơ quào phóng bút, chủ đề không được rõ ràng, đã không gây được sự bàng hoàng trong thị giác người xem, mà cũng không làm cho người xem có được cảm giác thú vị khi nhìn ngắm, thật là làm cho người ta thất vọng lắm thay!

Đỗ Thế Toàn cảm thấy vô cùng thất vọng, quăng tờ báo lên mặt bàn, nói một cách áo nã:

- Nếu biết trước được như thế này, thì thà rằng đừng nên mở buổi triển lãm tranh còn hơn! Không hề có một câu khen thưởng, mà toàn là những lời chỉ trích, thiên hạ xem sẽ cười thúi đầu cho mà coi!

Đến nước này, Nhược Hồng đã hiểu được rằng, cuộc triển lãm tranh lần này đã hoàn toàn thất bại. Những lời khen tốt đẹp của Tử Mặc cũng không còn tác dụng gì với chàng nữa. Chàng bị sự

thất bại to lớn đó đánh gục rồi, không còn ý chí chiến đấu nữa rồi! Chàng không còn muốn đến phòng triển lãm nữa, mà chỉ muốn trốn về Thủy Vân Gian, để lánh xa tất cả mọi người, chàng nói với Tiên Tiên rằng:

- Trên họa đàn không sợ thiếu một người như anh, không có Mai Nhược Hồng, họa đàn vẫn cứ sinh động khởi sắc như thường, những bức tranh độc đáo vẫn cứ xuất hiện không ngừng! Anh có mặt trên họa đàn cũng bằng thừa... thế nhưng, một người như anh, nếu như không vẽ tranh thì còn có thể làm gì khác nữa bây giờ?

Tiên Tiên đuổi theo chàng, nói:

- Anh đừng nên chán nản! Hãy cố gắng đợi nữa xem sao, biết đâu lại có phép lạ xảy ra!

- Nghệ thuật phải trông ở thực lực, phải được người thưởng thức, phải được sự nhìn nhận của số đông người thưởng ngoạn, nếu như phải nhờ ở “phép lạ”, thì thật là bi đát quá! Anh không đợi nữa! Anh về đây! Rút cuộc thì anh cũng đã nhìn rõ được con người mình rồi!

Chàng bỏ đi. Về đến Thủy Vân Gian, đứng nhìn cảnh vật “Một phiến khói mây, một trời lồng gió” phía bên ngoài song cửa mà ngẩn ngơ, ngơ ngẩn, trầm tư suy nghĩ về sự nhỏ bé và bất lực của mình.

Cuộc triển lãm tranh đến ngày chót. Đột nhiên, phép lạ xuất hiện

thật! Có một người đàn ông tuổi trung niên, ăn vận đồ tây thẳng nếp, chải chuốt, dẫn theo một đám khoảng mười mấy nhân viên, vào xem tranh, người đàn ông trung niên đó, mỗi lần nhìn một bức tranh lại gật đầu, ông ta vừa gật đầu, mười mấy người ở phía sau cũng gật đầu theo. Ông ta vừa nói “tốt”, mười mấy người nhân viên phía sau cũng nói “tốt” theo! Sau khi xem xong hết tất cả các bức tranh trưng bày trong phòng triển lãm, ông ta mua luôn một hơi hai chục bức tranh!

Ông ta nói với Tiên Tiên rằng:

- Tôi là phó hội trưởng của Nhật Bản Tam Thái Châu Thức hội xã, tôi họ Giả! Tôi thích tranh của Mai Nhược Hồng, nét vẽ của ông ta có một phong cách rất đặc biệt, rất đặc sắc! Chúng tôi xây một khách sạn quốc tế ở Hàng Châu, cần rất nhiều tranh để treo trên tường! Do đó, mới mua một hơi hai chục bức tranh của ông ta như thế!

Không hề trả giá, không hề xin bớt. Vì đã là ngày chót của cuộc triển lãm, ông ta đem tất cả những bức tranh đã mua đi ngay ngày hôm đó, trả bằng tiền mặt tất cả, tổng số lên đến hai trăm đồng!

Tiên Tiên gần như không tin được sự thật đó, thật là quá bất ngờ. Suy nghĩ một chút, nàng cảm thấy chuyện này thật đáng nghi ngờ, làm gì có chuyện như thế xảy ra được? Nhất định là cha nàng tội nghiệp sự thất bại của Nhược Hồng, nên mới đạo diễn

ra một màn kịch như thế này! Nghĩ như thế, nàng bèn chạy thẳng về nhà trước để hỏi Đỗ Thế Toàn. Gương mặt Đỗ Thế Toàn lộ vẻ kinh ngạc hoàn toàn, ông nói một cách ngẩn ngơ:

- Có người đến mua hai chục bức tranh của nó à? Hai chục bức à? Người đó là một thằng điên hay là một thằng ngố vậy? Con đang nói đùa đấy phải không?

Tiên Tiên lấy hai trăm đồng ra để trước mặt Đỗ Thế Toàn, lần này, sắc mặt Đỗ Thế Toàn hơn hử thấy rõ, không che dấu được sự vui mừng trong lòng:

- Ha! Thằng nhỏ Mai Nhược Hồng này, chỉ tùy tiện quẹt mấy đường, vậy mà cũng bán được hai trăm đồng bạc! Thảo nào mà nó không chịu ngồi trong văn phòng!

Tiên Tiên quan sát sắc mặt cùng lời nói, biết chắc rằng Đỗ Thế Toàn không hề đạo diễn chuyện này, Tiên Tiên mừng còn hơn bắt được vàng, nàng không còn kềm chế được sự xúc động của mình. Quay người chạy ra như bay khỏi cửa, nàng xông thẳng đến Thủy Vân Gian.

Tìm được Nhược Hồng, nàng nắm lấy tay chàng, vừa cười, vừa kêu, vừa nhảy, vừa quay:

- Nhược Hồng! Nhược Hồng! Anh thành công rồi! Thành công rồi! Tranh của anh đã bán được rồi! Hai mươi bức! Hai mươi bức tất cả! “Bùng sáng”, “Chạy”, “Ánh mây”, “Không nuôi tiếc”... đều đã bán đi hết rồi! Bán được hai trăm đồng...

Nhược Hồng bị nàng quay đến đầu óc quay mòng mòng, đưa tay ra, chàng sờ sờ vào trán nàng: không hề bị sốt mà! Sao lại nói chuyện gì bậy bạ thế?

Tiên Tiên kêu lên thật to:

- Thật mà, thật mà! Em không giỡn với anh đâu, cũng không phải an ủi anh đâu, đây là một sự thật chắc chắn một trăm phần trăm! Người của Nhật Bản Tam Thái Châu Thức hội xã đã đến để mua mấy bức tranh của anh đấy! Ông hội trưởng ấy nói tranh của anh có phong cách rất đặc biệt, ông ta rất thích, ông ta thích lắm, do đó mua về để treo trong khách sạn của hội xã...

Nhược Hồng nín thở nói:

- Không thể nào như vậy được! Không thể nào có chuyện tốt như vậy, lại có thể xảy ra cho một người xui xẻo như anh được...

Tiên Tiên lắc lắc chàng, đẩy chàng:

- Anh xem này! Anh xem, đây là hai trăm đồng... Anh xem đây! Em đã về nhà hỏi ba rồi, tại vì em cũng không tin tưởng lắm về việc đã xảy ra, em sợ chuyện này là do ba sắp đặt! Thế nhưng, không phải là ba sắp đặt gì hết, mà là thực tài của anh, cuối cùng cũng có người biết thưởng thức tài nghệ của anh rồi!

Nhược Hồng hơi có chút cảm giác thật rồi, trừng mắt nhìn xấp tiền giấy, lại trừng mắt nhìn Tiên Tiên. Có khoảng mấy phút đồng hồ, chàng không có cách chi cử động được. Sau đó, chàng đột nhiên kêu to lên một tiếng:

- Trời già không phụ lòng người!

Kêu xong, chàng ôm chầm lấy Tiên Tiên, nhắc bổng nàng lên, xoay vòng vòng quanh gian phòng, một mặt xoay tròn, một mặt cười thật to nói rằng:

- Thật có một thằng điên, đến mua hai chục bức tranh của anh à?

Anh là thằng điên vẽ tranh, hấn là thằng điên mua tranh! Hấn thật là tri âm của anh vậy! Cho dù hấn là Tam Thái Tứ Thái gì cũng được, là người Trung Hoa hay người Nhật Bản gì cũng được, anh sẽ làm bạn với người này! Anh làm bạn với người này là chắc rồi!

Chàng buông Tiên Tiên ra, thở hào hển, đôi mắt chàng sáng rực niềm tự tin yêu đời trở lại:

- Anh không còn cô độc nữa, anh không còn cô độc nữa! Anh là một thằng người may mắn nhất đời! Có được vẽ tranh, có được tri âm, có được Tiên Tiên, cuộc đời của anh, quả là hoàn hảo lắm rồi!

Tiên Tiên bị sự vui mừng cuồng nhiệt của chàng làm cho vui lây, nàng vui đến độ không thể nào nói được nên lời. Nàng gật đầu lia lịa, đôi mắt nàng chứa đầy những giọt lệ vui mừng khổ tận cam lai

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 15

Buổi tối hôm ấy, nhà họ Đỗ tung bừng đãi khách, mời tất cả bốn bàn, để chúc mừng cuộc triển lãm tranh thành công của Nhược Hồng.

Những người bạn bè thân cận của Đỗ Thế Toàn đều đến đủ mặt, những nhân viên trong công ty Tứ Hải đã từng đến giúp trong buổi triển lãm tranh cũng đến đủ mặt, nhất kỳ tam quái cũng đến, và dẫn luôn cả Cốc Ngọc Nông đến... trong một lúc, nhà họ Đỗ vô cùng náo nhiệt, tiếng chúc tụng của bạn bè thân hữu không ngớt bên tai. Vú Phước, già Châu, Đại Thuận, Vĩnh Quý, Xuân Lan, Thu Quế v.v..., tất cả những người giúp việc, lằng xằng lui tới giữa đám khách khứa, đưa nước dâng trà, tuy bận rộn nhưng người nào cũng tràn đầy niềm vui.

Nhược Hồng và Tiên Tiên, đều ăn mặc tươm tất trong buổi tiệc này, Nhược Hồng mặc chiếc áo dài chính thức của chàng, xem ra cũng đầy đủ phong độ. Tiên Tiên mặc chiếc áo hoa nho nhỏ màu

tím phía trên, bên dưới là chiếc váy xếp nhiều ly màu tím, trông nàng giống như một đóa hoa Lan giữa rừng sâu u nhã. Cả hai đều lộ nét vui mừng hơn hở, mặt mày sáng rực đi lui đi tới trong đám khách khứa ồn ào. Các người khách quý đêm hôm đó, gần như ai cũng đều biết câu chuyện “xâm mình”, “nhảy lầu” của họ, do đó càng thêm chú ý đến đôi tình nhân này. Trong lòng hai người đều dạt dào một niềm vui bao la, chỉ có một điều đáng tiếc, là anh em Tử Mặc, Tử Tuyên vẫn không có mặt. Tử Tuyên vì sức khỏe chưa được bình phục, vẫn còn đang trong thời kỳ tịnh dưỡng, nhưng nàng có nhờ Chung Thư Kỳ đem đến lời chúc tụng nồng nàn nhất. Tử Mặc thì ngay cả chúc mừng cũng không có, xem ra, sự “căm hận” của chàng vẫn chưa thể tiêu tan nổi. Rượu qua ba tuần, không khí vô cùng tốt đẹp. Mọi người đều cạn ly, uống rượu một cách tận tình, lại đẩy Đỗ Thế Toàn ra, bắt ông phải “phát biểu vài câu”. Đỗ Thế Toàn đã uống đến gương mặt đỏ bừng, nét cười tràn lan lên mắt, lên môi, lên đầy khuôn mặt. Ông đưa cao ly rượu trên tay lên nói:

- Tôi chỉ biết có tàu thuyền, về tranh, tôi không biết gì cả! Nhưng được ngần ấy người đến tham quan, lại có người bỏ tiền ra mua với giá cao như thế, điều này thật là... ha ha! Có thể nói là cuộc triển lãm đã thành công rồi đấy! Tóm lại, Nhược Hồng còn trẻ mà! Đoạn đời sắp đến còn dài, hy vọng cậu ấy sẽ ngày một tiến bộ!

Mọi người vừa vỗ tay vừa kêu hay, chỉ với vài câu nói ngắn ngủi đó, đã biểu hiện hết việc Đỗ Thế Toàn “thừa nhận” Nhược Hồng, mọi người lại càng vây lấy Nhược Hồng và Tiên Tiên, chúc rượu như điên cho hai người.

Mai Nhược Hồng uống vài ly vào bụng, đã cảm thấy toàn thân phơi phới, cả người chàng đang đầy sự vui vẻ và hoan lạc, chàng hân hoan, yêu đời quá sức tưởng tượng, cầm ly rượu trên tay, chàng nâng cao lên về phía tất cả mọi người:

- Xin cảm ơn tất cả mọi người, cảm ơn hai bác, cảm ơn Tiên Tiên, cảm ơn Túy Mã Họa Hội, cảm ơn! Cảm ơn! Không có sự ủng hộ và yêu thương của mọi người, thì sẽ không có một Mai Nhược Hồng của ngày hôm nay! Tôi thật vô cùng xúc động và cảm kích! Vẽ, vốn là giấc mơ từ lúc còn bé của tôi, bao nhiêu năm nay, tôi đã vẽ một cách rất gian khổ, thế nhưng, bây giờ, tất cả những giọt mồ hôi và nước mắt đó, đều đã hóa thành sự vui mừng và mãn nguyện! Một người vẽ tranh, điều quan trọng nhất là phải được sự công nhận và khẳng định của người khác, cho dù chỉ của một người thôi, cũng đã đủ rồi! Tôi muốn mời ông Giả, hội trưởng của Tam Thái Châu Thức Hội Xã một chung rượu, đáng tiếc là ông ta đã trở về Nhật rồi, không thể đến tham dự buổi tiệc này! Tôi muốn mời hai bác, Tiên Tiên, Túy Mã Họa Hội, mỗi người một chung rượu, tôi muốn mời mỗi người, mỗi một người!

Mọi người lại vỗ tay bốp bốp như điên như cuồng, Nhược Hồng đổ đầy một ly rượu, chàng thật sự đi chuốc rượu cho từng người. “Nhất kỳ tam quái” càng nhân cơ hội này níu lấy chàng không chịu rời, họ liên tiếp đổ rượu cho chàng, có người nói “ganh tỵ”, có người nói “hâm mộ”, có người nói “vừa ganh tỵ vừa hâm mộ”... không khí tung bừng náo nhiệt, tiếng cười liên tục như không bao giờ dứt. Mọi người hi hi ha ha, niềm vui chan hòa đây đó, không khí hoan lạc lan tràn khắp mọi nơi. Và ngay trong lúc niềm vui đang tràn lan khắp nhà như thế, Vĩnh Quý đột nhiên hấp tấp đi vào phòng khách, báo cáo với Thế Toàn bằng một giọng vô cùng căng thẳng:

- Thưa ông, phía ngoài cửa có ông Uông Tử Mặc đến cùng hai người tùy tùng, bọn họ đẩy theo một xe kéo, trên đó chất đầy những tranh, đã vào đến vườn hoa, ông Mặc bảo là muốn tìm cậu Nhược Hồng!

Nhược Hồng kinh hoảng, tỉnh rượu hết một nửa, nhưng chàng lập tức phấn khởi trở lại:

- Tử Mặc? Anh ấy đến rồi! Rút cuộc anh ấy cũng đã đến rồi! Tôi biết lắm mà! Một người tri âm như Tử Mặc, sao lại có thể không nói gì đến tôi cho được...

Vừa nói, chàng vừa để ly rượu xuống bàn, chạy ra vườn hoa phía trước.

Vĩnh Quý nói một cách bất an:

- Nhưng thưa ông chủ! Trên chiếc xe đẩy đó, hình như chất đầy những bức tranh mà cậu Nhược Hồng đã bán đi!

“Xoảng” một tiếng, ly rượu trên tay của Tiên Tiên, rớt lên bàn vỡ ra thành nhiều mảnh. Nàng nhảy dựng lên, chạy theo Nhược Hồng ra ngoài. Lập tức, mọi người cảm thấy như có một cái gì đó không ổn, “nhất kỳ tam quái” và Cốc Ngọc Nông, đều chạy theo ra ngoài. Đỗ Thế Toàn, Ý Liên, Tổ Khanh, Tiểu Huy cũng chạy theo ra, sau đó, tất cả những người khách đến tham dự đều chạy ra ngoài.

Trong vườn hoa, Tử Mặc đứng thẳng người nơi đó, đầu cất cao lên, sắc mặt âm u, thâm trầm. Phía sau lưng chàng, có hai người tùy tùng đang đẩy một chiếc xe kéo đứng im lặng chờ đợi.

Nhược Hồng hơi có vẻ kinh hoảng, chàng lắp bắp:

- Tử Mặc, anh... anh... có phải anh đến để tham dự buổi tiệc hôm nay chẳng? Tử Mặc hừ lên một tiếng lạnh lẽo, chàng cất tiếng nói thật to:

- Hừ! Mai Nhược Hồng, mi nhìn được những bức tranh này chẳng?

Tử Mặc giật lấy cang xe, đổ trút tất cả những bức tranh trong đó xuống mặt đất. Một loạt những tiếng “lõn cõn lảng cảng” vang lên, từng bức tranh từng bức tranh thi nhau đổ đầy xuống mặt đất, tiếng thủy tinh va chạm vào nhau loảng xoảng, nghe đến lạnh người. Nhược Hồng rú lên kinh hoàng:

- Đó là tranh của tôi! Sao?... Sao lại là tranh của tôi?...

Tử Mặc quăng chiếc xe kéo ra thật xa, nói:

- Đúng vậy, đó là tranh của mi! Bây giờ chắc là mi cũng đã hiểu, ai là người đã mua một hơi hai chục bức tranh của mi rồi chứ?

- Ai? Hội xã Tam Thái Châu Thức...

Nhược Hồng không nói được nên lời nữa rồi, men rượu đã tỉnh hẳn, sắc mặt chàng chỉ trong thoáng chốc, đã trắng bệch còn hơn là giấy. Một cảm giác lạnh lẽo, từ phía dưới gót chân, lan lên thật nhanh khắp cùng cả tứ chi, xương cốt của chàng, chàng run rẩy nói:

- Không phải anh, không phải anh... tôi không tin...

Tử Mặc nói thật to tiếng:

- Đúng là ta! Ha ha ha! Chính ta là người đã mua tranh, chính ta là người đã nhờ người đi mua tranh, ông hội trưởng họ “Giả”, chính là người “giả”, còn Tam Thái Châu Thức hội xã, ở đâu? Cũng chỉ là một cái hội tưởng tượng do ta đặt ra mà thôi! Mi hãy nhìn những bức tranh này; “Chạy”, “Thiếu nữ trầm tư”, “Bùng sáng”, “Không nuôi tiếc”...

Chàng cầm lên từng bức một, đưa cao cho mọi người thấy, sau đó lại quăng xuống hết vào đồng tranh nằm ngổn ngang dưới đất. Nhược Hồng không nhin được, chàng định nhào tới mấy bức tranh:

- Tranh của tôi! Quả thật là tranh của tôi!

Tử Mặc nạt to lên, giọng chàng như tiếng chuông đồng vọng:

- Đứng lại! Tranh của mi, nhưng ta đã mua hết rồi, bây giờ nó là tranh của ta!...

Chàng tiến về trước một bước, đưa tay chỉ ngay vào mũi Nhược Hồng, nói bằng một giọng trách mắng thật nghiêm khắc:

- Một thằng người như mi, chơi với bạn vì những bức tranh của người, nói chuyện tình yêu vì những bức tranh của người. Vì những bức tranh, người có thể đem tình bạn, tình yêu, trách nhiệm, đạo nghĩa bỏ qua ngoài tai hết! Ta, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, chưa hề gặp phải một người đàn ông nào ích kỷ và vô tình như người! Cuối cùng thì ta cũng nhìn thấu người rồi! Trên cuộc đời này, không còn chuyện gì có thể làm cho người đau lòng nữa! Ngoại trừ...

Chàng dừng lại, đưa tay nhận lấy một bình dầu xăng từ trên tay một tên tùy tùng, sau đó đổ bình dầu xăng đó thật nhanh lên đồng tranh vẽ nằm ngổn ngang trên mặt đất. Miệng to tiếng nói rằng:

- ... đốt đi những bức tranh của người!

Nhược Hồng co chân xông thẳng về phía trước, miệng chàng gào lên điên cuồng:

- Tử Mặc... Tử Mặc... dừng...

Tiếng kêu chưa dứt, Tử Mặc đã đốt lên một cây diêm quẹt, liệng vào đồng tranh. Ừm một tiếng, ngọn lửa lập tức cháy bùng lên,

bùng bùng lan tràn ra thật nhanh. Khung tranh toàn bằng gỗ, tiếng kêu lách tách vang lên bất tận, đốt cháy thật nhanh, ngọn lửa vọt thẳng lên thật cao, thật cao, làm cho nguyên cả một khu vườn chiếu rọi một ánh sáng màu đỏ chói. Trong bóng đêm, màu ánh sáng đó làm cho ai ai nhìn vào cũng cảm thấy kinh tâm tán đờm.

Tất cả những người có mặt trong khu vườn hoa đều kinh ngạc vô cùng. Trong nhất thời, kẻ thì kêu, kẻ thì chạy, kẻ thì ùn ùn tránh xa ngọn lửa, người thì cuống cuống chạy đi tìm cách dập tắt ngọn lửa, tất cả trở thành một cục diện hỗn loạn vô cùng.

Nhược Hồng nhào thẳng tới trước bất kể nguy hiểm, bất kể ngọn lửa to đang cháy ùn ùn, chàng chụp lên một bức tranh, nhưng bị đốt nóng quá, đành phải buông ra, chàng lại đi chụp một bức tranh khác, lại bị đốt phỏng da, lại quăng xuống, chàng lại đi chụp một bức khác, lại thêm một bức khác, nhưng ngọn lửa quá to, tất cả các bức tranh đều đã bị liếm tấp, cháy bùng bùng... ánh lửa chiếu rọi trên khuôn mặt thảm thiết của chàng, chiếu đỏ đôi mắt chàng, mái tóc của chàng rối bời bời, ánh mắt hỗn loạn, bước chân loạng choạng, như một người điên bị trúng hàng ngàn hàng vạn mũi tên vẫn không chịu ngã gục xuống đất.

Tiên Tiên chạy như bay tới, chụp lấy bàn tay của Nhược Hồng, ra sức lắc lư lắc đẽ, miệng nàng gào lên thảm thiết:

- Nhược Hồng! Nhược Hồng! Bàn tay của anh! Bàn tay của anh!

Bàn tay của anh sẽ bị đốt cháy bây giờ! Buông tay ra! Buông tay ra... Nhược Hồng!

Chung Thu Kỳ la lên:

- Dập tắt ngay ngọn lửa, đừng để nó lan vào tới nhà...

Đỗ Thế Toàn kêu lên:

- Vĩnh Quý! Đại Thuận! Dem nước đến chữa lửa! Nhanh lên!

Diệp Minh la thật to:

- Mọi người đến cứu mấy bức tranh đi!

Lục Tú Sơn, Chung Thu Kỳ, Diệp Minh, Thẩm Chí Văn đều xông lên phía trước, định cứu mấy bức tranh, nhưng ngọn lửa cháy bùng bùng quá mạnh, mọi người không có cách gì đến gần được.

Trong cơn hỗn loạn, già Châu, Đại Thuận, đã dẫn nguyên một đám gia đình, xách từng thùng nước ùn ùn chạy tới, đổ ào ạt vào đám tranh đang cháy bùng bùng. Nước và lửa vừa tiếp xúc nhau, từng cụm khói trắng vọt thẳng lên cao, phát ra những tiếng xèo xèo. Hơi nóng thoát ra càng làm cho mọi người phải lùi về phía sau thêm mấy bước. Tiên Tiên lắc bàn tay Nhược Hồng một cách điên cuồng, cuối cùng nàng cũng lắc sút ra khỏi tay chàng một bức tranh đang cháy ào ào, nước lập tức tạt vào bức tranh, tranh và khung tranh, đều trở thành đồng than vụn khét lẹt.

Chỉ trong thoáng chốc, ngọn lửa đã bị dập tắt. Hai mươi bức họa đó, đều bị biến thành một đồng than đen ngòm và khét lẹt, nằm

tro trên đất, tỏa ra từng cụm khói trắng, không ngừng phát ra những tiếng nổ tí tách. Không khí bốn bề, yên lặng đến độ phát sợ, những người khách tham dự buổi tiệc hôm đó đều vây lại, người nào người nấy bàng hoàng chấn động, không thể tưởng tượng, không thể ngờ rằng mình lại mục kích một cảnh tượng kinh tâm tán đờm đến như thế.

Nhược Hồng nhìn trừng trừng vào đồng tro tàn than vụn trên mặt đất, cả người chàng hình như cũng đã biến thành tro tàn than vụn. Lâu thật lâu, chàng vẫn không nói không rằng. Sau đó, chàng loạng choạng, lắc lư, té ngổl pích xuống trước đồng than tro đó, dùng hai bàn tay ôm chặt lấy đầu mình, từ trong cổ họng chàng phát ra tiếng kêu: “ặc, ặc, ặc...”, như một con vật bị cắt tiết, đang rỉ ra giọt máu cuối cùng của cơ thể. Cái thanh âm thâm thẳm đó, làm cho tâm hồn Tiên Tiên tan nát, nàng nhào lên phía trên, ôm lấy đầu chàng, kêu lên một cách điên cuồng thâm thẳm:

- Đừng nên như thế! Đừng nên như thế! Nhược Hồng ơi...

Chung Thu Kỳ đi thẳng đến trước mặt Tử Mặc, hai tay cung lại:

- Tử Mặc, anh thật là quá đáng lắm!

Tử Mặc đưa mắt nhìn Nhược Hồng đang kêu khan trên đất, giọng chàng lạnh như băng:

- Quá đáng?... Mai Nhược Hồng! Người đau khổ rồi chẳng?

Người cũng biết thế nào là đau khổ rồi chẳng? Hãy hỏi tưởng lại những gì người đã làm cho người khác đau khổ, thì những gì mà

người phải chịu đựng ngày hôm nay, thật sự không đáng là bao cả!

Tiên Tiên ngẩng đầu lên, nhìn Tử Mặc bằng đôi mắt vô cùng căm hận. Sau đó, nàng nhảy dựng lên, nhào về phía Tử Mặc như điên như cuồng, nàng đánh thùm thụp vào người chàng, như một người điên loạn, vừa khóc vừa kêu lên:

- Tại sao anh lại có thể làm ra được những chuyện như vậy? Tại sao? Tại sao? Anh thật là đáng sợ quá! Anh thật là tàn độc còn hơn ác quỷ... anh không biết Nhược Hồng kính trọng anh đến dường nào, tôn sùng anh đến dường nào, một câu khen tặng của anh có thể đưa anh ấy lên đến thiên đàng! Anh có biết chăng? Anh nói anh ấy vẽ đẹp, anh ấy vui còn hơn một đứa trẻ được quà! Anh ấy kính trọng cái tình bạn của anh biết mấy... Thế mà anh lại nỡ lòng dùng một ngọn lửa, đốt cháy hết những bức tranh của anh ấy! Anh không chỉ đốt những bức tranh của anh ấy, mà anh đang đốt đi sinh mạng của anh ấy! Tại sao anh lại có thể làm được một việc tàn nhẫn đến như thế? Tại sao anh lại có thể làm được chứ...

Tử Mặc đẩy Tiên Tiên ra, lùi lại một bước. Lớn tiếng nói rằng:

- Tôi quả thật đã làm một việc tàn nhẫn! Thế nhưng, Mai Nhược Hồng đã làm biết bao nhiêu chuyện tàn nhẫn, thế mà hắn không có cả cảm giác nữa kia!

Nói xong, chàng quay đầu bỏ đi, hai tên tùy tùng, cũng bỏ đi

theo một nước.

Đỗ Thế Toàn nhìn mọi việc xảy ra đến đây, đau thương, thất vọng và kinh ngạc, đã làm cho ông không còn cách gì chịu đựng nổi nữa. Thở ra một hơi dài than vãn, ông bước loạng choạng về hướng phòng khách nhà, Ý Liên và Tổ Khanh đi sát theo ông. Vào đến phòng khách, ông ngồi té phịch lên ghế, thần sắc ông bàng hoàng, giọng nói ông rên rỉ:

- Thì ra không phải là tên phú thương nào mua tranh của hấn... thì ra chỉ là bạn tốt của hấn mua tranh của hấn, mua tranh của hấn, không phải vì yêu tranh của hấn, mà vì muốn đốt tranh của hấn... ồ ồ! Ta không hiểu nổi, cái thế giới này, ta đã hoàn toàn theo không kịp rồi! Có thể vì tình yêu mà xâm mình, nhảy lầu, có thể vì trả thù mà mua tranh, đốt tranh... ta đã bị bọn chúng đánh bại rồi... ta thua rồi! Ta thua rồi!...

***

Đêm đã sâu.

Nhược Hồng vẫn còn ngồi trước đám tro tàn than vụn đó, dùng tay ôm lấy đầu, không hề nhúc nhích, không hề cử động. Những người khách, ai ai cũng đều lắc đầu, áo nào bỏ ra về. Vây quanh Nhược Hồng, là nhất kỳ tam quái, Cốc Ngọc Nông, và Tiên Tiên. Họ muốn khuyên chàng vào nhà, khuyên chàng trị liệu những vết thương trên tay, nhưng chàng không chịu di động thân hình, cũng không chịu để người khác nhìn bàn tay của chàng.

Vĩnh Quý mời ông thầy thuốc đến, chàng ngồi ở đó, nhưng vẫn không chịu di động, thầy thuốc mới vừa đụng vào vai chàng, chàng đã gào lên thật to:

- Đi chỗ khác! Đừng đụng vào tôi! Đừng ai đụng vào tôi! Đừng! Đừng!...

Tiên Tiên tan lòng nát dạ, ruột gan nóng như lửa đốt. Nàng nhào tới phía chàng, đẩy ông thầy thuốc ra, dùng sức lắc lắc người chàng, nước mắt nàng tuôn xuống như mưa, nàng vừa khóc, vừa kêu lên thật to:

- Anh sống trên đời, là vì vẽ tranh! Sinh mệnh của anh, là cho hội họa! Cho dù tình yêu mãnh liệt của em, cũng không thể làm dao động ý chí vẽ tranh của anh! Thế nhưng, một điều không thể thiếu khi vẽ tranh, là sự cuồng nhiệt của anh, đôi mắt của anh và đôi tay của anh... bây giờ, anh không cho thầy thuốc trị liệu đôi tay cho anh, anh dự định bỏ phế đi đôi tay này chẳng? Anh dự định là cả một đời sẽ không vẽ tranh nữa hay chẳng? Lúc trước, ba muốn làm hư đi đôi tay của anh, em đã vì muốn ngăn cản nên đã nhảy lầu mà không chút chần chừ do dự, không hề tiếc rẻ sinh mạng của mình, anh quên rồi sao? Anh quên rồi sao?...

Nàng khóc thật to, đưa tay kéo lấy cánh tay chàng:

- ... Đứng dậy! Đứng dậy! Em không cho anh như thế! Em không cho anh ngừng vẽ, em không cho anh làm hư đôi bàn tay này... em không cho anh buông xuôi, từ đây, đời sống hội họa của anh

không phải chỉ của một mình anh nữa, mà cũng là của em!...

Nàng dùng hết sức lực của mình, rút cuộc cũng đã kéo được đôi tay chàng ra: - ... Vì em, anh nhất định phải tiếp tục vẽ! Vì em, anh nhất định phải không để cho Tử Mặc đánh gục! Vì em, anh nhất định phải cố gắng trở lại! Vì em, anh nhất định phải bảo trọng lấy thân!

Những lời kêu gọi xé gan nát ruột đó của Tiên Tiên, cuối cùng cũng đã lay chuyển được Nhược Hồng. Bàn tay chàng buông ra, xòe thẳng tới trước cho ông thầy thuốc xem xét. Hai bàn tay của chàng, trông thê thảm đến độ không ai dám nhìn thẳng vào, vừa đỏ vừa sưng, nổi lên những mọng nước. Ông thầy thuốc vội vàng thoa thuốc lên cho chàng, băng lại. Chỉ trong chốc lát, hai bàn tay chàng đều quấn đầy bông băng trắng xóa, nguyên cả một lớp dày bạch không cử động được. Thầy thuốc lại kê cho một toa thuốc uống, dặn dò một lô những chuyện cần phải cẩn thận để đừng bị làm độc.

Sau đó, ông thầy thuốc ra về. Ý Liên nói với Tiên Tiên:

- Mẹ cho dọn ra một phòng trống, để cho Nhược Hồng ở tạm dưỡng thương, với tình trạng như thế này, không thể nào về được đâu.

Thế nhưng, Nhược Hồng vùng vẫy đứng dậy, thân hình loạng choạng, lảo đảo như một người say. Chung Thư Kỳ, Diệp Minh v.v... vội vàng đưa tay ra vịn chàng. Nhược Hồng vùng thoát ra

khỏi mọi người, đứng một cách thiếu não, ánh mắt cứ nhìn trần trời về phía trước.

Chàng nói thật ngắn gọn:

- Tôi muốn trở về Thủy Vân Gian!

Diệp Minh khuyên chàng:

- Chi cho khổ vậy? Trở về Thủy Vân Gian, nấu thuốc cũng không tiện, thay thuốc cũng bất tiện... nấu ăn cũng không tiện...

Chàng vẫn lặp lại câu nói:

- Tôi muốn về Thủy Vân Gian!

Thẩm Chí Văn nói:

- Được rồi! Chúng tôi đưa cậu về Thủy Vân Gian!

Mọi người đều đến dìu chàng, cánh tay Nhược Hồng hất ra, chàng nói thật to tiếng:

- Đừng có ai đi theo tôi, tôi đi về một mình!

Nói xong, chàng cất bước về hướng cửa chính, bước đi chàng xiêu vẹo, thân hình ngã nghiêng, ngã ngửa.

Tiên Tiên hỏi bằng một giọng thật mạnh mẽ:

- Anh không cần cả em đi theo hay sao?... Trễ quá rồi! Em đi theo anh, đi mãi đã trở thành thói quen rồi! Khi tất cả mọi người trên thế giới này đều bỏ rơi anh, em đi theo anh, khi anh bỏ rơi tất cả mọi người trên thế giới này, em cũng đi theo anh!

Thế là, Tiên Tiên cất từng bước thật dài tiến về phía trước, dìu lấy Nhược Hồng, đi thẳng ra ngoài một cách thật kiên quyết.

è thân cận của Đỗ Thế Toàn đều đến đủ mặt, những nhân viên trong công ty Tứ Hải đã từng đến giúp trong buổi triển lãm tranh cũng đến đủ mặt, nhất kỳ tam quái cũng đến, và dẫn luôn cả Cốc Ngọc Nông đến... trong một lúc, nhà họ Đỗ vô cùng náo nhiệt, tiếng chúc tụng của bạn bè thân hữu không ngớt bên tai. Vú Phước, già Châu, Đại Thuận, Vĩnh Quý, Xuân Lan, Thu Quế v.v..., tất cả những người giúp việc, lẫn xăng lui tới giữa đám khách khứa, đưa nước dâng trà, tuy bận rộn nhưng người nào cũng tràn đầy niềm vui.

Nhược Hồng và Tiên Tiên, đều ăn mặc tươm tất trong buổi tiệc này, Nhược Hồng mặc chiếc áo dài chính thức của chàng, xem ra cũng đầy đủ phong độ. Tiên Tiên mặc chiếc áo hoa nho nhỏ màu tím phía trên, bên dưới là chiếc váy xếp nhiều ly màu tím, trông nàng giống như một đóa hoa Lan giữa rừng sâu u nhã. Cả hai đều lộ nét vui mừng hơn hở, mặt mày sáng rực đi lui đi tới trong đám khách khứa ồn ào. Các người khách quý đêm hôm đó, gần như ai cũng đều biết câu chuyện “xâm mình”, “nhảy lầu” của họ, do đó càng thêm chú ý đến đôi tình nhân này. Trong lòng hai người đều dạt dào một niềm vui bao la, chỉ có một điều đáng tiếc, là anh em Tử Mặc, Tử Tuyên vẫn không có mặt. Tử Tuyên vì sức khỏe chưa được bình phục, vẫn còn đang trong thời kỳ tịnh dưỡng, nhưng nàng có nhờ Chung Thư Kỳ đem đến lời chúc tụng nồng nàn nhất. Tử Mặc thì ngay cả chúc mừng cũng không

có, xem ra, sự “căm hận” của chàng vẫn chưa thể tiêu tan nổi. Rượu qua ba tuần, không khí vô cùng tốt đẹp. Mọi người đều cạn ly, uống rượu một cách tận tình, lại đẩy Đỗ Thế Toàn ra, bắt ông phải “phát biểu vài câu”. Đỗ Thế Toàn đã uống đến gương mặt đỏ bừng, nét cười tràn lan lên mắt, lên môi, lên đầy khuôn mặt. Ông đưa cao ly rượu trên tay lên nói:

- Tôi chỉ biết có tàu thuyền, về tranh, tôi không biết gì cả! Nhưng được ngàn ấy người đến tham quan, lại có người bỏ tiền ra mua với giá cao như thế, điều này thật là... ha ha! Có thể nói là cuộc triển lãm đã thành công rồi đây! Tóm lại, Nhược Hồng còn trẻ mà! Đoạn đời sắp đến còn dài, hy vọng cậu ấy sẽ ngày một tiến bộ!

Mọi người vừa vỗ tay vừa kêu hay, chỉ với vài câu nói ngắn ngủi đó, đã biểu hiện hết việc Đỗ Thế Toàn “thừa nhận” Nhược Hồng, mọi người lại càng vây lấy Nhược Hồng và Tiên Tiên, chúc rượu như điên cho hai người.

Mai Nhược Hồng uống vài ly vào bụng, đã cảm thấy toàn thân phơi phới, cả người chàng đọng đầy sự vui vẻ và hoan lạc, chàng hân hoan, yêu đời quá sức tưởng tượng, cầm ly rượu trên tay, chàng nâng cao lên về phía tất cả mọi người:

- Xin cảm ơn tất cả mọi người, cảm ơn hai bác, cảm ơn Tiên Tiên, cảm ơn Túy Mã Họa Hội, cảm ơn! Cảm ơn! Không có sự ủng hộ và yêu thương của mọi người, thì sẽ không có một Mai

Nhược Hồng của ngày hôm nay! Tôi thật vô cùng xúc động và cảm kích! Vẽ, vốn là giấc mơ từ lúc còn bé của tôi, bao nhiêu năm nay, tôi đã vẽ một cách rất gian khổ, thế nhưng, bây giờ, tất cả những giọt mồ hôi và nước mắt đó, đều đã hóa thành sự vui mừng và mãn nguyện! Một người vẽ tranh, điều quan trọng nhất là phải được sự công nhận và khẳng định của người khác, cho dù chỉ của một người thôi, cũng đã đủ rồi! Tôi muốn mời ông Giả, hội trưởng của Tam Thái Châu Thức Hội Xã một chung rượu, đáng tiếc là ông ta đã trở về Nhật rồi, không thể đến tham dự buổi tiệc này! Tôi muốn mời hai bác, Tiên Tiên, Túy Mã Họa Hội, mỗi người một chung rượu, tôi muốn mời mỗi người, mỗi một người!

Mọi người lại vỗ tay bộp bộp như điên như cuồng, Nhược Hồng đổ đầy một ly rượu, chàng thật sự đi chuốc rượu cho từng người. “Nhất kỳ tam quái” càng nhân cơ hội này níu lấy chàng không chịu rời, họ liên tiếp đổ rượu cho chàng, có người nói “ganh tỵ”, có người nói “hâm mộ”, có người nói “vừa ganh tỵ vừa hâm mộ”... không khí tung bừng náo nhiệt, tiếng cười liên tục như không bao giờ dứt. Mọi người hi hi ha ha, niềm vui chan hòa đây đó, không khí hoan lạc lan tràn khắp mọi nơi. Và ngay trong lúc niềm vui đang tràn lan khắp nhà như thế, Vĩnh Quý đột nhiên hấp tấp đi vào phòng khách, báo cáo với Thế Toàn bằng một giọng vô cùng căng thẳng:

- Thưa ông, phía ngoài cửa có ông Uông Tử Mặc đến cùng hai người tùy tùng, bọn họ đẩy theo một xe kéo, trên đó chất đầy những tranh, đã vào đến vườn hoa, ông Mặc bảo là muốn tìm cậu Nhược Hồng!

Nhược Hồng kinh hoảng, tỉnh rượu hết một nửa, nhưng chàng lập tức phấn khởi trở lại:

- Tử Mặc? Anh ấy đến rồi! Rút cuộc anh ấy cũng đã đến rồi! Tôi biết lắm mà! Một người tri âm như Tử Mặc, sao lại có thể không nói gì đến tôi cho được...

Vừa nói, chàng vừa để ly rượu xuống bàn, chạy ra vườn hoa phía trước.

Vĩnh Quý nói một cách bất an:

- Nhưng thưa ông chủ! Trên chiếc xe đầy đó, hình như chất đầy những bức tranh mà cậu Nhược Hồng đã bán đi!

“Xoảng” một tiếng, ly rượu trên tay của Tiên Tiên, rớt lên bàn vỡ ra thành nhiều mảnh. Nàng nhảy dựng lên, chạy theo Nhược Hồng ra ngoài. Lập tức, mọi người cảm thấy như có một cái gì đó không ổn, “nhất kỳ tam quái” và Cốc Ngọc Nông, đều chạy theo ra ngoài. Đỗ Thế Toàn, Ý Liên, Tô Khanh, Tiểu Huy cũng chạy theo ra, sau đó, tất cả những người khách đến tham dự đều chạy ra ngoài.

Trong vườn hoa, Tử Mặc đứng thẳng người nơi đó, đầu cất cao lên, sắc mặt âm u, thâm trầm. Phía sau lưng chàng, có hai người

tùy tùng đang đẩy một chiếc xe kéo đứng im lặng chờ đợi.

Nhược Hồng hơi có vẻ kinh hoảng, chàng lắp bắp:

- Tử Mặc, anh... anh... có phải anh đến để tham dự buổi tiệc hôm nay chẳng? Tử Mặc hừ lên một tiếng lạnh lẽo, chàng cất tiếng nói thật to:

- Hừ! Mai Nhược Hồng, mi nhìn được những bức tranh này chẳng?

Tử Mặc giật lấy càng xe, đổ trút tất cả những bức tranh trong đó xuống mặt đất. Một loạt những tiếng “lỗn cồn lảng cảng” vang lên, từng bức tranh từng bức tranh thi nhau đổ đầy xuống mặt đất, tiếng thủy tinh va chạm vào nhau loảng xoảng, nghe đến lạnh người. Nhược Hồng rú lên kinh hoàng:

- Đó là tranh của tôi! Sao?... Sao lại là tranh của tôi?...

Tử Mặc quăng chiếc xe kéo ra thật xa, nói:

- Đúng vậy, đó là tranh của mi! Bây giờ chắc là mi cũng đã hiểu, ai là người đã mua một hơi hai chục bức tranh của mi rồi chứ?

- Ai? Hội xã Tam Thái Châu Thức...

Nhược Hồng không nói được nên lời nữa rồi, men rượu đã tỉnh hẳn, sắc mặt chàng chỉ trong thoáng chốc, đã trắng bệch còn hơn là giấy. Một cảm giác lạnh lẽo, từ phía dưới gót chân, lan lên thật nhanh khắp cùng cả tứ chi, xương cốt của chàng, chàng run rẩy nói:

- Không phải anh, không phải anh... tôi không tin...

Tử Mặc nói thật to tiếng:

- Đúng là ta! Ha ha ha! Chính ta là người đã mua tranh, chính ta là người đã nhờ người đi mua tranh, ông hội trưởng họ “Giả”, chính là người “giả”, còn Tam Thái Châu Thức hội xã, ở đâu? Cũng chỉ là một cái hội tưởng tượng do ta đặt ra mà thôi! Mi hãy nhìn những bức tranh này; “Chạy”, “Thiếu nữ trầm tư”, “Bùng sáng”, “Không nuôi tiếc”...

Chàng cầm lên từng bức một, đưa cao cho mọi người thấy, sau đó lại quăng xuống hết vào đồng tranh nằm ngổn ngang dưới đất. Nhược Hồng không nhìn được, chàng định nhào tới mấy bức tranh:

- Tranh của tôi! Quả thật là tranh của tôi!

Tử Mặc nạt to lên, giọng chàng như tiếng chuông đồng vọng:

- Đứng lại! Tranh của mi, nhưng ta đã mua hết rồi, bây giờ nó là tranh của ta!...

Chàng tiến về trước một bước, đưa tay chỉ ngay vào mũi Nhược Hồng, nói bằng một giọng trách mắng thật nghiêm khắc:

- Một thằng người như mi, chơi với bạn vì những bức tranh của người, nói chuyện tình yêu vì những bức tranh của người. Vì những bức tranh, người có thể đem tình bạn, tình yêu, trách nhiệm, đạo nghĩa bỏ qua ngoài tai hết! Ta, từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, chưa hề gặp phải một người đàn ông nào ích kỷ và vô tình như người! Cuối cùng thì ta cũng nhìn thấu người rồi! Trên

cuộc đời này, không còn chuyện gì có thể làm cho người đau lòng nữa! Ngoại trừ...

Chàng dừng lại, đưa tay nhận lấy một bình dầu xăng từ trên tay một tên tùy tùng, sau đó đổ bình dầu xăng đó thật nhanh lên đồng tranh vẽ nằm ngổn ngang trên mặt đất. Miệng to tiếng nói rằng:

- ... đốt đi những bức tranh của người!

Nhược Hồng co chân xông thẳng về phía trước, miệng chàng gào lên điên cuồng:

- Tử Mặc... Tử Mặc... dừng...

Tiếng kêu chưa dứt, Tử Mặc đã đốt lên một cây diêm quẹt, liệng vào đồng tranh. Ùm một tiếng, ngọn lửa lập tức cháy bùng lên, bùng bùng lan tràn ra thật nhanh. Khung tranh toàn bằng gỗ, tiếng kêu lách tách vang lên bất tận, đốt cháy thật nhanh, ngọn lửa vọt thẳng lên thật cao, thật cao, làm cho nguyên cả một khu vườn chiếu rọi một ánh sáng màu đỏ chói. Trong bóng đêm, màu ánh sáng đỏ làm cho ai ai nhìn vào cũng cảm thấy kinh tâm tán đởm.

Tất cả những người có mặt trong khu vườn hoa đều kinh ngạc vô cùng. Trong nhất thời, kẻ thì kêu, kẻ thì chạy, kẻ thì ùn ùn tránh xa ngọn lửa, người thì cuống cuống chạy đi tìm cách dập tắt ngọn lửa, tất cả trở thành một cục diện hỗn loạn vô cùng.

Nhược Hồng nhào thẳng tới trước bất kể nguy hiểm, bất kể ngọn

lửa to đang cháy ùn ùn, chàng chụp lên một bức tranh, nhưng bị đốt nóng quá, đành phải buông ra, chàng lại đi chụp một bức tranh khác, lại bị đốt phỏng da, lại quăng xuống, chàng lại đi chụp một bức khác, lại thêm một bức khác, nhưng ngọn lửa quá to, tất cả các bức tranh đều đã bị liếm tấp, cháy bùng bùng... ánh lửa chiếu rọi trên khuôn mặt thảm thiết của chàng, chiếu đỏ đôi mắt chàng, mái tóc của chàng rơi bời bời, ánh mắt hỗn loạn, bước chân loạng choạng, như một người điên bị trúng hàng ngàn hàng vạn mũi tên vẫn không chịu ngã gục xuống đất.

Tiên Tiên chạy như bay tới, chụp lấy bàn tay của Nhược Hồng, ra sức lắc lắc lắc để, miệng nàng gào lên thảm thiết:

- Nhược Hồng! Nhược Hồng! Bàn tay của anh! Bàn tay của anh! Bàn tay của anh sẽ bị đốt cháy bây giờ! Buông tay ra! Buông tay ra... Nhược Hồng!

Chung Thư Kỳ la lên:

- Dập tắt ngay ngọn lửa, đừng để nó lan vào tới nhà...

Đỗ Thế Toàn kêu lên:

- Vĩnh Quý! Đại Thuận! Dem nước đến chữa lửa! Nhanh lên!

Diệp Minh la thật to:

- Mọi người đến cứu mấy bức tranh đi!

Lục Tú Sơn, Chung Thư Kỳ, Diệp Minh, Thẩm Chí Văn đều xông lên phía trước, định cứu mấy bức tranh, nhưng ngọn lửa cháy bùng bùng quá mạnh, mọi người không có cách gì đến gần

được.

Trong cơn hỗn loạn, già Châu, Đại Thuận, đã dẫn nguyên một đám gia đình, xách từng thùng nước ùn ùn chạy tới, đổ ào ạt vào đám tranh đang cháy bùng bùng. Nước và lửa vừa tiếp xúc nhau, từng cụm khói trắng vọt thẳng lên cao, phát ra những tiếng xèo xèo. Hơi nóng thoát ra càng làm cho mọi người phải lùi về phía sau thêm mấy bước. Tiên Tiên lắc bàn tay Nhược Hồng một cách điên cuồng, cuối cùng nàng cũng lắc sút ra khỏi tay chàng một bức tranh đang cháy ào ào, nước lập tức tạt vào bức tranh, tranh và khung tranh, đều trở thành đồng than vụn khét lẹt.

Chỉ trong thoáng chốc, ngọn lửa đã bị dập tắt. Hai mươi bức họa đó, đều bị biến thành một đồng than đen ngòm và khét lẹt, nằm tro trên đất, tỏa ra từng cụm khói trắng, không ngừng phát ra những tiếng nổ tí tách. Không khí bốn bề, yên lặng đến độ phát sợ, những người khách tham dự buổi tiệc hôm đó đều vây lại, người nào người nấy bàng hoàng chấn động, không thể tưởng tượng, không thể ngờ rằng mình lại mục kích một cảnh tượng kinh tâm tán đờm đến như thế.

Nhược Hồng nhìn trừng trừng vào đồng tro tàn than vụn trên mặt đất, cả người chàng hình như cũng đã biến thành tro tàn than vụn. Lâu thật lâu, chàng vẫn không nói không rằng. Sau đó, chàng loạng choạng, lắc lư, té ngổl pịch xuống trước đồng than tro đó, dùng hai bàn tay ôm chặt lấy đầu mình, từ trong cổ họng

chàng phát ra tiếng kêu: “ặc, ặc, ặc...”, như một con vật bị cắt tiết, đang rỉ ra giọt máu cuối cùng của cơ thể. Cái thanh âm thâm thẳm đó, làm cho tâm hồn Tiên Tiên tan nát, nàng nhào lên phía trên, ôm lấy đầu chàng, kêu lên một cách điên cuồng thê thảm:

- Đừng nên như thế! Đừng nên như thế! Nhược Hồng ơi...

Chung Thư Kỳ đi thẳng đến trước mặt Tử Mặc, hai tay cung lại:

- Tử Mặc, anh thật là quá đáng lắm!

Tử Mặc đưa mắt nhìn Nhược Hồng đang kêu khan trên đất, giọng chàng lạnh như băng:

- Quá đáng?... Mai Nhược Hồng! Người đau khổ rồi chẳng?

Người cũng biết thế nào là đau khổ rồi chẳng? Hãy hỏi tưởng lại những gì người đã làm cho người khác đau khổ, thì những gì mà người phải chịu đựng ngày hôm nay, thật sự không đáng là bao cả!

Tiên Tiên ngẩng đầu lên, nhìn Tử Mặc bằng đôi mắt vô cùng căm hận. Sau đó, nàng nhảy dựng lên, nhào về phía Tử Mặc như điên như cuồng, nàng đánh thùm thụp vào người chàng, như một người điên loạn, vừa khóc vừa kêu lên:

- Tại sao anh lại có thể làm ra được những chuyện như vậy? Tại sao? Tại sao? Anh thật là đáng sợ quá! Anh thật là tàn độc còn hơn ác quỷ... anh không biết Nhược Hồng kính trọng anh đến dường nào, tôn sùng anh đến dường nào, một câu khen tặng của anh có thể đưa anh ấy lên đến thiên đàng! Anh có biết chẳng?

Anh nói anh ấy vẽ đẹp, anh ấy vui còn hơn một đứa trẻ được quà! Anh ấy kính trọng cái tình bạn của anh biết mấy... Thế mà anh lại nỡ lòng dùng một ngọn lửa, đốt cháy hết những bức tranh của anh ấy! Anh không chỉ đốt những bức tranh của anh ấy, mà anh đang đốt đi sinh mạng của anh ấy! Tại sao anh lại có thể làm được một việc tàn nhẫn đến như thế? Tại sao anh lại có thể làm được chứ...

Tử Mặc đẩy Tiên Tiên ra, lùi lại một bước. Lớn tiếng nói rằng:
- Tôi quả thật đã làm một việc tàn nhẫn! Thế nhưng, Mai Nhược Hồng đã làm biết bao nhiêu chuyện tàn nhẫn, thế mà hắn không có cả cảm giác nữa kia!

Nói xong, chàng quay đầu bỏ đi, hai tên tùy tùng, cũng bỏ đi theo một nước.

Đỗ Thế Toàn nhìn mọi việc xảy ra đến đây, đau thương, thất vọng và kinh ngạc, đã làm cho ông không còn cách gì chịu đựng nổi nữa. Thở ra một hơi dài than vãn, ông bước loạng choạng về hướng phòng khách nhà, Ý Liên và Tổ Khanh đi sát theo ông. Vào đến phòng khách, ông ngồi té phịch lên ghế, thần sắc ông bàng hoàng, giọng nói ông rên rỉ:

- Thì ra không phải là tên phú thương nào mua tranh của hắn... thì ra chỉ là bạn tốt của hắn mua tranh của hắn, mua tranh của hắn, không phải vì yêu tranh của hắn, mà vì muốn đốt tranh của hắn... ô ô! Ta không hiểu nổi, cái thế giới này, ta đã hoàn toàn

theo không kịp rồi! Có thể vì tình yêu mà xâm mình, nhảy lầu, có thể vì trả thù mà mua tranh, đốt tranh... ta đã bị bọn chúng đánh bại rồi... ta thua rồi! Ta thua rồi!...

***

Đêm đã sâu.

Nhược Hồng vẫn còn ngồi trước đám tro tàn than vụn đó, dùng tay ôm lấy đầu, không hề nhúc nhích, không hề cử động. Những người khách, ai ai cũng đều lắc đầu, áo nào bỏ ra về. Vây quanh Nhược Hồng, là nhất kỳ tam quái, Cốc Ngọc Nông, và Tiên Tiên. Họ muốn khuyên chàng vào nhà, khuyên chàng trị liệu những vết thương trên tay, nhưng chàng không chịu di động thân hình, cũng không chịu để người khác nhìn bàn tay của chàng. Vĩnh Quý mời ông thầy thuốc đến, chàng ngồi ở đó, nhưng vẫn không chịu di động, thầy thuốc mới vừa đụng vào vai chàng, chàng đã gầm lên thật to:

- Đi chỗ khác! Đừng đụng vào tôi! Đừng ai đụng vào tôi! Đừng! Đừng!...

Tiên Tiên tan lòng nát dạ, ruột gan nóng như lửa đốt. Nàng nhào tới phía chàng, đẩy ông thầy thuốc ra, dùng sức lắc lắc người chàng, nước mắt nàng tuôn xuống như mưa, nàng vừa khóc, vừa kêu lên thật to:

- Anh sống trên đời, là vì vẽ tranh! Sinh mệnh của anh, là cho hội họa! Cho dù tình yêu mãnh liệt của em, cũng không thể làm

dao động ý chí vẽ tranh của anh! Thế nhưng, một điều không thể thiếu khi vẽ tranh, là sự cuồng nhiệt của anh, đôi mắt của anh và đôi tay của anh... bây giờ, anh không cho thầy thuốc trị liệu đôi tay cho anh, anh dự định bỏ phế đi đôi tay này chẳng? Anh dự định là cả một đời sẽ không vẽ tranh nữa hay chẳng? Lúc trước, ba muốn làm hư đi đôi tay của anh, em đã vì muốn ngăn cản nên đã nhảy lầu mà không chút chần chừ do dự, không hề tiếc rẽ sinh mạng của mình, anh quên rồi sao? Anh quên rồi sao?...

Nàng khóc thật to, đưa tay kéo lấy cánh tay chàng:

- ... Đứng dậy! Đứng dậy! Em không cho anh như thế! Em không cho anh ngừng vẽ, em không cho anh làm hư đôi bàn tay này... em không cho anh buông xuôi, từ đây, đời sống hội họa của anh không phải chỉ của một mình anh nữa, mà cũng là của em!...

Nàng dùng hết sức lực của mình, rút cuộc cũng đã kéo được đôi tay chàng ra: - ... Vì em, anh nhất định phải tiếp tục vẽ! Vì em, anh nhất định phải không để cho Tử Mặc đánh gục! Vì em, anh nhất định phải cố gắng trở lại! Vì em, anh nhất định phải bảo trọng lấy thân!

Những lời kêu gọi xé gan nát ruột đó của Tiên Tiên, cuối cùng cũng đã lay chuyển được Nhược Hồng. Bàn tay chàng buông ra, xòe thẳng tới trước cho ông thầy thuốc xem xét. Hai bàn tay của chàng, trông thô thâm đến độ không ai dám nhìn thẳng vào, vừa đỏ vừa sưng, nổi lên những mọng nước. Ông thầy thuốc vội vàng

thoa thuốc lên cho chàng, băng lại. Chỉ trong chốc lát, hai bàn tay chàng đều quần đầy bông băng trắng xóa, nguyên cả một lớp dày bịch không cử động được. Thầy thuốc lại kê cho một toa thuốc uống, dặn dò một lô những chuyện cần phải cẩn thận để đừng bị làm độc.

Sau đó, ông thầy thuốc ra về. Ý Liên nói với Tiên Tiên:

- Mẹ cho dọn ra một phòng trống, để cho Nhược Hồng ở tạm dưỡng thương, với tình trạng như thế này, không thể nào về được đâu.

Thế nhưng, Nhược Hồng vùng vẫy đứng dậy, thân hình loạng choạng, lảo đảo như một người say. Chung Thu Kỳ, Diệp Minh v.v... vội vàng đưa tay ra vịn chàng. Nhược Hồng vùng thoát ra khỏi mọi người, đứng một cách thiếu nỗ, ánh mắt cứ nhìn trần trời về phía trước.

Chàng nói thật ngắn gọn:

- Tôi muốn trở về Thủy Vân Gian!

Diệp Minh khuyên chàng:

- Chi cho khổ vậy? Trở về Thủy Vân Gian, nấu thuốc cũng không tiện, thay thuốc cũng bất tiện... nấu ăn cũng không tiện...

Chàng vẫn lặp lại câu nói:

- Tôi muốn về Thủy Vân Gian!

Thẩm Chí Văn nói:

- Được rồi! Chúng tôi đưa cậu về Thủy Vân Gian!

Mọi người đều đến dìu chàng, cánh tay Nhược Hồng hất ra, chàng nói thật to tiếng:

- Đừng có ai đi theo tôi, tôi đi về một mình!

Nói xong, chàng cất bước về hướng cửa chính, bước đi chàng xiêu vẹo, thân hình ngã nghiêng, ngã ngựa.

Tiên Tiên hỏi bằng một giọng thật mạnh mẽ:

- Anh không cần cả em đi theo hay sao?... Trễ quá rồi! Em đi theo anh, đi mãi đã trở thành thói quen rồi! Khi tất cả mọi người trên thế giới này đều bỏ rơi anh, em đi theo anh, khi anh bỏ rơi tất cả mọi người trên thế giới này, em cũng đi theo anh!

Thế là, Tiên Tiên cất từng bước thật dài tiến về phía trước, dìu lấy Nhược Hồng, đi thẳng ra ngoài một cách thật kiên quyết.

QUYNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 16

Trở về nằm trong Thủy Vân Gian, Nhược Hồng ngã bệnh. Từ nhỏ, Nhược Hồng đã rất ít bị bệnh, mười sáu tuổi rời khỏi nhà, một thân một mình, lưu lạc khắp vùng Đại Giang Nam Bắc, chàng đã từng đi thật xa, đến tận khu Đôn Hoàng, lại cũng đã từng đi bộ băng ngang sa mạc... dù vậy, chàng vẫn khỏe mạnh, yêu đời, gần như cũng ít khi bị những bệnh tật thông thường như sổ mũi, cảm cúm. Thế nhưng lần này, chàng đã ngã bệnh. Chàng bị sốt rất cao, suốt ngày nói mê ú ớ, có cả mấy hôm, chàng gần như bất tỉnh nhân sự. Chỉ cảm thấy như có một ngọn lửa đang cháy ngùn ngụt trong người chàng, thiêu đốt từng sợi thần kinh, như muốn biến cả người chàng ra tro bụi. Trong đám tro bụi than tàn đó, chàng cảm thấy vô cùng đau đớn, đau đến tận cùng trái tim, đau đến thấu xương thấu tủy, đau đến từng đầu ngón tay, đau đến từng dây mạch máu, đau đến độ, cuối cùng chàng phải phát ra tiếng kêu rên rỉ, thế nhưng, tiếng kêu chàng lại trở nên vô

cùng yếu ớt, khàn đục, gần như hoàn toàn không có một âm thanh nào.

Trong giai đoạn âm u của những ngày tháng đó, không phải chàng hoàn toàn không có tri giác, chàng biết rằng Tiên Tiên vẫn túc trực ngày đêm bên cạnh giường chàng, đút nước, đút thuốc, ân cần chăm sóc. Chàng biết nhất kỳ tam quái và Cốc Ngọc Nông, đều thay phiên nhau đến viếng thăm chàng. Chàng biết Từ Tuyên cũng đã đến, nàng đem đến rất nhiều loại thuốc bắc quý giá, và đã ngồi nói chuyện với Tiên Tiên rất lâu. Chàng cũng biết là thầy thuốc Đông y Tây y, đều đã từng đến bên giường chàng chẩn mạch... sau đó, sáng ngày thứ năm, chàng tỉnh lại.

Tiên Tiên ngồi nơi chiếc ghế nhỏ bên cạnh giường, cả thân trên của nàng tựa vào thành giường, nàng đã mệt mỏi đến ngủ gục ở đó. Chàng nhìn chăm chú vào khuôn mặt vì gầy sứt đi mà trở nên choắt lại, và đôi bờ vai gầy bé nhỏ của nàng, trên bờ vai nhỏ bé đó, vết sẹo vì nhảy lầu vẫn còn nằm rành rành nơi ấy.

Chàng đưa tay định vuốt ve vết sẹo, nhưng mới vừa đưa tay lên, mới thấy rằng đôi bàn tay mình bị băng chằng chặt. Đôi bàn tay đó, làm cho cả người chàng thoáng qua một cảm giác kinh hoàng như điện xẹt, trái tim chàng như bị bóp chặt lại, chặt đến độ thật đau đớn, thật xót xa. Đôi bàn tay này, đem hết tất cả ký ức trở về trong thoáng chốc! Yên tiệc, Tử Mặc, những bức tranh bị đốt trước mặt mọi người... Chàng rên lên một tiếng, định dẫu đôi bàn

tay mình đi, nhưng lại không dẫu vào đâu được. Chỉ động đây như thế, Tiên Tiên đã lập tức tỉnh lại, nàng nhảy dựng dậy, nói một cách cuồng cuồng:

- Nước! Nước! Nước! Em đi lấy nước!

Nàng mới vừa cất bước, đã nhìn thấy Nhược Hồng đang trân trối nhìn nàng, nàng dừng lại. Cúi người xuống, nhìn thật sát vào chàng, nàng vừa kinh hoàng, vừa mừng rỡ, nhìn chàng thật chăm chú, lại đưa tay ra sờ sờ lên đầu chàng, nàng nói, giọng nàng lảm bảm như trong một giấc mơ:

- Nhược Hồng! Cảm ơn trời, nhiệt đã hạ rồi! Anh thấy ra sao?

Anh tỉnh hẳn rồi chẳng? Anh đã tỉnh hẳn rồi chẳng?

Nhược Hồng trừng mắt nhìn nàng, hít vào một hơi thật sâu thật dài, nói một cách dấm dăng:

- Tại sao em không tránh xa anh ra? Em vẫn còn chưa nhìn ra hay sao? Anh không phải là một con người, mà là một tai nạn! Là một thứ bệnh dịch! Em hãy mau mau tránh xa anh ngay đi, đừng nên đến gần anh, hãy để cho anh tự sinh tự diệt!

Thần sắc Tiên Tiên buông thả, nàng cười ra thành tiếng. Nhưng dù rằng đang cười, từng giọt lệ, từng giọt lệ vẫn tuông tuông chảy dài từ đôi mắt to xinh đẹp của nàng, nàng dùng đôi tay ôm chặt lấy chàng, nói một cách mừng rỡ:

- Anh tỉnh rồi! Nghe anh nói mấy câu như thế, là em biết anh đã không việc gì rồi! Cảm ơn trời! Cảm ơn trời...

Nàng hôn lên trán chàng, lên mi chàng, lên mắt chàng:

- Anh không chỉ là tai nạn, là bệnh dịch, mà anh còn là một vật hại ngàn năm của cuộc đời! Em phải dùng toàn tâm toàn trí, để bảo vệ cái vật hại này! Bây giờ, bước thứ nhất, vật hại phải uống thuốc!

Nàng đứng dậy, đi đến bên bếp, bắt siêu thuốc trên lò xuống, đổ ra chén một cách thật rành rọt. Bưng bằng hai tay đến trước mặt chàng, nàng nói bằng một giọng thật dịu dàng nhưng chắc nịch:

- Đừng nên bảo em rời xa anh, lánh xa anh! Trên người em đã có khắc dấu hiệu của anh, không thể nào đi được đâu cả! Hơn nữa, mấy hôm nay, em túc trực bên cạnh anh suốt cả ngày lẫn đêm, sự trinh khiết, tiết tháo của em bây giờ có đến sông Hoàng Hà mà rửa cũng không thể nào sạch được! Nếu như anh không thèm em nữa, thì em sẽ không còn chỗ nào để đi hết!

Chàng trừng mắt nhìn nàng, không nói thêm được một tiếng nào nữa cả.

***

Tử Mặc sau khi báo thù, đã trở thành như thế nào?

Tử Mặc không hề vui vẻ. Sự “thống khoái” của chàng, cũng giống như ngọn lửa kia, đốt hết rồi thì cũng mất tiêu luôn. Tiếp theo đó là những thứ mà chàng phải đối diện, chính là sự chỉ

trích của nguyên cả họa hội, cùng sự trách mắng mạnh mẽ và phần nộ của Tử Tuyên:

- Anh mua tranh của anh ấy, anh lại đốt tranh của anh ấy! Anh có ý tạo thành sự thành công cho buổi triển lãm tranh của anh ấy, để cho anh ấy sống trong sự sung sướng điên cuồng, rồi anh lại đốt đi những bức tranh của anh ấy, làm cho anh ấy từ sự sung sướng điên cuồng trở thành đau khổ tột cùng chỉ trong khoảnh khắc! Anh hoạch định câu chuyện đó, anh thực hành câu chuyện đó... anh làm cho em cảm thấy lạnh cả trái tim! Nhất định anh không phải là Uông Tử Mặc, anh của em, anh đã bị ác quỷ nhập hồn, nên mới làm được chuyện tàn độc đến như thế!

Tử Mặc biện hộ thật lớn tiếng:

- Đúng vậy! Đúng là anh bị quỷ nhập hồn, con quỷ đó chính là Mai Nhược Hồng! Bây giờ tất cả mọi người đều thương hại Nhược Hồng, đó là tại vì hắn đã bị đánh ngã, trở thành vô cùng yếu đuối, vô cùng tội nghiệp! Mọi người đừng nên quên rằng: “Ở trong mỗi một người tội nghiệp, tất phải có một chỗ khả ố”! Nếu như hắn không khả ố như thế, thì làm sao bắt buộc anh phải dùng đến cái thủ đoạn ghê gớm như thế để báo thù hắn cho được!

Lục Tú Sơn la lên:

- Anh có thể đánh cậu ấy, anh có thể đập cậu ấy hoặc thậm chí anh có thể giết cậu ấy, nhưng anh không thể đốt tranh của cậu ấy

được! Chúng ta đều là những người vẽ tranh, đều biết trân trọng quý giá những bức tranh được tạo ra bằng tim óc của mình, đều yêu tranh bằng tất cả tâm hồn mình, anh làm như thế, thật sự còn nghiêm trọng hơn việc anh lấy đi sinh mệnh của cậu ấy!

Diệp Minh nói:

- Cho dù Nhược Hồng có không phải đến đâu đi nữa, tội cũng không đến nỗi nào đáng chết như thế!

Thẩm Chí Văn kêu lên một cách đau đớn:

- Đàn ông con trai, đại trượng phu sống trong trời đất, có chuyện hiềm khích gì với nhau, cũng phải trực diện nhau nói cho rõ ràng, anh là đại ca của chúng tôi, chúng tôi lấy anh làm gương mẫu cho chính mình! Chúng tôi kính trọng anh, tôn sùng anh! Sao anh lại nỡ làm cái chuyện tuyệt tình, lạnh lùng, và nham hiểm đến như thế được chứ?

Chung Thu Kỳ la lên:

- Cho dù anh có thật sự muốn đốt tranh của cậu ấy cũng không sao, thì anh cứ đến Thủy Vân Gian để đốt! Tại sao anh lại đến nhà họ Đỗ để đốt! Tại sao anh lại nỡ lòng đốt ngay trước mặt thân bằng quyến thuộc nhà họ Đỗ! Anh bảo Mai Nhược Hồng từ đây về sau còn mặt mũi nào nhìn mặt mọi người nữa, làm sao cậu ấy có thể đối diện với gia đình họ Đỗ nữa... anh không hề giữ gìn chút thể diện nào cho cậu ấy! Anh độc lắm!

Mọi người, anh một câu, tôi một tiếng, mắng Tử Mặc toi tả

không còn một manh giáp. Cuối cùng Tử Mặc đứng dậy, quơ tay một cách phẫn nộ:

- Đúng, đúng là tôi không chừa cho hấn chút thể diện nào! Tôi đã dùng thủ đoạn thâm độc nhất để trả thù hấn! Các cậu đừng nên quên rằng, hấn đã từng là anh em của tôi! Tôi yêu thích hấn còn hơn chính cả bản thân tôi! Phải là một sự thù hận như thế nào mới làm cho tôi có hành động như thế? Đó không phải chỉ là sự thù hận của một mình tôi có thể làm được!... Đó là Mai Nhược Hồng, cộng thêm Tiên Tiên, cộng thêm cô, Tử Tuyên! Đó là tác phẩm của cả bốn chúng ta cùng cộng lại mà ra! Trong đó cũng có cả nét chữ của cô, cô có muốn chối cũng chối không được!... Chàng vừa nói vừa trừng mắt nhìn Tử Tuyên, dừng lại một chút, chàng gần giọng hỏi nàng:

- Chẳng lẽ cô không hận hấn, không hận đến độ nghiêng răng nghiêng lợi hay sao?

- Hận là một chuyện, trả thù là một chuyện khác!

Tử Mặc nói:

- Tôi không cao quý được như cô! Không khoan dung độ lượng được như cô! Có thù không trả phi quân tử!

- Xin hỏi anh, người quân tử, có phải là anh rất vui vẻ, rất mãn nguyện lắm không?

Tử Mặc không trả lời.

Tử Tuyên thở ra một hơi dài áo nã. Đột nhiên, một nỗi bi ai từ

đâu kéo về.

Nàng nói một cách thật thê lương:

- Tử Mặc! Tại sao chúng ta lại trở thành như thế này vậy? Không lâu trước đây, chúng ta vẫn còn cùng nhau đi chèo thuyền trên hồ, cùng nhau ăn thịt nướng, cùng nhau uống rượu vui đùa, vậy mà sao chỉ trong thoáng chốc, chúng ta lại trở thành như thế này đây?

Những lời nói của nàng, làm cho Tử Mặc lập tức như một quả bóng xì hơi, những cảnh tượng ngày xưa cũ, hiển hiện trước mắt chàng như một cuốn phim cũ được chiếu lại, chàng đau khổ nhắm mắt lại.

Toàn thể mọi người trong họa hội, đều im lặng không nói một lời, một không khí thê lương, từ từ chậm chạp, bao trùm lấy toàn bộ Yên Vũ Lâu.

***

Mấy hôm sau, Tiên Tiên đến Yên Vũ Lâu.

Trước mặt Tử Tuyền, trước mặt nhất kỳ tam quái, nàng đi thẳng đến phía trước Tử Mặc, cầm hai trăm đồng giấy bạc, quăng thật mạnh xuống bàn:

- Hai trăm đồng bạc này, trả lại cho anh!

Tử Mặc rung động toàn thân, đối diện với Tiên Tiên, chàng

không thể không nảy sinh sự áy náy và bất nhẫn.

Chàng nói:

- Tranh tôi đã mua rồi, đó là những gì hẳn phải được!

Đôi mắt Tiên Tiên long lanh sáng, nàng nói một cách đầy chính nghĩa:

- Cuộc đời của Nhược Hồng, sống một cách lộn xộn đảo điên, có thể đặc tội với rất nhiều người, thiếu nợ rất nhiều người, thế nhưng anh ấy đã sống một cách rất thật! Anh ấy không biết thủ đoạn, cũng không biết suy tính thiệt hơn! Tranh của anh ấy, chỉ bán cho những người có tấm chân tình, không bán cho “Giả tiên sinh” (người giả dối). Số tiền này anh lấy lại đi! Trên đó dính đầy nhưng con vi khuẩn đê tiện, tôi và Nhược Hồng, không hề muốn đụng tới nó! Cho dù chúng tôi có phải đi khát thực để mà sống, chúng tôi cũng không bao giờ dùng đến đồng tiền này!

Tử Mặc mím chặt đôi môi, không nói một lời, cả phòng im phăng phắc.

- Ngoài ra tôi còn đặc biệt nói cho anh biết, ngọn lửa đỏ của anh đốt cháy đi những bức tranh, đốt cháy đi tình bạn, đốt cháy đi lòng tự tin của Nhược Hồng, và cũng đốt cháy luôn lòng tin của ba tôi đối với Nhược Hồng, và lời hứa đối với chúng tôi...

Nàng gật gật đầu, nói thật trang trọng:

- Đúng vậy, ông lại phủ quyết Nhược Hồng nữa rồi, ông lại nhận thấy rằng tôi đi theo Nhược Hồng, chỉ sẽ chịu khổ, chịu nạn, ông

bảo tôi phải mau mau quay đầu trở lại nhà! Do đó, muốn lấy lại được sự nhìn nhận của ông, đã không còn là chuyện có thể thực hiện được! Anh xem, ngọn lửa đỏ của anh, đốt cũng được nhiều thứ quá chứ, anh nên vỗ tay reo mừng, vì anh đã thật sự đạt được mục đích rồi đó!...

Tử Mặc yên lặng nhìn Tiên Tiên, không biết phải trả lời như thế nào.

- ... Thế nhưng, Tử Mặc, ngọn lửa đỏ của anh cũng đã đốt lên được sự quyết tâm của tôi, tôi quyết định sẽ lấy Nhược Hồng ngay!...

Nàng quay về hướng mọi người:

- ...Hôn lễ sẽ cử hành vào ngày mai! Địa điểm là Thủy Vân Gian! Thư Kỳ, Tú Sơn, Chí Văn, Diệp Minh, Tử Tuyên, Ngọc Nông, tôi thành khẩn mời các anh chị đến tham gia hôn lễ của chúng tôi! Vì không có sự hiện diện và chúc lành của cha mẹ đôi bên, cũng không có một người thân nhân họ hàng nào khác đến tham dự, hôn lễ của chúng tôi, có trời làm bằng chứng, nước làm mai mối, nếu như các anh chị đến được, thì đám cưới chúng tôi sẽ “tưng bừng” lắm!

Mọi người đều kinh ngạc, và cảm động, trên khuôn mặt của mỗi người đều hiện lên nét bàng hoàng, rung động. Mọi người đều có thể nhìn thấy trên gương mặt của Tiên Tiên, một sự cương quyết, một nét bừng bình của một tình yêu thâm sâu cố định. Chung

Thư Kỳ đi tới trước một bước, mở miệng trước nhất:

- Tốt quá! Nhất định là tôi sẽ đến tham gia hôn lễ! Không thể chỉ để trời đất làm chứng, tôi sẽ làm người chứng cho hai người, để sau này khỏi có người khác nói đi nói lại!

Cốc Ngọc Nông cũng tiếp lời:

- Đúng đúng đúng! Chuyện hôn nhân đại sự này, cho dù là kết hôn hay ly dị, chỉ cần có nhất kỳ tam quái làm chứng nhân, thì có muốn nằm vạ cũng chẳng được đâu!

Chung Thư Kỳ trừng mắt nhìn Cốc Ngọc Nông:

- Anh tưởng họ sẽ hủy bỏ cuộc hôn nhân thần thánh của họ hay sao? Tôi chỉ phòng ngừa trường hợp bác Toàn không chịu nhận, vả lại, có người làm chứng, cuộc hôn nhân sẽ trở nên chính thức hơn!

Lục Tú Sơn nói:

- Như vậy, tôi là người giới thiệu bên đàn trai!

Thẩm Chí Văn nói:

- Như vậy, tôi là người giới thiệu bên đàn gái!

Diệp Minh nói:

- Tôi làm rể phụ!

Tử Tuyền nói bằng một giọng hân hoan:

- Vậy thì tôi là dâu phụ!

Cốc Ngọc Nông hỏi:

- Như vậy, tôi làm gì bây giờ? Mấy người không thể không tính

tôi trong đó, tôi nhất định phải giữ một phần gì trong đó mới được... đúng rồi! Người chủ hôn, tôi có thể làm người chủ hôn được không?

Mọi người đều cười phá lên, Tử Tuyên vỗ vỗ vai chàng nói:

- Tự họ là người chủ hôn rồi, anh làm không được đâu. Nhưng mà, anh có thể làm xướng ngôn viên của buổi lễ, anh phải mau mau đi tìm xem trong hôn lễ có những tiết mục gì, sắp đặt cho rõ ràng!...

Nàng vỗ vỗ tay, nói một cách hớn hờ:

- Thôi được rồi, quý vị, quý vị, ngày mai có hôn lễ long trọng, mọi người về nhà chuẩn bị cho đàn ông đi nhé, tất cả những gì cần thiết cho buổi hôn lễ, đừng để thiếu một món nào hết đây!

Nàng bước tới trước, nhìn Tiên Tiên từ trên xuống dưới, gương mặt nàng tươi cười rạng rỡ:

- Lễ phục cô dâu của chị, để tôi lo cho! Tôi có chiếc áo đầm trắng, có thể sửa lại làm áo cô dâu cho chị! Chị sẽ là cô dâu đẹp nhất trên đời, hãy đợi mà xem!

Cốc Ngọc Nông hỏi:

- Nhưng mà, chú rể có y phục gì mặc cho hợp không?

Mọi người bắt đầu thảo luận một cách hứng thú, họ cùng vây lấy Tiên Tiên, hỏi thăm đủ thứ. Người này có ý kiến, người kia có đề nghị, trong nhất thời, trong nhà tràn ngập tiếng người cười nói, vô cùng vui vẻ. Chỉ có Tử Mặc, bị bỏ mặc ở một góc tường, cô

độc, lạnh lùng, không một ai chú ý tới chàng. Bất giác chàng nghĩ đến hai câu thơ mà Nhược Hồng thường hay đọc: Áo gấm đầy phố hoa, chỉ riêng người tiêu tụy.

***

Thế là, buổi sáng hôm ấy, trên bãi cỏ xanh phía ngoài Thủy Vân Gian, Tiên Tiên và Nhược Hồng, đã cử hành nghi thức hôn lễ long trọng nhất trong cuộc đời của họ.

Từ sáng sớm, nhất kỳ tam quái, Ngọc Nông và Tử Tuyên đã đến đủ mặt. Bọn họ dán chữ “song hỷ” cắt bằng giấy đỏ, đầy cả Thủy Vân Gian, thay chiếc mền cũ rách trên giường, bằng chiếc mền mới tinh khôi. Thay chiếc mùng cũ nghèo nàn của Nhược Hồng, bằng chiếc mùng mới màu hồng tươi trẻ. Thay bức tự họa trên tường, bằng những chữ chúc mừng do mọi người viết tặng. Tử Tuyên cho Tiên Tiên mặc chiếc áo đầm màu trắng mà nàng đã chuẩn bị sẵn, lại dùng hoa hồng kết thành vòng hoa cài đầu cho nàng. Chung Thư Kỳ mượn của bạn chàng được một bộ lễ phục Tây phương màu đen tuyền thật trang trọng, bắt Nhược Hồng mặc vào, vậy mà cũng thật vừa. Đôi tân lang và tân giai nhân, được mọi người chung diện cho như thế, trông cũng thật tươi tắn, ra vẻ cô dâu chú rể thật hoàn hảo.

Cốc Ngọc Nông máng trên hàng rào trúc mười mấy dây pháo

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, Tử Tuyền dìu Tiên Tiên, Diệp Minh cùng đi với Nhược Hồng, đứng ở một góc vườn, Cốc Ngọc Nông lớn tiếng xướng lên:

Lục Tú Sơn, Thâm Chí Văn, Chung Thu Kỳ đều chạy đi đốt pháo. Mấy dây pháo cùng nổ lên một lượt, những tiếng đi đi ùng ùng, vang lên tận trời xanh. Mười mấy dây pháo trúc, nổ liên tục một lúc khá lâu, không khí tung bừng náo nhiệt hẳn lên. Cốc Ngọc Nông lại kêu:

Mọi người lại một phen náo loạn, thì ra, mỗi người đều phụ trách nhiều việc khác nhau. Diệp Minh, Thẩm Chí Văn, Chung Thu Kỳ, Lục Tú Sơn, Cốc Ngọc Nông đều chạy ra sân phía ngoài hàng rào trúc, thì ra năm người bọn họ hợp thành một ban nhạc nho nhỏ, người thì thổi kèn, người thì đánh trống, người thì đánh phèn la, người thì thổi tiêu, người thì rung chuông... cùng nhau tấu lên đoạn nhạc đám cưới, đi đến bên chiếc bàn phủ vải đỏ bên cạnh bờ hồ.

274

- Người chứng hôn vào chỗ!

Chung Thu Kỳ vội vàng bước đến đứng chỗ của mình.

- Người giới thiệu vào chỗ!

Lục Tú Sơn, Thẩm Chí Văn cũng bước đến chỗ của mình.

- Dâu phụ rể phụ dẫn cô dâu chú rể vào chỗ!

Tử Tuyên dìu lấy Tiên Tiên, Diệp Minh vội vàng đến bên Nhược Hồng, bọn họ từ từ đi đến bên chiếc bàn con phủ vải đỏ.

- Người chứng hôn đọc nội dung chứng thư kết hôn!

Chung Thu Kỳ cầm tờ chứng thư kết hôn trên bàn lên, dùng một giọng đầy tình cảm, đọc lên một cách rõ ràng, mạnh mẽ và trang trọng:

- Gió thu vừa chớm, bướm lượn ong bay, núi quang mây tở, sắc nước khoe màu, Mai Nhược Hồng và Đỗ Tiên Tiên, bên cạnh Tây hồ, giữa vùng mây nước, đã cử hành nghi thức thành hôn!

Là thiên duyên tiền định, là kỳ duyên kiếp này, đã cho hai chúng tôi quen nhau, hiểu nhau rồi yêu nhau, nguyện cùng nhau kết thành đôi bạn, như chim liền cánh, như cây liền cành. Từ đây về sau, vui buồn cùng hưởng, họa phúc cùng chia, nâng đỡ nhau đến già lão, sống bên nhau đến bạc đầu! Ở nơi đây xin thiên địa làm bằng, nhật nguyệt làm chứng, đồng thời có cả Chung Thu Kỳ, Thẩm Chí Văn, Diệp Minh, Lục Tú Sơn, Cốc Ngọc Nông, Ưông Tử Tuyên làm người chứng kiến!

Chung Thu Kỳ đọc xong, mọi người lập tức phát ra một tràng

pháo tay như sấm sét. Tiên Tiên và Nhược Hồng đưa mắt nhìn nhau, bàng hoàng như trong giấc mộng.

Cốc Ngọc Nông tiếp tục kêu:

- Người chứng hôn đóng dấu ấn!

Người nào cũng tiến lên phía trước, trang trọng đóng con dấu của riêng mình lên.

- Tân lang tân nương đóng dấu ấn!

Tiên Tiên và Nhược Hồng cũng trang trọng đóng dấu ấn của mình lên.

- Tân lang và tân nương cúi chào nhau, nhất cú cung!

Đôi người mới làm theo không chút do dự.

- Tân lang và tân nương cúi chào tạ ơn người chứng hôn, nhất cú cung!

- Tân lang và tân nương cúi chào người giới thiệu, nhất cú cung!

- Tân lang và tân nương cúi chào phụ dâu phụ rể, nhất cú cung!

- Tân lang tân nương cúi chào ban nhạc, nhất cú cung!

Người chứng hôn, người giới thiệu, dâu phụ rể phụ đều chạy đi đốt pháo. Những dây pháo đỏ chói lại đì đùng nổ ầm cả tai, không khí tràn ngập sự vui tươi.

- Tấu nhạc!

Người chứng hôn, người giới thiệu, dâu phụ rể phụ, lại chạy loạn cả lên, lảng xảng chạy đến nhịp nhạc khí biểu diễn. Tiếng nhạc

lại nổi lên tung bừng nhộn nhịp.

- Đưa vào phòng hoa chúc!

Trong tiếng pháo nổ đì đùng, trong tiếng nhạc kèn vui vẻ, Tiên Tiên và Nhược Hồng được mọi người đưa vào tổ ấm “Thủy Vân Gian” của họ.

Đứng ở phía xa xa, Tử Mặc một mình trên bờ Tây Hồ, nhìn thấy hết những cảnh đó. Sắc mặt chàng trắng bệch, thần thái tiêu điều, nhìn mãi, nhìn mãi, từ trong khóe mắt chàng, bất giác chảy dài xuống một giọt lệ!

QUYỀN DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 17

Thế là, Tiên Tiên và Nhược Hồng, đã hoàn tất buổi lễ thành hôn của họ bên cạnh Tây Hồ, giữa mây và nước, bắt đầu đời sống vợ chồng son trẻ của họ.

Cuộc “hôn lễ” này, làm cho sự giận dữ của Đỗ Thế Toàn, càng tăng cao đến độ không thể nào kiềm chế lại được. Không bao giờ ông nghĩ rằng, Tiên Tiên lại dùng cái hình thức “trò chơi trẻ con” đó, để giải quyết chuyện “hôn nhân đại sự” của nàng. Khi Tiên Tiên và Nhược Hồng, đến để báo cho Đỗ Thế Toàn biết về cuộc hôn nhân của hai người, ông đã giận dữ la lối om sòm:

- Không thừa nhận! Ta tuyệt đối không thừa nhận cuộc hôn lễ này của chúng bây! Thật là buồn cười quá! Thật là hoang đường quá! Ta không thể nào chấp nhận được! Vĩnh viễn không thể nào chấp nhận được!

Tiên Tiên nói một cách thành khẩn, tha thiết nhưng cũng không kém phần cương quyết:

- Ba! Cho dù ba thừa nhận hay không thừa nhận, con cũng đã là vợ của Nhược Hồng, đó là một sự thật chắc như đinh đóng cột, không thể nào sửa đổi được! Con đã đủ hai mươi tuổi rồi, có quyền tự do lựa chọn hôn nhân của mình. Nhược Hồng là chồng của con, cũng giống như ba là chồng của mẹ vậy! Ba thừa nhận, thì con có thể cùng có cha mẹ và chồng, như thế, con sẽ là một người đàn bà hạnh phúc nhất thế gian này. Ba không thừa nhận, thì con đành phải chỉ có chồng, mà không có cha mẹ vậy!

Đỗ Thế Toàn trừng mắt nhìn Tiên Tiên, thật sự chấn động, thật sự đau đớn, thật sự giận dữ, thật sự tổn thương, ông nắm ngay lấy hai cánh tay của Tiên Tiên, lắc mạnh nàng, miệng ông la to lên:

- Tại sao con lại u mê ám chướng đến như thế vậy? Tại sao con lại không chịu hiểu cho trái tim của một người làm cha vậy? Từ lúc con và thằng đàn ông này yêu nhau đến nay, ba đã vì con mà lo lắng biết bao nhiêu? Gánh lấy bao nhiêu trách nhiệm? Sắp xếp lại bao nhiêu sự thua lỗ của công ty? Không phải ba không tiếp nhận hấn, ba đã cố gắng tiếp nhận hấn, sắp xếp công việc cho hấn làm, giúp hấn triển lãm tranh... ba đã tận hết sức lực của mình! Thế nhưng, cái người này, định mệnh đã an bày là sẽ đem đến đau khổ cho người khác, đem đến bi kịch cho người khác! Ba đã thấy rõ rồi! Hấn đã không còn thuốc chữa nữa, thế mà con, con lại tìm đủ trăm phương nghìn kế, để nhảy vào trong đồng lửa

đó!Ồ... Ba phải làm thế nào để cho con hiểu rằng, không phải ba đang mù quáng ngăn chặn cuộc hôn nhân của con, mà thật sự là ba đang tìm cách cứu con, để tránh cho con có một ngày sẽ phải chịu tan xương nát thịt!

Tiên Tiên nói một cách cố chấp:

- Ba! Con rất hiểu hảo ý của ba! Thế nhưng, cho dù đi theo Nhược Hồng có là một lò lửa thế nào đi nữa, con cũng đã nhảy xuống rồi! Xin ba hãy dùng trái tim khoan hồng độ lượng, mà tiếp nhận chúng con vậy!

Đỗ Thế Toàn gào lên thật to:

- Không chấp nhận! Không bao giờ chấp nhận!...

Ông đưa tay chỉ ra ngoài cửa:

- Nếu như mi đã đi theo hắn, thì mi cút đi ngay! Ta cứ xem như chưa từng có một đứa con gái là mi bao giờ cả! Đi...

Ý Liên kêu lên thảm thiết:

- Không! Thế Toàn, ông không nhìn con gái, nhưng tôi vẫn nhìn kia mà... nó cũng là con của tôi kia mà! Chấp nhận chúng nó đi! Chấp nhận đi!

Bà vừa khóc vừa kéo tay Đỗ Thế Toàn, van vỉ.

Đỗ Thế Toàn vùng ra khỏi tay Ý Liên:

- Không! Không bao giờ! Từ đây về sau, không cho tiếp tế chúng nó, không cho giúp đỡ chúng nó, để chúng nó ở ngoài tự sinh tự diệt! Ai mà tự tiện giúp đỡ chúng nó, thì người đó sẽ phải rời

khỏi nhà họ Đỗ, đừng bao giờ trở về nữa!

Nhược Hồng không còn nghe lọt tai nữa, chàng tiến lên phía trước, nắm lấy Tiên Tiên:

- Thưa bác! Xin bác yên tâm, con sẽ không để cho Tiên Tiên chết đói đâu! Đi theo con, có thể sẽ không có gấm vóc lụa là, ăn ngon mặc đẹp, thế nhưng, vui vẻ hạnh phúc, ân ái vẹn tròn, là chuyện không thể nào thiếu được!

- Được lắm! Như vậy, thì hãy đem theo sự vui vẻ hạnh phúc, ân ái vẹn tròn của chúng bây đi ngay đi! Đừng nên để ta gặp lại chúng bây nữa!

Đỗ Thế Toàn nói một cách phản nộ.

Tiên Tiên hướng về phía Đỗ Thế Toàn và Ý Liên, nàng quỳ xuống, lạy liên tiếp ba lạy thật kêu.

- Ba! Mẹ! Không bao giờ con có thể ngờ rằng, trong cuộc đời mình lại có một ngày phải đối diện với một sự chọn lựa tàn nhẫn đến như thế này! Con cần phải nói với ba mẹ rằng, hôm nay con chọn tình yêu, không phải là muốn bỏ ba mẹ! Trong lòng con, lúc nào cũng yêu thương ba mẹ như từ trước tới giờ! Khi có một ngày nào đó, ba mẹ không còn giận con nữa, ba mẹ biết là sẽ tìm được con ở đâu! Xin phép ba mẹ! Con đi đây!

Nàng đứng dậy, nắm lấy tay Nhược Hồng, nàng bước đi bằng những bước chân thật cương quyết. Bỏ lại hết phía sau lưng Ý Liên đang khóc không thành tiếng, Tiểu Huy mếu máo khóc gọi

chị ơi, chị hơi, và Đỗ Thế Toàn giận dữ la hét liên tục.

Về đến Thủy Vân Gian, Tiên Tiên đã không còn một giọt lệ nào.

Nàng dùng một sự kiên quyết vô biên, và ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng, nhìn Nhược Hồng thật nồng nàn, nàng nói:

- Tình yêu của chúng ta, đã trải qua hết tất cả mọi thứ sóng to gió lớn, cuối cùng cũng đã có kết quả, từ đây về sau, chúng ta phải từ đầu mây rớt xuống tận đất bằng, chúng ta sẽ phải sống một cách rất thực tế! Hãy để em nói với anh rằng, trách nhiệm của anh là vẽ tranh! Em không muốn anh chia một chút tâm trí nào để lo việc miếng cơm manh áo của gia đình mình. Trước mắt đây, em vẫn còn một số tiền nhỏ, đó là tiền ăn vặt em để dành từ lâu nay, nếu như chúng ta ăn xài tiện tiện, thì cũng có thể duy trì được một khoảng thời gian. Đến giờ này phút này, anh cũng đừng nên nghĩ rằng, tiền này là của anh hay là của em hay là của ba em gì cả, dù sao thì chúng ta cũng phải cần dùng nó! Đợi khi nào dùng hết rồi, em sẽ tìm cách xoay sở, có thể, đến lúc đó, tranh của anh đã có thể bán được rồi! Tóm lại, anh phải vẽ, vẽ ra bầu trời cao rộng của riêng anh! Em lấy anh, là vì em yêu anh, em muốn anh phát huy hết chân tài nghệ sĩ của anh! Em tuyệt đối không bao giờ cho phép mình trở thành một viên đá vường chân anh! Em có tràn đầy sự tin tưởng ở anh, anh là một kỳ tài của họa đàn, em phải giúp anh, đánh thắng trận chiến nhân sinh này!

Chàng nhìn nàng không chớp mắt, nguyên cả trái tim chàng đều tràn ngập một thứ tình cảm nóng bỏng, nồng nàn, cả người chàng, như một chiếc buồm căng đầy gió, hận sao mình không lập tức ra khơi vượt gió băng ngàn.

Chàng nói thật nghiêm chỉnh, thật cảm động:

- Tiên Tiên, anh hiểu rồi! Anh hiểu rất rõ rồi! Em yên tâm, anh sẽ không phụ lòng em đâu! Sự sỉ nhục của Tử Mặc, sự khinh miệt của ba em, anh đều nhớ mãi trong lòng, không giây phút nào quên được! Cuộc chiến nhân sinh này, thế nào anh cũng phải thắng! Không phải chỉ vì anh, mà còn vì em nữa!

Tiên Tiên gật gật đầu thật sâu, nàng ngã vào lòng chàng, vòng tay ôm lấy chàng thật chặt, thật chặt.

***

Và như thế, Tiên Tiên và Nhược Hồng, bắt đầu đời sống vợ chồng nghèo nàn của họ.

Tiên Tiên ra chợ mua rất nhiều gà mái về, nuôi ở khu vườn phía sau nhà. Nàng có một ấn tượng rất sâu đậm với “cúc cúc cúc”.

Ngoài ra, nàng còn trồng rất nhiều rau cải trên khu đất trống phía ngoài hàng rào trúc. Buổi sáng khi vừa thức giấc, nàng đã lo nhổ cỏ, trồng rau, cho gà ăn, giặt quần áo, lâu lâu lại còn câu cá bên bờ hồ bên cạnh hồ Tây, không bao lâu, nàng đã trở thành một “cao thủ” câu cá, nhờ vậy Nhược Hồng thường được ăn những buổi cơm với những con cá tươi ngon miệng. Dĩ nhiên, kỹ thuật

nấu nướng của Tiên Tiên, đã được huấn luyện từng chút một theo thời gian, bắt đầu từ việc không biết để bao nhiêu nước khi nấu cơm, mỗi khi nồi lửa nấu ăn là khói bay đầy nhà, cho đến lúc trở thành “nhà nghề” thuần thực, chỉ nửa tiếng đồng hồ là có thể dọn lên được một bàn ăn gồm có hai món xào, một món mặn và một món canh. Nàng đã dùng khoảng thời gian là sáu tháng mới trở nên thuần thực được như vậy.

Những ngày tháng của họ, đã qua đi như thế. Tiên Tiên cởi bỏ lớp áo hoa sang trọng, mỗi ngày áo vải quần thoa, lãng xăng lo nấu ăn, giặt giũ, lo lắng chuyện củi gạo muối đường. Mỗi ngày lo việc quét dọn, làm sạch trong nhà ngoài nhà, lại còn lãng xăng lo sắp xếp những dụng cụ vẽ tranh và giấy vẽ cho Nhượng Hồng. Mỗi ngày, nàng bận rộn làm hết chuyện này đến chuyện nọ, không bao giờ hết chuyện, trong nhà lúc nào cũng sạch bóng, không hề bám chút bụi. Mà Nhượng Hồng, chàng quả thật không hề phải lo lắng gì đến việc nuôi sống gia đình. Chàng chỉ lo vẽ tranh của chàng, từ sáng vẽ đến chiều, từ Thu vẽ sang Đông.

Ý Liên không thể nào đoạn tuyệt quan hệ với Tiên Tiên, bà vẫn thường lén lút đến thăm Tiên Tiên, đem cho nàng chút đồ ăn, đồ dùng. Nhìn thấy Tiên Tiên thân hành nấu nướng, giặt đồ, lại còn phải trồng rau, nuôi gà, bà thật sự đau lòng vô hạn. Mỗi lần đến thăm, bà đều dúi vào tay Tiên Tiên một số tiền, thế nhưng, lần nào Tiên Tiên cũng uyển chuyển cự tuyệt:

- Lúc đầu khi bị ba đuổi ra khỏi nhà, con đã hạ quyết tâm, là cho dù có nghèo đến chết, đói đến chết, cũng không bao giờ nhận đồ tiếp tế của gia đình, thôi thì mẹ hãy để cho con giữ tròn chút lòng tự trọng của mình vậy! Huống chi, nếu như để cho ba biết được, nhất định là ba sẽ kiếm chuyện với mẹ, trong nhà có một dì Khanh, đã đủ làm cho ngày tháng của mẹ không được như ý rồi, mẹ đừng bao giờ để vì con, mà lại xảy ra chuyện bất hòa với ba nữa!

Tiên Tiên trở nên người lớn như thế, biết chuyện như thế, chịu thương chịu khó như thế, không oán trách, không hối hận như thế. Cho dù Ý Liên có đau lòng xót dạ đến trăm ngàn lần, bà cũng đành phải chịu chứ không có cách nào khác.

Nhất kỳ tam quái, Tử Tuyên và Cốc Ngọc Nông, vẫn thường đến Thủy Vân Gian, đôi khi họ đem theo rượu thịt đến, mọi người quây quần lại với nhau, ăn uống cười đùa thật vui vẻ. Từ khi xảy ra việc đốt tranh, Nhược Hồng không hề bước chân vào Yên Vũ Lâu thêm một lần nào nữa. Sự thù hận giữa chàng và Tử Mặc, đã không thể nào hòa giải được. Cho dù Tử Tuyên vẫn thường nói, Tử Mặc đã vô cùng hối hận về những chuyện mình đã làm, nhưng khổ một nỗi là không hề có cơ hội để biểu lộ cho Nhược Hồng thấy. Thế nhưng Nhược Hồng nghe cũng không thèm nghe, bất cứ ai nhắc đến cái tên “Tử Mặc”, là chàng tẩu chay luôn cả người đó. Vì vậy, không một ai dám nhắc đến tên Tử

Mặt trước mặt chàng.

Tử Tuyên thật là một người đàn bà kỳ lạ, nàng cùng Nhược Hồng và Tiên Tiên, trở thành những người bạn tri kỷ, tri giao. Khi chỉ có hai cô gái với nhau, Tiên Tiên lại hỏi nàng về chuyện đứa bé, nàng nói một cách thật nghiêm chỉnh:

- Đợi đến khi đứa bé lớn lên, tôi sẽ nói với nó rằng, cha của nó là Cốc Ngọc Nông, tại vì, dù sao thì Ngọc Nông cũng đã từng là chồng của tôi, nói như thế, sẽ không làm cho đứa trẻ bị tổn thương. Tôi và Ngọc Nông, cũng đã ngầm ngầm đồng ý với nhau như thế. Còn như cha của đứa trẻ là ai?

Nàng lại tiếp:

- Tôi chỉ có một câu nói muốn nói với chị, người đó không phải là Nhược Hồng!

Tiên Tiên nói:

- Chị nói như thế, là chỉ vì lòng nhân từ đối với tôi, và sự khoan dung đối với Nhược Hồng mà thôi, phải không?

- Đừng nên xem tôi thần thánh như thế, tôi không tốt đến như vậy đâu, tôi không hề nhân từ, cũng không hề khoan dung độ lượng chút nào cả! Tôi ghét cái chuyện mọi người dành nhau làm cha của đứa bé, chuyện đó chỉ nhắc nhở tôi một điều, là tôi đã từng có một khoảng thời gian sống buông thả, phóng túng quá sức, bây giờ, buông thả đã qua đi, phóng túng cũng đã trở thành quá khứ! Từ đây về sau, tôi sẽ vì con tôi, mà trở thành một người

mẹ gương mẫu! Do đó, những sự nghi ngờ này, tôi không cho ai được nhắc đến nữa, thậm chí, không được để vào lòng, chị hiểu không?

Tiên Tiên gật gật đầu thật mạnh, nàng đã thật sự hiểu, thật sự cảm nhận được những gì Tử Tuyền nói. Từ đó, nàng không hề nhắc đến chuyện nghi ngờ về cha của đứa bé nữa. Hiển nhiên, Tử Tuyền cũng đã đem những lời này, nói với Chung Thu Kỳ và Cốc Ngọc Nông, hai người đàn ông này, cũng không còn cãi nhau, dành làm cha của đứa bé, thậm chí, họ cũng không còn biểu lộ lòng ghen tuông nhau nữa. Đối với Tử Tuyền, hai người đều tìm đủ mọi cách để bảo vệ nàng, yêu thương nàng. Đối với cái thai chưa ra đời của nàng, họ cũng đều ngấm ngấm đem lòng thương xót chân thành. Do đó, quan hệ giữa Cốc Ngọc Nông, Chung Thu Kỳ và Tử Tuyền trở nên vô cùng kỳ diệu. Giữa họ hình như đã dần dần thoát vượt ra khỏi cái tình cảm thông thường giữa nam và nữ, mà hướng về tình yêu rộng lớn cao cả giữa người và người.

Mọi người đều cố gắng thích ứng với cái tôi mới mẻ của mình, theo đuổi những điều lý tưởng trong tương lai. Thế nhưng, những ngày tháng của Nhược Hồng, không hề suông sẻ tí nào. Chàng không hề ngừng vẽ tranh, và điều này cũng trở thành một sự tự dày vò liên tục. Từ sau chuyện đốt tranh xảy ra, mặc cảm thất bại và mặc cảm tự ti trở nên rất mãnh liệt trong chàng, con

người chàng cũng trở nên vô cùng nhạy cảm và yếu đuối. Sự tự mình hạn chế thời gian của chàng vô cùng nghiêm trọng, làm cho chàng không thể nào vẽ tranh với một thái độ nhàn hã ung dung như trước nữa. Sau khi thành hôn với Tiên Tiên, vẽ tranh trở thành một “trọng trách” đè nặng lên vai chàng, “chỉ có thành công, không được thất bại”. Chàng mất đi sự phóng khoáng thường ngày, sự tự tin thường ngày, chàng bị cái “trọng trách” đó đè nặng đến độ góc đầu dậy không nổi, thở không ra hơi. Vẽ tranh dưới một tâm trạng như thế, chàng gần như thất bại liên tiếp, vẽ bức nào hư bức đó. Chàng luôn luôn lúc nào cũng lấy hai mươi bức tranh đã bị đốt đi của mình làm tiêu chuẩn, chàng thường hay vò đầu bứt tai, kêu lên một cách đau khổ:

- Tôi không thể nào vẽ được nữa rồi! Ngay cả tiêu chuẩn lúc trước tôi cũng không đạt được nữa! Những bức tranh tốt nhất của tôi đã bị Tử Mặc đốt hết đi rồi, không còn bức tranh nào được như thế nữa, không còn nữa rồi!

Chàng một mặt la to, một mặt xé đi những tác phẩm mới của mình, xé vụn nát hết từng bức tranh, từng bức tranh. Mỗi lần như thế, Tiên Tiên đều vội vàng dần lại những bức tranh, cuống quýt la lên rằng:

- Đừng có xé mà anh! Để dành lại làm tham khảo cũng được mà! Tại sao anh lại cảm thấy thất bại chứ? Em cảm thấy bức nào cũng đẹp cả!

_ Cô là một người đàn bà ngu ngốc! Cô chỉ biết mù quáng tôn sùng tôi, cô không hề hiểu gì về hội họa! Cô sai rồi... đúng lý ra cô không nên theo tôi, tôi đã không còn gì nữa... Tử Mặc không những đốt đi những bức tranh của tôi, mà hấn quả thật đã đốt đi luôn cả sự tài hoa của tôi luôn rồi, lòng tự tin của tôi cũng bị đốt đi rồi...

Chàng dùng hai tay ôm lấy đầu, rên rỉ bằng một giọng khàn đục, ảo não.

Tiên Tiên nhìn thấy chàng đau khổ như thế, nàng thật sự không biết phải làm thế nào cho phải, nàng ôm lấy chàng thật chặt, hôn chàng thật sâu. thế nhưng nàng cũng không thể nào hôn ra được lòng tự tin và nét tài hoa của chàng!

Sự “phát tiết” như thế, trở nên ngày càng trầm trọng, ngày càng nhiều lần. Tiên Tiên không sợ đời sống gian khổ, không sợ giặt quần áo, nấu cơm nấu nước, mà nàng sợ nhất là sự “phát tiết” của Nhược Hồng. Nàng thật sự cũng không hiểu gì về hội họa, nhìn tới nhìn lui, đều cảm thấy bức nào cũng như bức nấy. Do đó, có một hôm, khi Tử Tuyên và Chung Thư Kỳ đến thăm, gặp nhằm lúc Nhược Hồng đã đi ra ngoài vẽ tranh, nàng bèn vội vàng đem những bức tranh ra cho Tử Tuyên xem. Tử Tuyên xem xong, yên lặng không nói một lời. Trái tim của Tiên Tiên, chìm dần, chìm dần xuống đáy vực sâu. Chung Thư Kỳ nói bằng một giọng buồn bực:

- Thời gian đã lâu như thế này rồi, bàn tay bị thương của Nhược Hồng, đúng lý ra là phải hoàn toàn bình phục rồi chứ!

Tiên Tiên cuống lên, lệ không biết từ đâu trào dâng lên tròng mắt:

- Nhưng mà... nhưng mà... vết thương trên tay, còn có thể bình phục, chứ vết thương trong tim, thì khó thể nào trị liệu được!...

Nàng đưa mắt nhìn Tử Tuyền, cuống quýt:

- ... Tử Tuyền, tôi lo lắm, tôi sợ lắm! Nhược Hồng... anh ấy vẫn chưa thể nào thoát ra khỏi cái bóng âm u mà Tử Mặc đã đem đến cho anh ấy, anh ấy cứ cho rằng, anh ấy không thể nào vẽ được như xưa nữa! Cho dù tôi có khuyến khích anh ấy đến như thế nào, cũng đều chẳng có tác dụng gì!

Tử Tuyền nói một cách an ủi:

- Đừng lo, đừng lo, công lực của anh ấy vẫn còn đó, chẳng qua anh ấy chỉ thiếu đi cái thần trong nét bút trước kia mà thôi...

Những lời nói của Tử Tuyền chưa dứt, Nhược Hồng đã từ ngoài cửa xông vào, hiển nhiên chàng đã nghe hết những lời nói đó.

Chàng xông lên phía trước, gương mặt xanh mét, ôm tất cả những bức tranh lên, đem ra phía ngoài hàng rào trúc, quăng ngổn ngang trên mặt đất, rồi chạy đi tìm diêm quẹt, tìm được diêm quẹt, chàng bật lửa lên đốt đi đám tranh đó. Miệng chàng la lên:

- Đốt đi! Đốt đi! Muốn đốt thì hãy đốt cho sạch hết! Đốt cho

sạch sẽ! Những bức tranh tốt, cũng đã đốt hết rồi! Huống chi đây chỉ là những bức tranh tồi tàn như thế này!

Tiên Tiên xông đến ôm chầm lấy Nhược Hồng, không cho chàng đốt lửa, nàng cố gắng dành lại hộp diêm quẹt trên tay của chàng:

- Không được! Nhược Hồng! Em không thể để cho anh đốt đi hết những bức tranh này! Trong lòng em, anh là người tốt nhất!

Những bức tranh của anh cũng tốt nhất!

Nhược Hồng gắng sức đẩy Tiên Tiên ra, chàng sùng sộ nạt lên:

- Cái gì là tốt? Cái gì là không tốt? Cô có biết phân biệt hay không? Vì vậy mà tôi nói cô ngu, cô đúng thật là ngu hết chỗ nói! Tôi chưa từng thấy một người đàn bà nào ấu trĩ như cô!

Tiên Tiên vừa khóc vừa nói:

- Cho dù anh mắng em như thế nào cũng được, em cũng không thể nào để cho anh đốt đi những bức tranh này! Mỗi một đường một nét trong đó đều là tâm huyết của anh, mỗi một nét chấm phá trong đó đều là những kỷ lục nhớ đời! Cho dù nó tốt hay nó xấu, em vẫn cứ muốn giữ nó lại, em rất thích! Em rất thích...

Nhược Hồng lùi lại một bước, chàng thật sự nỗ bùng:

- Ngưng ngay, ngưng ngay! Đừng nên nói với tôi là cô thích bức tranh này, bức tranh nọ, những lời nói láo của cô giống như thuốc phiện, chỉ làm cho tôi càng lún càng sâu, làm cho tôi trở thành nghiện ngập, làm cho tôi bị trúng độc...

Tử Tuyên và Thư Kỳ, đưa mắt nhìn nhau, ngơ ngác.

Tử Tuyền không thể nào nhịn được, nàng xông lên phía trên, dùng hai tay ôm lấy Tiên Tiên, chỉ thẳng vào mũi Nhược Hồng, mắng chàng thật lớn tiếng rằng:

- Mai Nhược Hồng! Anh đừng nên vô lương tâm như thế! Anh la lối om sòm với Tiên Tiên như thế thì có ích lợi gì? Anh vẽ tranh không được, là tại vì tự anh không có bản lĩnh! Có giỏi thì hãy đem tất cả những sự oán hận, giận dữ đó mà đổ lên đầu Tử Mặc! Đừng nên trút vào Tiên Tiên! Anh la lối om sòm, đốt tranh xé tranh như thế, là có thể giúp anh tìm lại sự tài hoa ngày cũ hay sao? Đó là vì anh muốn trốn tránh mà thôi! Anh võ trang lại để tự trốn tránh cái tội thật sự của mình... anh thật là không chút chí khí nào hết!

Nhược Hồng ngồi té phịch xuống đất, đau khổ đến cực độ:

- Đúng vậy, đúng vậy! Cô nói rất đúng! Tôi là một tên lính đào ngũ, thế nhưng Tiên Tiên lại không cho tôi trốn, tôi không có cả chỗ để trốn chạy, tôi không có một chỗ nào để trốn cho thật kín, không có một chỗ nào để dung thân...

Tử Tuyền trừng mắt nhìn chàng, nói không nên lời. Đêm đó, nàng trở về Yên Vũ Lâu, nói với Tử Mặc vài câu bằng một giọng thật trầm thống, bi thương:

- Anh đã thành công rồi đó! Anh đã hủy diệt Nhược Hồng, đồng thời anh cũng hủy diệt luôn Tiên Tiên! Khi Nhược Hồng không vui vẻ, những ngày tháng của Tiên Tiên cũng không thể nào dễ

dàng được! Anh đã đốt sạch hết nét tài hoa, lòng tự tin, và sự kiêu hãnh trong Nhược Hồng, anh ấy rút cuộc cũng đã bị anh đánh gục rồi! Và anh rút cuộc cũng đã đốt sạch hết niềm hạnh phúc của Tiên Tiên rồi! Với sự “toàn thắng” như thế, không biết mỗi ngày khi đêm đến, anh có thể yên giấc cho đến khi trời sáng được hay không?

Tử Mặc nhìn Tử Tuyên, run rẩy, đôi mắt của chàng chứa đựng cả một trời u sầu, buồn bã đến cực điểm.

***

Hôm đó, Tử Mặc đến Thủy Vân Gian.

Nhược Hồng vừa nhìn thấy Tử Mặc, cả người chàng như nổ tung lên. Tiên Tiên giật nảy mình kinh hoàng, gương mặt nàng đổi sắc trắng bệch, nàng nhìn Tử Mặc, la to lên:

- Anh đến đây để làm gì? Thu thập sự chiến thắng của anh chăng? Anh muốn đuổi chúng tôi đến sơn cùng thủy tận chăng? Anh đi đi! Thủy Vân Gian vĩnh viễn không muốn đón tiếp anh! Tử Mặc cố gắng giữ sự bình tĩnh, chàng mở miệng nói, giọng điệu gần như hạ thấp mình xuống:

- Nhược Hồng! Tiên Tiên! Nghe tôi nói... chúng ta đều không phải là người hoàn toàn, khi chúng ta đối diện với yêu hận tình thù, chúng ta không một ai xử lý được một cách trọn vẹn! Ai cũng có sự ích kỷ, quá khích, không đủ lý trí, thậm chí có lúc thật khả ố, đáng ghét... cả cuộc đời tôi, chuyện mà tôi làm dở

nhất, là đốt đi những bức họa đó, chuyện đó cũng giống như là “sự chết”, gần như không thể nào “vót vát” lại được...

Hai tay Nhược Hồng cung lại, chàng nhào lên phía trước, đôi mắt hực lửa giận dữ, chàng túm ngay phần áo trước ngực của Tử Mặc, la lên một cách hùng hổ:

- Tôi không muốn nghe anh giải thích, tôi không muốn nghe anh nói một chữ nào hết! Suốt năm năm nay, tôi xem anh là một người thầy tốt, một người anh em thân thiết, một người bằng hữu chân tình, một người họ hàng ruột thịt! Thế nhưng, tôi lại bị người anh em đó giết hại đến không còn một chỗ nào lành lặn! Tất cả những gì anh đã làm, đối với tôi mà nói, đã đến mức độ “không thể tưởng tượng” nổi! Vào những lúc canh khuya thanh vắng, khi nhớ lại những ngày tháng chúng ta đã cùng sống với nhau trong năm năm qua, tôi đều hận mình đến độ nghiêng răng trèo treo! Anh tưởng rằng bây giờ khi anh đến nói với tôi những câu quỷ quái như “không phải là người hoàn toàn”, “yêu hận tình thù” như thế, thì sẽ làm cho những hành vi đê tiện đó của anh được xóa sạch hết sao?

Nói mãi, nói mãi, tất cả những oán hận và sĩ nhục mà chàng chịu đựng bao lâu nay, trở thành một ngọn lửa thật to, đốt cháy bùng bùng trong cơ thể chàng, không thể nào dập tắt nổi. Chàng cung tay, đâm thẳng vào dưới cằm của Tử Mặc, thật mạnh, thật chính xác.

Tử Mặc bị cú đấm làm cho bước lùi loạng choạng lại phía sau. Tiên Tiên rú lên một tiếng, nàng đứng đó, không biết phải làm sao cho phải. Nhược Hồng nhào lên phía trên, chụp lấy Tử Mặc, lại bồi thêm một cú như trời giáng lên chàng. Tử Mặc bị đánh bật ngựa ra phía sau, bên khóe miệng chàng, rỉ ra một dòng máu. Nhược Hồng đánh đến đỏ ngầu đôi mắt, nhào lên trên, chàng lại đá thêm cho Tử Mặc mấy cú, cúi người xuống, chàng dùng đầu gối đặt lên ngực của Tử Mặc, đè cả người chàng xuống đất, chàng cung tay, đấm túi bụi vào người Tử Mặc, vừa đấm vừa la: - Đồ dê tiện! Đồ khốn nạn! Đồ vô liêm sỉ! Đồ chết bầm! Mi không còn nhân tính! Mi là một thứ động vật có máu lạnh! Mi dùng trăm phương ngàn kế như thế để hủy diệt ta... mi không phải là người, mi là một thứ ác quỷ...

Tiên Tiên sợ hãi, nàng nhìn thấy Tử Mặc bị đánh đến mặt mũi xanh ngắt, máu ứa ra từ khóe miệng chàng... nàng nhào lên kéo tay Nhược Hồng, la lên rằng:

- Đừng đánh nữa! Nhược Hồng! Anh hãy để cho anh ta đi đi! Đừng đánh nữa!

Nhược Hồng đẩy Tiên Tiên ra, tiếp tục đấm lấy đấm đẽ Tử Mặc. Tử Mặc tránh không được, lại bị trúng thêm mấy cú nữa, chàng la to lên:

- Mai Nhược Hồng! Cậu đánh đi! Cậu đánh đi! Nếu như cậu phải đánh tôi một trận mới hả dạ, thì cậu cứ đánh đi vậy! Coi như tôi

thiếu nợ cậu vậy!

Hai bàn tay của Nhược Hồng, lại bỏ xuống người chàng như mưa bắc, làm như hai bàn tay chàng là hai cây đao to tướng, chàng vừa chém vừa la:

- Chẳng những tôi muốn đánh anh, mà tôi còn muốn giết anh nữa kìa! Tôi muốn chém anh chết đi cho rồi! Anh độc lắm! Anh tàn ác lắm! Anh biết rõ rằng những bức tranh đó là sinh mạng của tôi! Thế mà anh vẫn cố ý đốt nó đi! Anh hiểm độc như thế, anh muốn hủy hoại đi cuộc đời của tôi mà! Cuộc đời nghệ thuật của tôi...

Tử Mặc không còn chịu đựng được nữa, chàng dùng sức đẩy Nhược Hồng ra, ngồi bật dậy từ dưới đất, quơ hai tay về phía Nhược Hồng, chàng cũng la lên thật to:

- Cậu có giỏi thì đừng để tôi hủy diệt được cậu! Cậu có giỏi thì hãy về nhà đi! Cậu có giỏi thì đừng nên để mình bị trúng phải âm mưu của tôi chứ... chỉ vì mấy bức tranh, mà cậu cứ suốt ngày hoang mang, bất ổn, mất hồn mất vía, xiu xuống như bóng xi hơi, lòng tự tin và khả năng đều không còn nữa, cậu... thật sự làm cho tôi xem thường quá...

Nhược Hồng giống như bị ai giáng thẳng một đòn lên đầu, cả người chàng chấn động vô vàn, chàng trừng to đôi mắt, nhìn Tử Mặc bằng đôi mắt hừng hực lửa giận dữ.

Tử Mặc vẫn tiếp tục nói:

- ... Mỗi một họa sĩ, không một lúc nào không nghĩ rằng, làm sao để có thể vượt qua cái tôi của mình! Chỉ có cậu! Suốt ngày cứ tưởng nhớ đến hai mươi bức họa đã qua đó! Cậu thật sự không có một chút chí khí nào cả! Nếu như cậu thật sự là một thằng đàn ông, đầu đội trời, chân đạp đất, thì cậu hãy cười lên cuồn ngạo trước mặt tôi đi! Và cậu hãy nói với tôi rằng: Uông Tử Mặc, mi đừng nên đắc ý! Những gì mi hủy diệt đó chẳng qua chỉ là hai mươi bức tranh dở nhất của ta mà thôi! Trong cuộc đời về sau của Mai Nhược Hồng này, sẽ còn vẽ ra biết bao nhiêu là bức tranh kiệt tác khác nữa! Cậu có giỏi thì hãy la lên với tôi như thế đi! La lên đi! Ngưng ngay sự tưởng niệm, thương tiếc về những bức tranh đã mất đó đi!

Tử Mặc la xong, quay người lại, chàng bước từng bước thật dài ra cửa, đi mất.

Nhược Hồng hoàn toàn ngớ ngẩn, chàng đứng chết trân ở đó như trời trồng, dưới từng cơn gió lạnh, chàng đưa mắt nhìn bóng dáng của Tử Mặc đang khuất dần đi. Tiên Tiên đứng một bên, nàng không dám di động, nàng không biết Nhược Hồng có lại phát tiết ra thêm một nữa hay không.

Nhược Hồng không còn phát tiết nữa, hình như những cú đâm túi bụi vào người Tử Mặc khi nãy, đã làm tiêu hao hết sức lực trong người chàng. Suốt ngày hôm đó, chàng đều rất yên lặng, yên lặng đến độ không phát ra một tiếng động nào.

Đêm đó, chàng hoàn thành một bức tranh, đó là bức tranh mà từ khi bị đốt tranh đến nay, chàng cảm thấy vừa ý nhất. Tựa đề của bức tranh là “Dưới Đèn”, chàng vẽ Tiên Tiên, ngồi dưới ánh đèn leo lét như hạt đậu, may quần áo cho chàng. Trên gương mặt của nàng, chan chứa ánh sáng của tình yêu.

Chàng, lại có thể vẽ được nữa rồi.

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 18

Thời gian, đã từ từ qua đi như thế. Mùa đông đến, bắt đầu bằng một trận tuyết đổ thật to. Trên Tây Hồ, là một phiến tuyết trắng phau phau, trông thật đẹp mắt. Người Hàng Châu có ba câu nói rằng:

- Tĩnh hồ bất như vũ hồ,
Vũ hồ bất như nguyệt hồ,
Nguyệt hồ bất như tuyết hồ.

Tạm dịch: Hồ lúc trời trong không bằng hồ lúc trời mưa, hồ lúc trời mưa không bằng hồ lúc trời đêm có trăng, hồ lúc trời đêm trăng không bằng hồ lúc trời tuyết đổ.

Thật là không sai một tí nào cả. Băng tuyết trên mặt hồ tỏa lên một vùng sương mờ mờ ảo ảo. Ở phía đầu ngọn núi xa xa, như thể đội một chiếc nón màu trắng tinh khôi. Tô Đề và sáu nhíp cầu liên tục, nằm vắt ngang trên mặt hồ như một chuỗi hạt trân châu trắng xóa. Và những cảnh liễu rũ bên cạnh bờ hồ, đeo lên

những hạt băng châu trong vắt, phát ra những tia sáng long lanh chói lọi. Đưa mắt nhìn ra bất cứ chỗ nào, cũng thấy toàn là họa, là thơ. Thảo nào mà Nhược Hồng cứ bất chấp gió bay tuyết đổ, chàng vẫn không chịu dừng ngòi bút của mình.

Ngày mừng mười tháng hai, tại bệnh viện Từ Ái, Tử Tuyên sinh được một đứa bé trai, mẹ tròn con vuông. Nhất kỳ tam quái của Túy Mã họa hội, đều là “cha nuôi” của đứa bé. Mọi người sôi nổi thảo luận về chuyện đặt tên cho đứa bé, Tử Mặc chọn cho thằng bé tên là “Chúng Vọng”, chàng nói:

- Thằng bé này đã ra đời dưới sự mong đợi, chúc mừng của mọi người ở đây, sau này cũng sẽ lớn lên trong tình thương yêu lo lắng của mọi người, sau đó, nó sẽ mang hy vọng và mộng tưởng của mọi người mà cất bước vào đời, khai phá cuộc đời của riêng nó, nó sẽ là một đứa trẻ hạnh phúc nhất thế giới này! Do đó, chúng ta đặt cho nó cái tên là “Chúng Vọng” vậy, được không? Mọi người đều nói được, mọi người đều một lòng một ý, thông qua. Thằng bé “Chúng Vọng” được ngân ấy “cha nuôi” chuyển qua chuyển lại trong vòng tay triu mến, yêu thương. Mọi người đều hi hi ha ha, vô cùng vui vẻ. Những hoan lạc bị mất đi ngày nào của Túy Mã họa hội, hình như đã trở lại.

Nhược Hồng và Tiên Tiên được tin, cũng vội vàng đi đến bệnh viện để thăm Tử Tuyên và thằng bé.

Vừa đúng lúc các ông “cha nuôi” đặt xong tên cho Chúng Vọng,

tất cả đều vẫn còn đang ở đó, Tử Mặc cũng ở đó, cộng thêm Nhượng Hồng và Tiên Tiên, căn phòng trở nên vô cùng náo nhiệt. Nhượng Hồng nhìn thẳng bé đầy đặn vuông tròn, trong lòng vô cùng chấn động. Chàng ngược mắt lên nhìn Tử Tuyên, nàng ngồi tựa vào thành giường, gương mặt hồng hào, thần sắc hớn hở. Trong đôi mắt, hiển hiện nét vui mừng của một người lần đầu tiên làm mẹ, cùng một nét hiền dịu chưa từng thấy bao giờ. Từ trước đến nay, Nhượng Hồng cứ nghĩ rằng Tử Tuyên là một cô gái mang đầy nét quyến rũ phong tình, thế nhưng, chưa bao giờ chàng thấy nàng xinh đẹp như ngày hôm nay! Cốc Ngọc Nông cười toe toét, không cách chi ngậm miệng lại được:

- Ha ha! Hai người đến trễ một bước rồi, không thấy được cảnh chúng tôi bàn luận sôi nổi về việc đặt tên cho thằng bé, thật là uổng quá!

Nhượng Hồng rung động trong lòng:

- Đặt tên? Sao không đợi chúng tôi đến với, kết quả như thế nào?

Chung Thu Kỳ cười nói:

- Kết quả, ông cậu đưa ra kết luận, lấy tên là “Chúng Vọng”, mấy ông cha nuôi này tự cảm thấy cái tên mình chọn không bằng, cho nên đều biểu quyết cho thông qua rồi!

- Chúng Vọng?...

Nhượng Hồng ôm thằng bé vào lòng, nhìn chăm chú vào thằng

bé, trong sự chấn động vô hạn của tâm hồn, chàng bất giác nhìn thẳng bé một cách say sưa:

- ... Tốt lắm! Tốt lắm! Chúng Vọng... Chúng Vọng...

Tiên Tiên đứng bên cạnh Nhược Hồng, cũng đưa mắt nhìn thẳng bé. Thằng bé có đôi mắt to, chân mày rậm, gương mặt trông thật dễ thương. Trẻ con mới sinh, nhìn không ra nét mặt giống ai.

Thế nhưng, trong lòng Tiên Tiên ngổn ngang trăm mối, có thật nhiều cảm xúc.

Nhược Hồng nói với Tử Tuyền bằng một giọng gần như cầu khẩn:

- Tử Tuyền, cô có bằng lòng cũng cho tôi làm cha nuôi của thằng bé không?

Tử Tuyền cười thật rạng rỡ:

- Thế thì tốt quá! Chúng Vọng lại có được thêm một ông cha nuôi nữa rồi! Thằng bé này thật là độc nhất vô nhị đấy nhé!

Tiên Tiên nói bằng một giọng vô cùng hiền dịu:

- Như vậy, đương nhiên tôi là mẹ nuôi của thằng bé rồi đấy nhé!

Nó có rất nhiều cha nuôi, thế nhưng, chỉ có một mình tôi là mẹ nuôi thôi!...

Tiên Tiên đón lấy thằng bé từ tay Nhược Hồng, ôm nó vào lòng thật triu mến, đôi mắt nàng bất giác ướm mọng lên. Đưa đứa bé trở lại cho Tử Tuyền, nàng bất giác cầm lấy bàn tay của Tử Tuyền, nói một cách cảm động rằng:

- ... Tử Tuyền, tôi thật là phục chị, tôi thật là kính trọng chị!

Trong tất cả những người con gái mà tôi đã từng tiếp xúc, chị là một người can đảm nhất, khác người nhất!

Tử Tuyền cười lên thật to, nàng vỗ vỗ tay Tiên Tiên:

- Ô! Tội mình cũng tương đương nhau thôi! Đó là câu nói mà tôi muốn nói với chị từ lâu rồi đấy! Ngó bộ, hai đứa chúng ta, đều mền mộ tài nhau! Mình cũng xứng đáng được gọi là anh thư song kiệt lắm đấy nhé! Hai đứa chúng ta, đều đã làm hết tất cả những chuyện kinh thiên động địa rồi đấy! Bọn nhất kỳ tam quái đó, thật là tầm thường không có gì kỳ quái hết, bọn họ phải chịu thua mình cả đấy, phải không?

Thế là bọn nhất kỳ tam quái lại ồn ào phản đối, kêu la ồm tỏi! Cả phòng vang đầy tiếng cười, cả phòng tràn ngập không khí vui tươi. Tử Mặc nhân cơ hội đó, tiến ngay lên phía trước, đưa tay về phía Nhược Hồng, nói một cách thành khẩn và ăn năn:

- Nhược Hồng! Trong sự vui mừng của một sinh mệnh mới vừa ra đời, trong giây phút tràn đầy yêu thương và hoan lạc này, chúng ta hãy giảng hòa đi nhé! Với sự ra đời của Chúng Vọng, hãy để tất cả những thị phi ân oán của chúng ta, đều theo gió bay đi hết cả đi nhé!

Nhược Hồng nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, trên môi đã ẩn hiện nét cười, thế nhưng, chàng lại lùi lại một bước, không nắm lấy bàn tay của Tử Mặc. Chàng nói:

- Tôi không thể nào bỏ qua một cách dễ dàng như thế, tôi không thèm bắt tay với anh, tôi muốn bắt anh phải khó chịu, tôi muốn bắt anh phải cảm thấy lương tâm không yên ổn, đợi đến hôm nào tôi cảm thấy vui trong bụng đã, lúc đó tôi mới tha thứ cho anh!

***

Tháng ba, lại là mùa hoa đào đỏ hồng nở rộ, lại là mùa liễu rủ xanh tươi phất phơ trong gió.

Từ sáng sớm, Nhược Hồng đã hứng chí ôm lấy giá vẽ, leo lên xe đạp, đi tìm hứng vẽ tranh. Lúc gần đây, chàng vẽ thật là thuận lợi, thật là vừa ý, thường có những tác phẩm xuất sắc, do đó, hứng thú của chàng cũng rất cao. Trước khi ra khỏi nhà, chàng nói với Tiên Tiên rằng:

- Hôm nay anh cảm thấy nguồn hứng lại lảng, có một sự thúc dục nào đó bắt anh phải vẽ, anh sẽ đi vẽ những chiếc cầu, vẽ những chiếc cầu lớn lớn nhỏ nhỏ, cong cong queo queo của Tây Hồ!...

Chàng nhìn Tiên Tiên, nói một cách sôi nổi:

- ... Em biết không? “Cầu” thật là một vật xinh đẹp trên thế gian này, nó nằm trên mặt nước, bắt liền hai vùng đất liền không giống nhau, đem người của cầu phía bên đây, đưa qua cầu phía bên kia! Thật là đẹp quá sức! Cũng như em và anh vậy, chính chiếc cầu Vọng Sơn đã đưa đẩy cho hai đứa mình gặp nhau!

Nói xong, chàng leo lên xe đạp đi một cách hứng chí. Tiên Tiên

cười vui vẻ, nàng rượt theo phía sau gọi:

- Anh phải cho em biết, buổi trưa anh ở khoảng cầu nào, thì em mới có thể đưa cơm đến cho anh được chứ!

- Anh không biết nữa, tùy hứng thôi, đi tới đâu về tới đó! Tuy nhiên, chắc chắn là anh sẽ đi Vọng Sơn Kiều!

Nhược Hồng đi rồi, Tiên Tiên bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, rửa xong chén bát ăn sáng, xếp dọn lại mền gối cho gọn ghẽ, đem quần áo đã mặc dơ để vào trong giỏ trúc... lại đi sắp xếp lại giấy vẽ, tranh vẽ bày đầy phòng của Nhược Hồng, tâm hồn nàng vui vẻ, vừa làm miệng vừa ngân nga mấy câu hát:

- Núi ơ núi ơ núi trùng trùng,
Mây ơ mây ơ mây giăng giăng,
Nước ơ nước ơ nước long lanh,
Liều ơ liều ơ liều buông mảnh...

Đột nhiên có tiếng người gõ cửa, có giọng của một người đàn bà tỉnh ngoài, đang hỏi:

- Xin hỏi thăm có ai trong nhà không?

Tiên Tiên hơi ngẩng người, kinh ngạc, lại nghe có tiếng một đứa con gái nhỏ hỏi:

- Xin hỏi đây có phải là Thủy Vân Gian không?

Tiên Tiên kinh ngạc vô hạn, đi đến bên cửa, nàng mở toang cánh cửa khép hờ. Thế là, nàng nhìn thấy phía ngoài cửa có một người đàn bà tuổi trung niên, khoảng ngoài ba mươi, tay đang nắm tay

một đứa con gái nhỏ trạc mười tuổi. Người đàn bà đó quần áo lam lũ, mặc chiếc áo vải màu xanh lam có chấm hoa nho nhỏ, tóc bới thành một búi về phía sau, thân hình gầy yếu, mặt mày bệnh hoạn, trên lưng đeo một chiếc túi vải màu lam, gương mặt mang đầy nét phong sương. Còn đứa bé, gương mặt xinh xắn dễ thương, đôi mắt to hai mí trông có vẻ quen thuộc, cũng gầy gò ốm yếu, cũng áo quần lam lũ cũ mèm. Trên lưng cũng đeo một cái túi vải. Chỉ đưa mắt nhìn một cái như thế, Tiên Tiên đã có thể khẳng định là hai người đã đi một khoảng đường thật xa, và đều đang ở trong tình trạng đói khát.

Thủy Vân Gian cách rất xa phố chợ, rất ít người tìm đường tìm xá mà lại tìm đến nơi này để hỏi, do đó, nàng hỏi bằng một giọng kinh ngạc:

- Các người tìm ai? Đây chính là Thủy Vân Gian!

Đứa con gái nhỏ hớn hở quay sang nhìn người đàn bà, trên gương mặt lộ rõ vẻ vui buồn lẫn lộn, nó kêu lên thật to:

- Mẹ! Tìm được rồi! Rút cuộc chúng ta cũng tìm được rồi!

- Vâng, vâng, tìm được rồi!...

Người đàn bà đó trầm tĩnh hơn con bé rất nhiều, gương mặt cũng lộ nét vui mừng, nhưng kèm chế lại, bà ta đưa tay ra sửa lại vạt áo, nhìn Tiên Tiên bằng đôi mắt e dè:

- ... Xin lỗi cô, chúng tôi đến đây để tìm một người tên là Mai Nhược Hồng, không biết ông ta có còn ở đây không?

Không hiểu vì sao, Tiên Tiên cảm thấy có một hơi lạnh chạy dài theo xương sống nàng:

- Vâng! Nhượng Hồng ở đây, nhưng anh ấy đi ra ngoài rồi, các người là ai?

Đứa con gái nhỏ hô hoán lên một tiếng, chụp lấy tay người đàn bà, vừa lắc vừa kêu:

- Mẹ! Tìm được cha rồi! Tìm được cha rồi!

Trái tim của Tiên Tiên, nhảy thật mạnh một cái, suýt chút thoát khỏi lồng ngực rớt ra ngoài. Định thần nhìn kỹ, người đàn bà đó đang lau nước mắt, nhưng những dòng nước mắt đó hình như càng lau càng nhiều, nhạt nhòa nguyên cả khuôn mặt. Tiên Tiên run giọng hỏi:

- Cái gì mà cha, mà mẹ vậy chứ? Các người là ai?

Người đàn bà đó nói bằng một giọng vừa xúc động, vừa phấn khởi, vừa yếu ớt:

- Chúng tôi từ Lư huyện của tỉnh Tứ Xuyên đến đây! Chúng tôi đi bộ suốt ba tháng trời mới đến được nơi đây, đi vòng quanh khu Tây Hồ này hết mấy lần, mới gặp được một cậu học trò, biết rằng ở đây có một chỗ gọi là Thủy Vân Gian!... Tôi tên là Thúc Bình, con bé này tên là Họa Nhi, chúng tôi từ quê nhà của Nhượng Hồng tìm đến đây... tôi dẫn Họa Nhi đi tìm cha của nó, chỉ cần cha con nó gặp nhau, là tôi đã trọn đạo với cha mẹ của Nhượng Hồng rồi!

Người đàn bà đó nói một hơi dài, đầu đuôi lộn xộn.

Tiên Tiên nghe như sét đánh ngang tai, lập tức cảm thấy đất trời đảo lộn. Nàng mở cánh cổng ra, nói với hai mẹ con người đàn bà đó một cách hấp tấp:

- Các người vào đây ngồi đợi, tôi đi tìm Nhược Hồng về đây!

Tiên Tiên co giò, xông thẳng ra khỏi nhà, xông thẳng ra khỏi hàng rào trúc. Nàng bắt đầu chạy dọc theo Tây Hồ, chạy lên từng cây cầu, từng cây cầu, tìm kiếm. Cũng may mà lúc sáng Nhược Hồng có nhắc đến Vọng Sơn Kiều, rút cuộc nàng cũng tìm được chàng ở một bên cầu. Nàng đưa tay chụp lấy bút, lấy giấy vẽ của chàng, không một lời giải thích, mà chỉ nói bằng một giọng hót ha hót hải:

- Anh theo em đi về! Anh lập tức theo em đi về!

Nhược Hồng nhìn thấy gương mặt Tiên Tiên trắng bệch, ánh mắt rối loạn, chạy đến độ hơi trên không tiếp được hơi dưới, chàng giật nảy mình kinh hoàng, trực giác cho chàng nghĩ rằng, Thủy Vân Gian bị cháy. Những bức họa mới vẽ xong lại bị cháy nữa rồi! Chàng không còn tâm trí đâu mà nghĩ đến bức họa đang vẽ dở dang, kéo lấy Tiên Tiên, hai người cùng lên lên xe đạp, đạp như bay về nhà. Từ xa xa nhìn thấy Thủy Vân Gian vẫn còn đứng sừng sững nơi đó, chàng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nói:

- Có cháy nhà đâu, mà em lại cuống quýt lên như thế làm gì?

Tiên Tiên la thật to:

- Em muốn thà rằng cháy nhà! Em muốn thà rằng trời long đất lở! Chứ em không thể nào chịu đựng nổi chuyện này! Anh vào mà xem! Anh vào đi!

Nhược Hồng đi theo Tiên Tiên, xông vào nhà. Thúy Bình nắm lấy tay Họa Nhi, từ trên ghế đứng bật dậy. Có thể tại vì đứng dậy quá gấp, thân hình của Thúy Bình hơi lảo đảo, suýt chút nữa đã ngã nhào ra bất tỉnh. Họa Nhi vội vàng đỡ lấy Thúy Bình, cả hai mẹ con, đều cùng có sắc mặt trắng bệch, đều yếu ớt như đứng không vững dưới cơn gió mạnh, trông eo lã, mảnh mai như hai hình người bằng giấy. Cả hai cùng đứng ở đó, hai đôi mắt cùng nhìn trừng trừng vào Nhược Hồng.

Nhược Hồng đứng chết trân như trời trồng, chàng mở to đôi mắt nhìn Thúy Bình không chớp, cả người chàng cứng nhắc, không nhúc nhích nổi.

Tiên Tiên kêu lên:

- Nhược Hồng! Nói cho em nghe, những người này là ai?

Thúy Bình thấy Nhược Hồng chỉ đứng ngẩn ngơ ở đó, không nói một lời, bèn mở miệng nói, giọng thật yếu ớt;

- Nhược Hồng, anh không nhận ra em sao? Em là Thúy Bình đây mà!

Gương mặt Nhược Hồng xám xịt như vôi, Thúy Bình! Đây là Thúy Bình! Sao lại như thế được? Tất cả những ý thức cùng tư tưởng của chàng, trong nhất thời bị đảo lộn toàn bộ. Trùng mắt

nhìn Thúy Bình, chàng vẫn không động đậy, không nói chuyện.

- Em là Thúy Bình đây mà!...

Thúy Bình lại nói thêm một tiếng, bất giác bước thêm vài bước lên trên, dùng ánh mắt sôi nổi, nồng nàn, nhìn Nhược Hồng thật kỹ càng:

- Anh trưởng thành rồi! Cao hơn xưa nhiều quá! Gương mặt cũng có nhiều thay đổi! Trở thành người lớn rồi...

Nàng nói một cách kích động, lại đưa tay lên lau nước mắt, lau mãi lau mãi, lại đưa tay sờ lên má mình, nói một cách e thẹn:

- Anh trưởng thành rồi! Em... em cũng già đi nhiều! Do đó anh không nhận ra em! Em... nhất định là em già đi nhiều lắm...

Rút cuộc Nhược Hồng cũng mở miệng nói chuyện, giọng chàng run rẩy, như thể không tin vào những gì hiển hiện trước mặt:

- Thúy Bình? Sao cô lại đến Hàng Châu? Thật là không thể nào tin được! Thật là đột ngột quá! Tôi thật sự không thể nào suy nghĩ nổi, sao vậy, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Thúy Bình nói:

- Năm năm trước, anh có gửi một bức thư về nhà, địa chỉ trong thư là “Thủy Vân Gian, bên cạnh Tây Hồ, Hàng Châu”, lúc đó, gia đình có nhờ ông thầy Lý trong thôn viết cho anh rất nhiều lá thư, nhưng đều không nhận được hồi âm, lần này là do tự em tìm đến đây!

Nàng kể một thôi một hồi, lại đưa tay ra kéo Họa Nhi đến bên

mình, giải thích một cách hấp tấp:

- Đây là Họa Nhi, là con gái của anh! Đứa con gái anh chưa từng thấy mặt bao giờ! Khi anh rời bỏ gia đình, em đã có mang ba tháng, ngay cả em cũng không biết! Họa Nhi sinh vào ngày mừng hai tháng chạp, đã mười tuổi rồi. Ở nhà quê nghèo túng quá, nên con bé không đủ chiều cao và gầy gò như thế! Tên của nó, Họa Nhi, là do ông nội đặt cho đấy, ông nội nói rằng, từ nhỏ anh đã thích hội họa, rời bỏ gia đình cũng vì hội họa, do đó ông đặt cho nó cái tên là Họa Nhi, em... thật là có lỗi với anh, không sinh được cho anh thằng con trai... thế nhưng Họa Nhi từ nhỏ đã rất ngoan, rất biết chuyện... bao nhiêu năm nay anh không có ở nhà, cũng may mà em có Họa Nhi...

Thúy Bình mở miệng nói một thôi một hồi, không dứt, ánh mắt của Nhược Hồng, bất giác bị thu hút bởi Họa Nhi, Họa Nhi dùng ánh mắt thật nồng nhiệt, nhìn Nhược Hồng trừng trừng không chớp. Trên gương mặt nhỏ gầy gò, đôi con mắt đỏ hình như càng thấy to hơn nữa, đen nhánh long lanh, nước mắt từ từ dâng lên đầy cả tròng mắt.

Nhược Hồng nói lầm bầm, thần sắc bàng hoàng:

- Họa Nhi... tôi có một đứa con gái? Họa Nhi? Họa Nhi?

Thúy Bình đẩy Họa Nhi lên phía trên:

- Họa Nhi! Mau gọi cha đi con!

Nước mắt Họa Nhi trào ra tuôn rơi lả chả, hai cánh tay con bé

đưa ra, chạy nhào về phía trước, kéo dài giọng kêu tràn đầy tình cảm:

- Cha...

Nhược Hồng vô cùng chấn động, đưa tay ra, chàng ôm chặt Họa Nhi vào lòng. Họa Nhi tựa đầu vào lòng chàng, vừa khóc thút thít vừa nói:

- Cha! Con và mẹ tìm cha khổ sở biết bao nhiêu!

Hai cha con ôm chặt lấy nhau, cùng nghẹn ngào không biết phải làm thế nào cho phải.

Tiên Tiên đứng nhìn tất cả những cảnh xảy ra nãy giờ, nàng đã hiểu tất cả. Trong sự bi thương và chấn động cực kỳ to lớn, nàng vẫn còn ôm lấy một tia hy vọng, đây là một sự hiểu lầm! Không đến Hoàng Hà tim không chết, nàng muốn Nhược Hồng thân hành nói ra!

Nàng kêu lên bằng một giọng nặng nề:

- Nhược Hồng, Anh nói cho em nghe, phải chính miệng anh nói cho em nghe mới được! Bọn họ là ai? Anh nói đi! Anh nói đi!

Thúy Bình đưa mắt nhìn Tiên Tiên một cách kinh hãi, hình như đến bây giờ nàng mới phát giác ra sự có mặt của Tiên Tiên. Họa Nhi thì rúc chặt vào lòng Nhược Hồng, sợ sệt. Nhược Hồng ngẩng đầu lên, khổ sở. Trong sự kích động đến tận cùng, chàng đã không còn sức để nghĩ đến những cảm giác của Tiên Tiên.

- Tiên Tiên, không còn cách chi đâu em được nữa, Thúy Bình...

cô ấy... cô ấy là người vợ do gia đình cưới cho anh, năm đó anh chỉ mới có mười lăm tuổi... ở nhà quê thường hay có tục tảo hôn, do đó, khi anh hãy còn là một đứa trẻ con, anh đã làm đám cưới với Thúy Bình...

Tiên Tiên mở thật to đôi mắt, không ngừng hít vào liên tục thật sâu. Một lúc sau, bằng một giọng đau thương khổ sở đến không còn muốn sống, nàng gầm lên thật to rằng:

- Mai Nhược Hồng! Thì ra anh là một người như thế, rút cuộc thì tôi cũng nhận thật con người anh rồi! Anh bỏ vợ nhà đi lấy vợ khác, vung vãi tình yêu khắp mọi nơi, cho đến bây giờ anh đã “vợ con đầy đàn” rồi! Mai Nhược Hồng! Anh để tôi vào chỗ nào đây?

La xong, nàng quay người lại, chạy như bay ra khỏi phòng, chạy băng ra phía vườn, băng ra khỏi hàng rào trúc... như điên như cuồng.

Nhược Hồng đẩy Họa Nhi ra, co giò phóng theo nàng:

- Tiên Tiên! Tiên Tiên!... Tiên Tiên! Em đợi một chút, em nghe anh nói...

Thúy Bình nhìn tất cả những việc xảy ra trước mắt, nàng lẩm bẩm nói thật nhỏ trong miệng:

- Đây là người vợ mới của anh... chết rồi, em làm cho vợ mới của anh giận bỏ đi rồi!

Nói xong, hai chân nàng mềm nhũn, cả người lão đảo muốn ngã.

Họa Nhi kêu lên thật to:

- Cha! Cha! Không xong rồi! Mẹ bất tỉnh rồi! Cha mau đến đây đi...

Nhược Hồng kinh hoàng, quay người chạy trở lại, Thúy Bình đã ngã lăn ra đất. Họa Nhi cúi người xuống bên nàng, vừa lắc vừa kêu. Nhược Hồng vội vàng nhào tới, cuống quýt bồng nàng lên, cảm thấy cả người nàng nhẹ như tơ, trong lòng chàng bất giác như có gì bóp chặt lại. Đặt nàng nằm lên giường, lòng chàng rối như tơ vò, đầu óc choáng váng. Chỉ thấy hơi thở của Thúy Bình nhẹ như hơi đèn leo lét, gương mặt nàng trắng bệch như giấy.

Chàng lại càng kinh hoàng thất sắc, cảm thấy thế giới của mình, đã hoàn toàn đảo lộn. Đảo lộn đến độ trời nghiêng đất ngã, không làm sao sắp xếp lại được. Giờ này phút này, chàng không còn cách chi đuổi theo Tiên Tiên nữa.

Nhược Hồng còn đang đứng chết trân ở đó vì kinh hoàng, Họa Nhi đã vội vàng mở chiếc túi nhỏ đeo bên mình ra, cuống quýt lấy ra từ trong đó một chai thuốc nước, lại lấy ra chiếc muỗng nhỏ có sẵn trong túi, đi đến bên giường, nói với Nhược Hồng rằng:

- Cha, cha đừng nên lo lắng thái quá, mẹ luôn luôn như thế, mẹ vẫn thường hay đang đi lại bị ngã nhào xuống bất tỉnh, trên đường đi, hai mẹ con vẫn có hốt thuốc đem theo, sắc thành nước để bên mình đây! Bây giờ cha vịn đầu của mẹ, để con đổ thuốc

vào miệng cho mẹ!

Nhược Hồng vội vàng vịn đầu của Thúy Bình lên, Họa Nhi đổ thuốc vào một cách nhanh nhẹn, thuần thục, không đổ ra ngoài một giọt. Đổ thuốc xong, đặt Thúy Bình nằm lại trên giường, Họa Nhi nói:

- Con thấy trong vại nước có nước, con có thể múc một thau nước cho mẹ rửa mặt không cha?

- Dĩ nhiên! Được chứ! Được chứ!

Họa Nhi đi múc nước, từng gáo từng gáo đổ vào thau, đột nhiên cô bé phát ra một tiếng kêu thảng thốt:

- Cha! Cha có gạo trắng nè! Nhiều gạo quá sức!...

Tiếp theo đó, con bé ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên kệ tủ có một giỏ trứng gà, nét kinh hoàng lại càng không thể tưởng tượng được:

- ... Ở nhà cha còn có trứng gà nữa!...

Con bé bung thau nước đến bên giường, dùng khăn lông nhúng vào thau nước lạnh, vắt ráo, đắp lên trán Thúy Bình một cách thành thạo, sau đó ngẩng đôi mắt sáng long lanh lên nhìn Nhược Hồng, nói bằng một giọng thèm thuồng:

- Một chút nữa, con có thể nấu một nồi cơm trắng cho mẹ ăn được không cha? Đã lâu lắm rồi con và mẹ không được ăn gạo

trắng! Lại còn những cái trứng gà đó nữa, con... có thể ăn không?

Con bé nói xong đánh ực nước miếng một cái.

- Được! Được! Được!... Trên đường đi, hai mẹ con không có gì ăn sao?

Nhược Hồng gật đầu lia lịa, hỏi con bé mà trong lòng cảm thấy xót xa vô hạn.

- Ở quê nhà đã không có gì ăn rồi! Hai năm trước, một trận đại hồng thủy, đã ngập lụt hết tất cả, cuốn trôi hết cả, không còn gì hết...

Họa Nhi còn đang nói, Thúy Bình đã từ từ tỉnh dậy. Nhìn thấy mình đang nằm trên giường, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Nhược Hồng, nàng vội vàng ngồi dậy, sửa lại vạt áo, nhìn đảo dác chung quanh một lúc, không thấy Tiên Tiên, bèn nói với Nhược Hồng bằng một giọng sợ sệt và hối tiếc:

- Em lại đem rắc rối đến cho anh nữa rồi! Xin lỗi anh nhé!

Nhược Hồng đưa tay ra đỡ nàng:

- Cô ngồi dậy làm chi? Ban nãy mới vừa ngã lăn ra bất tỉnh đây, sao không nằm xuống nghỉ cho khỏe?

- Không sao! Không sao! Thành tật rồi, bây giờ em đã khỏe lại rồi! Có rất nhiều việc phải nói lại với anh! Không nói không được...

Nàng mò mẫm leo xuống giường, mang giày vào, đi đến bên

bàn.

Họa Nhi nói thật hớn hờ:

- Mẹ! Con đi nấu cơm nhé! Con sẽ nấu thêm một tô trứng gà to cho cha mẹ ăn!

Nói xong, con bé chạy đến bên bếp, lấy gạo múc vào nồi, vo gạo bắt lên bếp, thổi lửa nấu cơm một cách thành thạo. Nhược Hồng ngồi nhìn những cảnh ấy một cách ngẩn ngơ.

Thúy Bình mở gói đồ đạc của mình ra, lấy ra từ trong đó hai cái bài vị nho nhỏ một cách cung kính, đưa bằng hai tay cho Nhược Hồng:

- Nhược Hồng, rút cuộc rồi em cũng đã có thể đưa bài vị của cha mẹ vào tận tay anh, như vậy, khi em bỏ đi, cũng không còn gì lo lắng nữa!

Nhược Hồng như người bị điện giật, đưa hai tay ra nhận lấy bài vị, toàn thân run rẩy. Chàng nói lầm bầm:

- Bài vị? Bài vị của cha mẹ? Cha mẹ... cha mẹ đều không còn nữa à? Sao lại như thế được? Cha mẹ hãy còn trẻ mà, thân thể đều rất khỏe mạnh, sao lại như thế được? Sao lại như thế được?

- Hai năm trước, ở quê nhà mình bị một trận đại hồng thủy, ruộng đất đều bị ngập nước, không còn gì để ăn để uống, tiếp theo đó là một trận ôn dịch, người thì đói chết, kẻ thì bệnh chết, trong lần thiên tai đó, cha đã bị bệnh kiết lỵ mà xuôi tay nhắm mắt, anh Hai và cô Út, cũng theo ông luôn...

Nhược Hồng trừng to đôi mắt, không chịu đựng nổi những tin đau buồn vừa nghe, nước mắt chàng chảy ròng ròng trên má, lòng dạ đau khôn xiết.

Thúy Bình tiếp tục nói:

- Những ngày tháng ở nhà, khổ sở không thể nào tưởng tượng nổi, anh Ba và anh Tư, thấy không có cách chi sinh sống được, bèn bỏ nhà mà đi. Mẹ không chịu được những cảnh đau lòng liên tiếp như thế, không lâu sau bà cũng bị bệnh nặng không ngồi dậy nổi, cuối cùng chỉ còn lại em và Họa Nhi!

Nhược Hồng nghe những biến cố xảy ra với nhà mình một cách kinh hoàng, trong lòng chàng thật sự đau đớn tan nát, không thể nào kềm chế nổi. Chàng để hai cái bài vị đứng song song trên chiếc bàn học, quỳ sụp xuống khóc òa lên đau đớn, dập đầu lạy bài vị của song thân mình:

- Cha... mẹ! Con thật là đứa bất hiếu, khi cha mẹ còn sống, con không ở bên cạnh để hầu hạ sớm hôm, khi cha mẹ chết đi, con cũng không biết để mà trở về quê đưa cha mẹ đến nơi an nghỉ cuối cùng! Gia đình mình có bao nhiêu chuyện xảy ra, thế mà con vẫn vô tình không hay không biết, không hỏi không thăm! Con thật là có lỗi với cha mẹ quá sức! Cha mẹ đã tốn bao nhiêu công sức cho con đi học, thế mà con lại trở thành bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa như thế này đây! Cha mẹ ơi! Cha mẹ đã uống công nuôi con khôn lớn, uống công yêu thương lo lắng cho con!

Thúy Bình thấy Nhược Hồng đau lòng như thế, nàng cũng ngồi một bên chảy nước mắt theo. Chảy nước mắt một hồi lâu, nàng cố gắng trấn tĩnh, lại nói với Nhược Hồng rằng:

- Sau khi mẹ đi không lâu, thân thể của em càng lúc càng yếu, càng lúc càng tệ, cuối năm vừa qua, thầy thuốc nói với em rằng... Nàng hạ thấp giọng, không để cho Họa Nhi lúc đó đang thổi cơm nghe được:

- ... Em không thể nào qua khỏi năm nay. Do đó, em không còn cách nào khác, em phải đem Họa Nhi và bài vị của cha mẹ giao lại cho anh... do đó, em và con mới băng rừng, leo núi, vượt sông đi đến đây mà tìm anh...

Nhược Hồng kinh hoàng, chàng ngẩng đầu lên nhìn Thúy Bình, nói thật to tiếng:

- Cái gì? Không đâu! Không đâu! Cô đã tới Hàng Châu rồi, tôi sẽ tìm cho cô thầy thuốc tốt nhất, cho cô uống thứ thuốc tốt nhất! Cho dù cô bị bệnh gì, tôi cũng đều sẽ tìm cách trị cho khỏi bệnh, nhất định là tôi sẽ trị cho cô khỏi bệnh... Thúy Bình, cô đã tìm được tôi rồi, đừng nên nghĩ vớ vẩn, bậy bạ nữa, mọi việc hãy để tôi lo!

Cổ họng của Nhược Hồng như nghẹn lại, đủ thứ mặc cảm tội lỗi, như thể một lưỡi dao bén ngót, chặt chàng ra thành nhiều, rất nhiều mảnh vụn.

Thúy Bình nói một cách dịu dàng và an phận:

- Thế nhưng, anh đã có vợ mới rồi! Cô ấy xinh đẹp quá sức, đứng chung với anh, trông thật là xứng đôi vừa lứa, không thể nào chê vào đâu được! Em... em vừa xấu vừa già, lại mang đủ thứ bệnh tật, bây giờ em sắp xếp để trở về quê, không làm phiền anh và cô ấy nữa! Họa Nhi, em xin gửi lại cho anh!

Nói xong, nàng bắt đầu sắp xếp bao hành lý, lấy quần áo của Họa Nhi bỏ ra ngoài, sắp quần áo của mình trở vào bao. Nhược Hồng nói:

- Cô làm gì vậy?

- Em phải đi ngay bây giờ, nếu cứ còn nần ná, trời sẽ tối ngay đây!

Họa Nhi đã bắt xong nồi cơm, quay người lại, con bé nghe những lời nói của Thúy Bình, kinh hoàng đến độ hồn phi phách tán. Phóng mình nhanh tới, con bé ôm chầm ngay lấy Thúy Bình, khóc to lên:

- Mẹ, mẹ đi đâu vậy? Mẹ đi, thì con cũng đi theo mẹ!

Thúy Bình nắm lấy bàn tay con bé, vỗ nhẹ nhẹ lên, nói:

- Họa Nhi! Mẹ đem con giao lại cho cha con rồi, từ đây về sau hãy theo cha sống một cách vui vẻ, phải có hiếu với cha con nhé! Phải nghe lời của dì gì đó... - Không thêm? Không thêm!...

Họa Nhi la lên như điên cuồng, ngẩng gương mặt nhỏ đã nhạt nhòe nước mắt, nhìn Nhược Hồng nói:

- ... Cha! Con van cha đừng nên bảo mẹ đi! Con van cha! Cha ơi!

Cha có biết là mẹ và con đã đi như thế nào để tới nơi đây tìm cha không? Bao nhiêu lần mẹ và con cứ nghĩ là sẽ không bao giờ đi tới nơi được! Đi đến độ da chân bị rách đến rướm máu, gót chân bị phồng lên mọng nước, có nhiều hôm liên tiếp không có một thứ gì vào bụng, tháng trước gặp phải một trận mưa tuyết, thối cả mẹ và con xuống tận chân núi, buổi tối vừa lạnh vừa đói, mẹ chỉ có thể ôm lấy con, cả hai cùng ngồi chịu trận, run rẩy suốt cả đêm... mỗi lần đi không nổi nữa, gần chết đến nơi rồi, mẹ và con lại nói: không sao, không sao, sắp tìm được cha rồi! Tìm được cha rồi thì sẽ tốt đẹp hơn!... Cha, mẹ và con rút cuộc cũng tìm được cha rồi! Thế nhưng, tại sao cha lại không muốn mẹ và con ở đây nữa vậy?

Nhược Hồng rót nước mắt, kêu lên đau đớn:

- Họa Nhi, cha đâu có không muốn cho hai mẹ con ở đây đâu!
Cha muốn lắm chứ! Cha rất muốn chứ! Nhất định là cha muốn cho hai mẹ con ở lại đây chứ!...

Chàng nhào tới phía trước, dẫn lấy cái túi vải trên tay Thúy Bình xuống:

- ... Cô không được đi đâu hết! Cô nằm xuống đây cho tôi, cứ lo tịnh dưỡng đi, cứ lo nghĩ ngơi đi, đừng nên nói gì nữa hết!

- Thế nhưng, Nhược Hồng, người vợ mới của anh sẽ giận dữ lắm đấy...

Chàng nhìn thẳng vào Thúy Bình:

- Đó... đó là chuyện của tôi! Cô có nghe tôi hay không?

- Dạ nghe! Dạ nghe! Dạ nghe!

Thúy Bình vội vàng nói, nàng thụt lùi mãi đến tận cuối giường ngồi xuống, đôi mắt nàng nhìn trừng trừng vào chàng, dịu dàng, đôn hậu. Cái quan niệm truyền thống “chồng là ông trời”, đã ăn sâu vào gốc rễ tâm hồn nàng, làm cho nàng không dám nói thêm tiếng nào nữa!

Họa Nhi cảm thấy an tâm, con bé lại tiếp tục lảng xãng, lít xít đi dọn chén, dọn đĩa. Mùi thơm của nồi cơm vừa nấu sôi, lan tỏa nguyên cả căn phòng. Nhược Hồng nhìn những cái chén đôi đĩa bày ra trên bàn, chàng lại nghĩ đến Tiên Tiên. Cái tên Tiên Tiên, lại là một lưỡi dao nhọn, đâm thẳng vào tận cùng thâm sâu của trái tim chàng. Tiên Tiên, Tiên Tiên, anh còn mặt mũi để gặp lại em nữa đây? Anh dùng lập trường nào để nói chuyện với em bây giờ đây?

QUỲNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 19

Tiên Tiên đã không còn nhà để trở về, cũng không còn chỗ nào để đi, nàng chỉ có thể đi một chỗ: Yên Vũ Lâu. Do đó, buổi chiều hôm ấy, nguyên cả Túy Mã họa hội, đều biết chuyện của Nhượng Hồng. Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, vì trong năm năm quen biết với Nhượng Hồng, không hề có ai nghe biết được rằng chàng đã có vợ ở quê nhà. Nhìn thấy Tiên Tiên khóc như một người được làm bằng nước mắt, ai nấy đều bất giác mừng Nhượng Hồng tới bờ. Nói đến buổi “hôn lễ” của Tiên Tiên và Nhượng Hồng, mọi người lại càng thêm kích động khôn cùng. Từ Tuyên ôm lấy Tiên Tiên, không ngừng vỗ vào vai nàng, an ủi:

- Cho dù như thế nào đi nữa, chúng tôi sẽ ủng hộ chị tới cùng! Tin tôi đi! Ở đây toàn là bạn của chị, chúng tôi sẽ giúp chị, chúng tôi không thể nào đứng bàng quang ở ngoài đâu! Chị hãy tạm ở lại đây với tôi đã, xem xem Nhượng Hồng sẽ ăn nói với chị như thế nào, nói với mọi người như thế nào!

Lục Tú Sơn nhảy dựng lên, nói rằng:

- Tôi không dám tin vào chuyện này, tôi muốn đi Thủy Vân Gian, để xem xem cái người vợ và đứa con của cậu ấy ra sao!

Diệp Minh nói:

- Tôi cùng đi với cậu!

Thẩm Chí Văn nói:

- Tôi cũng đi!

Tử Mặc nói:

- Muốn đi, tất cả mọi người cùng đi!

Thế là, toàn thể hội viên của Túy Mã Họa Hội, luôn cả Cốc Ngọc Nông đều kéo nhau đến Thủy Vân Gian, để Tiên Tiên ở lại Yên Vũ Lâu trông chừng thằng bé con Chúng Vọng.

Mọi người đi thật lâu, khi trở về, gương mặt của người nào cũng mang nét nghiêm trọng. Bọn họ không nói gì với Tiên Tiên, vì Thúy Bình lại ngã ra bất tỉnh nữa, do đó, mọi người lại cuống quýt đi tìm thầy thuốc, xem mạch, kê toa, bốc thuốc, nấu thuốc... lãng xăng, lộn xộn hết cả nửa buổi mới yên. Thầy thuốc nói, bệnh của Thúy Bình đã vào đến tận xương, tận tủy, không còn sống được bao lâu nữa. Họa Nhi đã nghĩ một cách ngây thơ rằng, có thầy thuốc rồi, có gạo trắng để ăn rồi, có cha rồi... thì mẹ “nhất định, nhất định” là sẽ khỏi bệnh! Sự ngây thơ và nét vui mừng đó của Họa Nhi, đã làm cho mọi người cảm thấy chạnh lòng, cay mũi. Còn Nhược Hồng, đôi mắt chàng sưng đỏ, tròng trắng mắt nổi đầy gân máu, đầu tóc rối loạn, thần sắc hoang

mang, trông chàng thân sơ thất sở, như một kẻ thất thời, sa cơ, lỡ vận. Chàng theo phía sau ông thầy thuốc, không ngừng nói rằng: - Ông cứu cô ấy hộ tôi! Ông trị cho cô ấy! Cho dù có tốn bao nhiêu tiền, tôi sẽ đi kiếm! Tôi đi kéo xe, tôi đi làm lao công! Tôi sẽ mua cho cô ấy thuốc tốt nhất! Ông không cần phải lo lắng về giá cả, ông chỉ cần kê toa! Nhất định là ông phải trị cho lành bệnh của cô ấy!

Thầy thuốc kê toa ra, nào là Xạ Căn, nào là Ma Hoàng, nào là Đương Quy, nào là Nhân Sâm... Tử Mặc nhìn thấy, đã biết ngay thang thuốc này không rẻ. Chàng bèn kéo ngay tất cả mọi người, móc hết tiền bạc trong túi ra, đưa cho Nhược Hồng đem dùng tạm trước. Nhược Hồng lúc này, đã không còn gầy gò, thù hằn với Tử Mặc nữa, cũng không khách sáo từ chối, chàng cầm lấy tiền xong, lập tức đi hốt thuốc. Thúy Bình dù yếu ớt bệnh hoạn, cũng miễn cưỡng ngồi dậy tiếp đãi mọi người. Họa Nhi bung trà rót nước, vừa lo lắng cho mẹ, lại săn sóc cho cha, như thể là một người lớn tràn đầy kinh nghiệm. Mọi người đến Thủy Vân Gian, vốn là để chuẩn bị hỏi tội Nhược Hồng, nhưng khi nhìn thấy tình trạng thê thảm như thế, không một ai có thể mở miệng nói gì nổi nữa. Cuối cùng, Tử Tuyên mới nói với Nhược Hồng một câu: - Đêm nay, tốt nhất là anh nên đến Yên Vũ Lâu một lần, Tiên Tiên đang ở nhà em, sau này như thế nào? Anh cần phải gặp mặt

một lần nói cho rõ ràng mới được!

***

Buổi tốt, Nhượng Hồng đi đến Yên Vũ Lâu. Đi vào phòng khách, chỉ thấy tất cả mọi người đều ở đó, chỉ không thấy có Tiên Tiên.

Nhượng Hồng hỏi một cách đau khổ:

- Tiên Tiên đâu rồi? Nàng không chịu gặp tôi, phải không?

Tử Tuyên nói:

- Tiên Tiên giận anh dữ lắm, nàng thật sự không thể nào nhìn mặt anh bây giờ đâu! Chúng tôi ai cũng đã từng nhìn thấy tận mắt, vì tình yêu đối với anh, mà nàng đã phải nhảy vào rừng đao biển lửa như thế nào, hy sinh luôn cả mạng sống của mình cho tình yêu, bây giờ, nếu như anh không cho được nàng một sự an bài hợp lý, thì chúng tôi đều cảm thấy bất bình cho nàng!

Tử Mặc nói:

- Tại sao cậu không chịu nói sớm chứ? Tại sao cậu lại dấu đi chuyện mình đã có vợ ở quê nhà làm gì?

Nhượng Hồng nói một cách cuống quýt, khổ sở:

- Tôi không hề cố ý dấu diếm! Tôi chỉ ngỡ rằng, Thúy Bình thuộc về một khoảng đời quá xa, nhắc đến nó, không có một ý nghĩa gì đặc biệt cả! Năm đó, tôi chỉ mới mười lăm tuổi! Mười lăm tuổi, tôi hoàn toàn chỉ là một đứa trẻ con, gia đình đem về

một cô gái lớn, bảo tôi làm lễ bái tơ hồng, thì tôi chỉ biết vâng theo làm lễ! Mười sáu tuổi, tôi đã rời bỏ quê hương, từ đó mới là những ngày tháng thật sự bắt đầu cuộc đời của tôi! Từ trước đến nay tôi cứ nghĩ rằng, mười sáu tuổi là một bước chuyển ngoặt của cuộc đời tôi, trước mười sáu tuổi và sau mười sáu tuổi, là hai thời đại hoàn toàn khác nhau! Hai thời đại khác nhau làm sao có thể trộn lẫn lại để nói được? Những ngày tháng trước mười sáu tuổi, xa lắc xa lơ như thuộc về một tiền kiếp nào vậy, như là một “kiếp trước” của tôi, mười sáu tuổi về sau, mới là “kiếp này” của tôi! Tôi không thể nào nghĩ được rằng, Thúy Bình của “kiếp trước”, lại đi vào “kiếp này” của tôi!

Mọi người đều ngẩn ngơ ngồi nghe chàng nói, đôi mắt ai nấy đều trợn to lên nhìn chàng.

Tử Tuyên hỏi:

- Do đó, anh đã hoàn toàn quên đi Thúy Bình?
- Cũng không hẳn là vậy, cô ấy vẫn cứ thường xuất hiện trong đầu tôi, cái tên của cô ấy, cũng vẫn thường xông đến bên miệng tôi, đã năm lần bảy lượt, tôi định nói với Tiên Tiên, nhưng rồi lại sợ sẽ là tổn thương đến nàng, do đó lại nuốt trở vào. Mọi người có nhớ, ngày trước khi mọi người nói là cùng trồng cây si Tiên Tiên tập thể, chỉ có một mình tôi rút lui, tôi nói tôi là một “tuyệt duyên thể”, tự xưng như vậy, tại sao tôi lại nói tôi là một “tuyệt duyên thể” cho được chứ? Đó là tại vì Thúy Bình vẫn ở trong

tiềm thức của tôi, ở trong ký ức của tôi đó thôi!

Chung Thu Kỳ dậm chân than ầm lên:

- Thì ra, ba chữ “tuyệt duyên thế”, có ý nghĩa là “tôi đã lập gia đình rồi”, cậu ra câu đố như thế, tôi dám bảo đảm với cậu là cả thế giới này không có một ai có thể giải đáp nổi! Bây giờ, tạo nên cục diện như thế này, thật lòng cậu muốn như thế nào đây? Nhược Hồng vô cùng đau khổ, chàng thở dài áo nã, cắn răng nói rằng:

- Bây giờ chuyện đã ra đến nông nổi này, tôi thật sự không biết phải làm thế nào cho phải, cho dù tôi có nói như thế nào thì phần lỗi cũng về tôi! Tôi hoàn toàn không dám hy vọng gì ở sự thông cảm của Tiên Tiên, tại vì, chỉ là sự thông cảm không cũng không đủ, các cậu đã thấy Thúy Bình và Họa Nhi rồi đó, vợ bệnh, con thơ, bơ vơ, cơ hàn, đã tìm đến rồi! Mẹ con nó băng rừng vượt núi, chịu đựng bao nhiêu gian nan cực khổ, hy vọng tìm đến đây để nương tựa vào người thân duy nhất là tôi! Suốt cả cuộc đời của tôi, đã sống một cách quá ích kỷ, không hề gánh vác một chút trách nhiệm gì với cha mẹ, anh em, bạn bè, thân thuộc... giờ này phút này, nếu như tôi chọn Tiên Tiên, bỏ rơi Thúy Bình, thì... thì... tôi có còn phải là một con người nữa không? Có còn một chút nhân tính nào nữa không?

Diệp Minh buột miệng nói:

- Nói như vậy có nghĩa là, cậu chọn Thúy Bình, bỏ rơi Tiên Tiên

chăng?

Lục Tú Sơn vội vàng tiếp lời:

- Bây giờ cậu tính sao với Tiên Tiên đây? Nàng đã dùng núi làm bằng, nước làm chúng, bị đám “Túy Mã” lớn nhỏ đầu óc u mê của chúng ta, làm ông tơ, bà nguyệt, phù dâu, phù rể, gả cho cậu mất rồi! Bây giờ, cậu không thể nào nói làm ngơ là làm ngơ được đâu nhé!

Cốc Ngọc Nông bước về trước một bước, nói thật chân thành:

- Tôi cho cậu một đề nghị, cậu bắt chước theo tôi vậy! Cậu hãy mau mau làm thủ tục ly dị với Thúy Bình, ly dị rồi, cậu vẫn có thể lo lắng cho nàng, cũng giống như tôi vẫn còn lo lắng cho Tử Tuyên, yêu thương Chúng Vọng vậy thôi... thủ tục ly dị cũng vô cùng đơn giản, giống như tôi lần trước...

Phiến lung của Nhược Hồng hơi thẳng lên, chàng hít vào một hơi dài đau khổ:

- Nếu như tôi ly dị với Thúy Bình, chuyện đó còn tàn nhẫn hơn là giết nàng chết đi! Đầu óc nàng đơn giản, nàng sẽ nghĩ rằng nàng đã bị tôi “bỏ” đi rồi! Nàng thay tôi giữ tròn hiếu đạo, chăm nom cha mẹ tôi, thay tôi nuôi dạy Họa Nhi, mười năm cực khổ vẫn kiên nhẫn chịu đựng, tôi không thể đem oán trả ân, bỏ rơi nàng được! Huống chi, bây giờ nàng lại bệnh hoạn đến như thế, làm sao chịu nổi cái biến cố khủng khiếp như vậy? Còn Tiên Tiên...

Giọng chàng ngập ngừng, đôi mắt nhắm nghiền lại đau khổ, trái tim chàng tan nát, chàng nuốt ực từng ngụm nước miếng, chàng nghe chính giọng của mình vang lên như phát xuất từ một cõi vô hình:

- ... Dù sao nàng cũng còn trẻ tuổi, khỏe mạnh, lại xinh đẹp...

Không biết từ bao giờ, Tiên Tiên đã đứng ngay ở cửa phòng, sắc mặt nàng trắng bệch như giấy. Nàng tiếp lời chàng, bằng một giọng lạnh như băng, thê thảm khôn cùng:

- Vì vậy, nên tôi chịu đựng nổi những biến cố khủng khiếp! Tôi với anh không tình không nghĩa, do đó, anh có thể bỏ rơi tôi một cách không thương xót!

Mọi người đều kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn vào Tiên Tiên.

Nhược Hồng vô cùng chấn động, chàng đưa mắt nhìn Tiên Tiên thật sâu, muôn ngàn lời năn nỉ, vô số sự van lơn, đọng đầy trong mắt trong môi trong tim chàng đau đớn. Thế nhưng, một Tiên Tiên với trái tim lạnh lẽo, đối với ánh mắt nồng nàn si dại đó, đã nhìn mà không thấy. Nàng gật gật đầu, nói thật lạnh lùng:

- Tôi biết rồi! Tôi đã hiểu hết rồi! Đó chính là sự chọn lựa của anh, quyết định của anh! Chọn lựa rất hay, quyết định rất hay, có tình có nghĩa, hợp tình hợp lý, tôi xin hoan hô sự chọn lựa của anh!

Nhược Hồng nhìn Tiên Tiên bằng đôi mắt quẩn luyến không rời, muôn ngàn lời ân ái, hàng vạn nghĩa yêu thương, đều chất

chứa trong từng lời nói của chàng bằng một giọng trầm thống:

- Tiên Tiên, không phải như vậy đâu! Không phải là anh đang làm một sự chọn lựa, tình yêu của anh đối với em, từ lâu đã có trời biết đất biết, mọi người đều biết! Bây giờ không phải là lúc khảo nghiệm tình yêu của anh! Theo đuổi tình yêu của mình, buông trôi tất cả, là một chuyện vô cùng dễ dàng! Giữ lại trách nhiệm của mình, chịu đựng mọi thử thách, mới thật là một chuyện khó khăn!

Tiên Tiên càng lạnh lùng hơn:

- Tốt lắm! Rút cuộc thì anh cũng đã có “tinh thần trách nhiệm” rồi đấy, tôi xin hoan hô cái “tinh thần trách nhiệm” đó của anh! Tử Tuyền cuống quýt, nàng không thể không chen vào:

- Tiên Tiên! Chị đừng nên giận dữ! Bây giờ có giận dữ cũng chẳng ích lợi gì, phải bình tĩnh nói chuyện, bàn bạc cho ra một kết quả cụ thể mới được!

Tiên Tiên quay đầu lại nhìn Tử Tuyền:

- Có thể nào có kết quả không? Sự suy nghĩ của anh ấy bây giờ là, Tiên Tiên có thể tha thứ tất cả mọi chuyện, có thể bao dung tất cả mọi chuyện, vĩnh viễn ủng hộ anh ấy, bảo vệ anh ấy! Do đó, Tiên Tiên có thể cùng với Thúy Bình sống chung hòa bình, để hoàn thành cái “tinh thần trách nhiệm” của Mai Nhược Hồng, bảo toàn cái tình nghĩa vĩ đại của Mai Nhược Hồng là không phụ bỏ người vợ tào khang! Anh ấy cứ một mực nghĩ như thế, chỉ

biết nghĩ có một mình anh ấy! Anh ấy không cần biết tới cảm giác của tôi cũng như những tình cảm của tôi! Đối với một người đàn ông như thế, trái tim tôi đã thật sự hoàn toàn chết hẳn rồi!

Tử Tuyên hỏi Nhược Hồng:

- Có phải anh nghĩ như thế không? Anh hy vọng có chuyện “lưỡng toàn”, phải không? Anh hy vọng ở sự bao dung và tha thứ của Tiên Tiên, phải không?

Nhược Hồng đứng chết trân ở đó, đau khổ không nói được nên lời.

Tử Tuyên hỏi một cách cuống quýt:

- Nếu như không thể “lưỡng toàn” thì sao? Nếu như Tiên Tiên có thể tha thứ cho anh, nhưng không thể làm được cái chuyện hai người cùng có một chồng, anh chỉ có thể chọn một trong hai người đàn bà, thì anh sẽ chọn ai?

Nhược Hồng vẫn nhìn Tiên Tiên trừng trừng, vẫn không nói một lời nào. Một lúc thật lâu sau, chàng mới nói bằng một giọng đau thương:

- Đây không phải là chuyện chọn lựa, nếu tôi có quyền chọn lựa, tất cả ý chí và tình cảm của tôi, đều chọn lựa Tiên Tiên, vấn đề là ở chỗ tôi đã không còn quyền chọn lựa!

Tiên Tiên kêu to lên thật đau khổ:

- Đến bây giờ anh mới biết rằng anh không có quyền chọn lựa!

Mười năm về trước, anh đã không có quyền chọn lựa rồi!...

Nàng cắn cắn răng, quyết định. Sắc mặt nàng từ giận dữ biến đổi thành lạnh lùng:

- ... Tốt, tốt, tốt lắm! Rất tốt! Từ đây về sau, giữa tôi và anh coi như đứt đoạn, không bao giờ còn liên hệ gì nữa! Kiếp trước của anh cũng tốt, kiếp này của anh cũng xong, anh cứ tự do xử dụng, tất cả đều không còn liên hệ gì với tôi! Tôi không còn muốn nghe đến tên của anh, không còn muốn nhìn thấy mặt của anh, không còn muốn nói với anh thêm một tiếng nào nữa! Và tôi cũng không còn muốn tiếp xúc với tất cả những sự việc gì có liên quan với anh nữa cả!...

Nàng lấy ra từ trong người một tờ giấy, đó là tờ chứng nhận kết hôn của nàng và Nhược Hồng, nàng đưa tờ giấy lên, nói:

- Đây là tờ giấy chứng nhận kết hôn của chúng ta, tất cả những người có mặt ở đây, đều là người chứng của chúng ta! Bây giờ, vẫn là trời đất làm bằng, trăng sao làm chứng, vẫn xin tất cả mọi người có mặt nơi đây, làm những chứng nhân... Tình yêu hôn nhân, hóa thành tro bụi, theo gió bay đi! Tôi xé đi tờ chứng nhận kết hôn này, từ đây cái quan hệ hôn nhân giữa chúng ta coi như kết thúc, chặt đứt luôn mối tình si của tôi đối với anh!

Nàng đưa tay lên, xoạt xoạt mấy cái, tờ giấy đã tan nát ra thành mấy mảnh, nàng lại xé thêm mấy lần nữa, tờ giấy trở nên rất vụn, chạy đến bên cửa sổ, nàng thả tung ra phía ngoài, những mảnh vụn của giấy bay phát phơ theo ngọn gió, dạt dờ như bướm lượn.

Mọi người đứng ngẩn ngơ ra đó, tất cả đều bị sự cương quyết và cái khí thế bừng bừng thà rằng ngọc nát vàng phai đó của Tiên Tiên làm cho hoảng sợ, mọi người nhìn Tiên Tiên xé giấy chứng nhận, thả giấy chứng nhận, thế mà không một người nào dám mở miệng can ngăn.

Thần sắc Nhược Hồng như si như dại, hai mắt mở trừng trừng, thân hình chàng như đóng cột vào mặt đất, như một bức tượng đá dựng sừng sững giữa trời. Chàng chăm chú nhìn vào những mảnh giấy vụn bay phát phới như những phiến hoa tuyết, miệng lầm bầm:

- Xé không rách đâu! Đốt không cháy đâu! Chặt không đứt đâu! Gió cũng thổi không bay đi đâu...

Tiên Tiên rung động cả người, thần sắc hiện lên nét đau đớn không cùng, thế nhưng, nàng lại lập tức phục hồi nét lãnh đạm như cũ. Nàng ngẩng cao đầu lên, không thêm lưu luyến, không chút chần chừ, nàng bước từng bước chân thật dài, xông thẳng ra cửa, bỏ đi mất dạng.

Tất cả mọi người trong nhà đều cảm thấy chấn động mãnh liệt, nhưng cũng không ai tiến lên chặn lấy bước chân nàng.

***

Đêm đó Tiên Tiên trở về nhà họ Đỗ. Dưới sự kinh ngạc và mừng mừng tủi tủi của tất cả mọi người trong gia đình, nàng đã quỳ xuống trước mặt Đỗ Thế Toàn không do dự:

- Cha! Tất cả những điều cha nói đều đã đúng hết! Con đã dùng chính cuộc đời và tuổi thanh xuân của chính mình, để chứng minh những lời dự đoán của cha khi trước! Bây giờ, con trở về đây! Xin cha tha thứ cho sự trẻ người non dạ của con, sự bướng bỉnh của con! Con đã chịu đựng hết tất cả những đau khổ, bây giờ con đã chán nản mọi sự, chỉ còn một chỗ duy nhất mà con có thể trở về, là cha mẹ của con! Cha, không biết cha có còn chấp nhận con không? Có còn tha nhận con trở lại không?

Đỗ Thế Toàn nhìn đứa con gái vàng ngọc mà ông đã từng yêu thương như trứng mỏng trước mặt, tiều tụy, phong sương, mệt mỏi cả tâm hồn lẫn thể xác, ông không nói một tiếng nào, mà chỉ ôm nàng vào lòng, xiết thật chặt, thật chặt, từ đôi mắt ông, chảy ra hai hàng lệ nóng.

Ý Liên đứng một bên, nước mắt bà đã tuông tuông chảy xuống má từ lâu.

***

Ba hôm sau, Tiên Tiên theo Đỗ Thế Toàn và Ý Liên, Tiểu Huy, cả nhà đi Thượng Hải. Trong bức thư nàng viết cho Tử Tuyền, có một đoạn viết rằng:

- Tim đã chết, tình đã hết, mộng đã tàn, nợ đã xong! Do đó, tôi bỏ ra đi! Tất cả những vụn vặt của Thủy Vân Gian, xin còn gửi

lại! Toàn bộ những ân tình của Yên Vũ Lâu, xin mãi đem theo!

QUYNH DAO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương 20

Tiên Tiên bỏ đi, đem theo tất cả niềm hoan lạc.
Nhược Hồng từ “thiên đàng” của chàng, lại rớt xuống “nhân gian” trần tục. Đột nhiên, bên mình chàng, có một người vợ bệnh hoạn đến chỉ còn hơi thở thoi thóp, có một đứa con gái còn thơ gầy gò yếu đuối, không đủ dinh dưỡng. Trách nhiệm gia đình, đã thoát cái đè nặng lên vai chàng như thế. Bệnh của Thúy Bình, cần phải có rất nhiều tiền để chữa trị. Chuyện ăn ở may mặc, ngày trước đã có Tiên Tiên lo lắng vô cùng chu đáo, chàng không hề phải để ý đến, đến bây giờ chàng mới biết rằng, gạo củi muối dầu tương dấm lửa trà, tất cả đều cần phải có tiền mới có. Chàng không thể chỉ trông cậy vào sự giúp đỡ của bọn Tử Mặc, chàng cần phải trông cậy vào bản thân mình!
Đó cũng là lần tiếp theo sau vụ “đi làm”, chàng bắt đầu “bán rẻ mình” vì đời sống! Và tình hình cũng giống như lần “đi làm” trước kia, chàng đã tự làm cho mình bị bể đầu sứt trán, gặp nhiều

khó khăn trở ngại khôn cùng.

Lần này, ông chủ tiệm bán tranh “Mặc Hiên”, vì chịu không nổi chuyện chàng cứ đem tranh của mình tới giao cho ông để đổi lấy tiền, nên đã đề nghị với chàng một ý kiến. Nếu như chàng đã biết vẽ tranh, tại sao lại không đến khu có phong cảnh đẹp của Tây Hồ mà dựng giá vẽ ở đó? Vẽ tranh chân dung cho khách du hành ở đó! Tây Hồ hiện nay, đang là lúc mùa Xuân hoa lá xanh tươi, chim chóc đầy đàn, không khí tung bừng náo nhiệt, người đi dạo tấp nập mỗi ngày, thế nào cũng làm ăn được! Nhược Hồng suy nghĩ hết hai, ba ngày, dưới áp lực của sinh hoạt hằng ngày, chàng đành phải cúi đầu khuất phục. Dựng giá vẽ thì dựng giá vẽ vậy! Dù sao thì vẫn còn khá hơn đi làm! Đi làm phải làm bạn với tên tàu, tên hàng hóa, tên hải cảng, dựng giá vẽ dù sao cũng không rời khỏi sở trường của chàng! Thế là, cất đi sự kiêu ngạo của cái tôi to lớn, cất đi sự rối loạn của tâm tình, cất đi nỗi tương tư khắc cốt ghi tâm và cái mặc cảm tội lỗi đến đau đớn đối với Tiên Tiên... không được nghĩ đến, không được nghĩ đến gì nữa cả, điều duy nhất có thể nghĩ là: làm thế nào để có thể trị cho hết bệnh của Thúy Bình? Làm thế nào để có thể cho Họa Nhi một ngôi nhà êm ấm?

Thế là, chàng đi ra dựng giá vẽ, chàng làm việc từ sáng sớm khi mặt trời mọc, dẹp vào khi mặt trời lặn. mỗi ngày làm tám tiếng đồng hồ. Thế mới biết, dựng giá vẽ vẽ tranh cho thiên hạ cũng là

một môn học gian nan, chàng vẫn thường ngồi đó từ sáng đến tối, nhặt nhẽo vô vị! Chàng chỉ lấy có ba cắc bạc một bức họa chân dung, thế mà cũng có du khách trả giá, kéo nài với chàng, không dễ gì vẽ được cho họ rồi, họ lại còn chê lên chê xuống là vẽ không giống! Một ngày đầu, chàng hoàn toàn không biết cách làm ăn, áp dụng phương pháp “chờ cá cắn câu”, thế là không một ai “chịu cắn câu” cả! Do đó, chàng đành phải áp dụng phương pháp “chào hàng”, dựng lên tấm bảng “vẽ chân dung” bên cạnh, dựng giá vẽ một bên, lâu lâu miệng chàng còn phải kêu lên:

- Vẽ chân dung! Vẽ chân dung đây! Ba cắc một bức! Không giống không ăn tiền!

Cái sinh hoạt như thế, quả thật không phải là cá tính của Nhược Hồng, có thể chịu đựng được. Tất cả những kiêu hãnh tự phụ, hùng tâm tráng chí, trời cao biển rộng, chí cả cao vời v.v... và v.v... đều tiêu tan không còn một thứ nào cả! Đồng tiền bức tử anh hùng chí! Lúc này chàng mới thấm thía ý nghĩa của câu nói “Đồng tiền bức tử anh hùng chí!”

Cách giao tế nhân sự của Nhược Hồng, vốn đã vô cùng dở. Từ lúc dựng giá vẽ, những sự phiền hà, gây gổ đối với du khách, càng lúc càng tăng thêm nhiều. Có những du khách, vẽ xong tranh, không chịu trả tiền, cãi chày cãi cối là vẽ không giống. Có những du khách trả tiền vẽ một bức tranh, mà kéo đến nguyên cả nhà bảy, tám miệng! Có những du khách nói chàng vẽ

xấu quá! Có những du khách nói chàng vẽ họ mập quá! Có người lại nói chàng vẽ họ gầy quá... chưa bao giờ có ai khen chàng một câu, nói rằng chàng vẽ đẹp. Cứ như thế, chàng vẽ mãi vẽ mãi, càng vẽ càng tự ti, càng vẽ càng đau khổ, càng vẽ càng mất hứng, càng vẽ càng thiếu ngủ... sợ nhất là những lúc gặp phải người quen, họ sẽ kinh ngạc mà kêu lên rằng:

- Ủa, cậu Nhược Hồng, bây giờ cậu... làm nghề này à?

Tại sao lại làm cho mình ra đến nông nổi này vậy? Thảm nỗi hơn nữa, là khi gặp nhầm một loại người quen khác, đưa mắt nhìn chàng, trông qua trông lại, hỏi ngay một câu:

- Ông là rể của nhà họ Đỗ đây mà! Bà xã... của ông khỏe không? Mỗi lần như thế, Nhược Hồng đều hận sao không có một lỗ hồng nào đó trên đường, để cho chàng có thể chui xuống, trốn đi biệt dạng! Chàng cảm thấy tất cả thể diện của mình, đều đã bị thiên hạ chàng đạp thành cát, thành bùn!

Trái tim của chàng, như thể bị ngọn dao đâm chém tan nát thành bột vụn! Tiên Tiên! Tiên Tiên ơi! Em có biết hoàn cảnh hiện nay của anh? Em hiện thời đang ở đâu vậy? Đời này kiếp này, có thể gặp lại nhau? Tiên Tiên ơi! Mỗi hận của em đối với anh, sâu đậm đến bao nhiêu? Đời này kiếp này, có cách gì hóa giải được không?... Không được, chàng dùng sức lắc mạnh đầu, không được nghĩ đến Tiên Tiên! Nghĩ đến Tiên Tiên, lại càng thêm không muốn dựng giá vẽ, phải nghĩ đến Thúc Bình! Thúc Bình

là một người đàn bà tội nghiệp nhất đời này, ở vào tuổi hai mươi thanh xuân phơi phới, bị gả đi cho một thằng bé miệng còn hôi sữa là chàng, không được một năm, chàng đã bỏ đi biệt dạng, để cho Thúy Bình chịu cảnh phòng không chiếc bóng suốt mười năm dài đằng đẳng. Trên phải phụng dưỡng cha mẹ chồng, dưới phải nuôi dạy con thơ. Lại trải qua thiên tai, thủy tai, biến cố, chết chóc... đủ thứ bi kịch, làm cho nàng vướng phải đủ thứ bệnh tật, lại còn phải vượt trăm sông ngàn núi, đem đến giao tận tay cho chàng bài vị của cha mẹ, và đưa con còn thơ dại. Trên cõi đời này sao lại có những nhân vật khốn khổ đến như thế? Trời ạ! Tất cả những người đàn bà có dây đến Mai Nhược Hồng này, đều là những người chịu đựng những bi thảm nhất của cuộc đời! Chàng, đúng là một tai nạn, là một thứ tai họa khác thường! Dưới những dầy vò của tâm tình như thế, Nhược Hồng đã dựng giá vẽ, nhin nhục, đè nén tối đa. Kể ra, cũng không nhiều thì ít, kiếm được một mớ tiền, để chi cho chuyện thuốc men của Thúy Bình. Thế nhưng, mỗi lần chàng chịu những sự bức tức như thế, khi về nhà, sắc mặt của chàng vô cùng khó coi. Chàng vẫn thường quăng đồ đạc, đá giá vẽ, đấm ngực dậm chân, hướng về Tây Hồ phía ngoài song cửa kêu to lên:

- Tại sao Mai Nhược Hồng này cho tới nay vẫn không có một chuyện gì thành tựu cả? Tại sao tôi lại phải luân lạc đến độ dựng giá vẽ vẽ đạo để mưu sinh? Tại sao đời sống con người lại khó

khăn đến thế? Tại sao con người tuổi càng lớn, sự vui vẻ càng ít đi, đau khổ càng tăng thêm? Tại sao lại sống một cách khổ sở thế này? Tại sao? Tại sao?...

Thúy Bình và Họa Nhi đều rất sợ hãi, hai mẹ con ôm chặt lấy nhau, lệ dâng đầy đôi mắt, rung rung nhìn Mai Nhược Hồng phát điên. Thúy Bình tuy rằng là một người đàn bà nhà quê, không được hấp thụ giáo dục, thế nhưng, nàng đã trải qua quá nhiều sinh ly tử biệt, đối với những sự đau khổ của con người, nàng có một sự thể nghiệm vô cùng mãnh liệt. Mỗi lần Nhược Hồng quạu quọ phát điên như thế, Thúy Bình cứ thường cuống quýt, lo lắng, tay chân thừa thãi, không biết phải làm thế nào cho phải, nàng cứ luôn miệng nói “xin lỗi”, điều này lại càng làm cho Nhược Hồng thêm điên tiết, chàng gầm lên dữ dội hơn nữa:

- Đừng nên nói xin lỗi! Tôi không hề mắng cô, tại sao cô lại nói xin lỗi? Khóc khóc khóc! Tại sao cô cứ khóc hoài vậy?

Thúy Bình vội vã quệt nước mắt, miệng không ngừng nói:

- Dạ! Dạ! Dạ! Em không nói, em không nói... Em cũng sẽ không khóc, không khóc... Em chỉ cảm thấy áy náy, là đã hại cho anh và cô Tiên Tiên phải chia lìa, lại phải uống những loại thuốc quý như thế, đắt tiền như thế...

Nhược Hồng lại càng kêu to tiếng hơn, giận dữ hơn nữa:

- Đừng nên nhắc Tiên Tiên... Đừng nên nhắc Tiên Tiên với tôi!

Không được nhắc tới dù chỉ là một chữ...

Họa Nhi xông tới phía trước, vừa khóc vừa đẩy chàng, nói một cách giận dữ:

- Cha! Con và mẹ vượt bao nhiêu đường xa, đến đây tìm cha, vậy mà cha lại hung dữ như vậy! Mẹ vốn đã bệnh hoạn như thế, mà cha còn mắng mẹ nữa! Cha không biết là mẹ muốn làm cho cha vui lòng biết mấy... thế mà cha lại... cha... cha... nhất định cha không phải là cha của con!

Họa Nhi nói như thế, nguyên cả người Nhượng Hồng như một quả bóng xì hơi.

Nhìn gương mặt choắt nhỏ nhưng xinh đẹp của Họa Nhi, nghĩ đến những khổ nạn mà con bé phải chịu đựng khi mới ngần ấy tuổi đầu, chàng không thể nói thêm được một tiếng nào nữa!

Nguyên cả một buổi tối, chàng ngồi ngẩn ngơ bên cạnh bờ hồ Tây Hồ phía ngoài nhà, Họa Nhi rụt rè đi đến bên chàng, đưa cho chàng một ly trà nóng:

- Cha! Con xin lỗi cha! Con hư quá! Con biết là cha đã rất cố gắng kiếm tiền, để cho con và mẹ được sống đàng hoàng! Con biết, con biết hết cả! Con không được nói cha không phải là cha của con! Nếu như cha không phải là cha của con, thì làm sao cha có thể yêu thương con và mẹ, lo lắng cho con và mẹ đến như thế được?

Chàng để ly trà xuống đất, ôm Họa Nhi, xiết chặt vào lòng. Lệ, trào dâng ra khóe mắt. Họa Nhi tựa vào chàng, vô cùng biết

chuyện, nói nho nhỏ rằng:

- Cha, có phải cha nhớ dì Tiên Tiên đó lắm phải không? Cha đi tìm dì ấy về đây, mẹ không có giận đâu!

Chàng lắc lắc đầu, ôm lấy Họa Nhi càng chặt hơn nữa. Chàng không có cách gì giải thích cho Họa Nhi hiểu rằng, quan niệm tình yêu của Tiên Tiên, là một đối một, điều nàng thù hận nhất, là một người đàn ông mà có năm thê bảy thiếp! Vả lại, Thủy Vân Gian, thật sự ra quá nhỏ, không thể nào chứa được hai người đàn bà! Cho dù tất cả những lý do đó không tồn tại, Tiên Tiên cũng đã bỏ đi thật xa rồi, vĩnh viễn rút lui ra khỏi cuộc đời chàng rồi! Có còn lưu lại chẳng, là nỗi đau đớn khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn không ngừng nghĩ...

***

Buổi chiều hôm ấy, Nhược Hồng dựng giá vẽ bên cạnh Đoạn kiều. Hôm đó là một ngày vô cùng không thuận lợi, nguyên cả một buổi sáng không có ai vẽ tranh, buổi chiều, không dễ gì có một đứa bé vì hiếu kỳ, trả cho chàng ba cắc bạc để được vẽ chân dung, mới vẽ được nửa chừng, đã bị mẹ nó tát cho một bạt tai dẫn đi mất, lại còn giật lại ba cắc bạc đã trả. Sự phẫn nộ và thiếu não của Nhược Hồng khỏi nói cũng biết là mãnh liệt đến độ nào. Ngồi bên cạnh Đoạn kiều, chàng cong lưng cúi mặt, chân mày chau lại, nhăn nhó khổ sở... cảm thấy mình chẳng khác nào một thằng ăn mày. Lúc ấy, có hai cô nữ sinh đi đến, nhìn chàng từ

đầu đến cuối và bình luận một phát:

- Trông thiếu não quá nhỉ! Sao mà râu không chịu cạo nhỉ? Tóc cũng không cắt nữa, trông cũng có vẻ là một nhà nghệ thuật đấy chứ hả?

- Mà xem, trông ông ta có vẻ nghèo khổ dữ, coi như tụi mình làm một việc thiện, để cho ông ta vẽ một tấm nhé? Được không?

- Thôi đi, tốn phần tiền đó, thà rằng đi mua khoai nướng ăn còn hơn...

- Tao muốn được vẽ mà! Vẽ chung một tấm vậy! Hỏi ông ấy xem nếu vẽ chung một tấm có thể chỉ tính ba cắc thôi không...

Hai người đẩy qua đẩy lại, bàn bạc không ngừng. Nhược hồng ngẩng đầu lên, miễn cưỡng đè nén sự giận dữ trong lòng, nói thật to tiếng:

- Thôi được thôi được, ngồi xuống đây! Vẽ chung một tấm, chỉ lấy của hai cô ba cắc thôi!

Hai cô nữ sinh cười hi hi, còn đang định ngồi xuống, đột nhiên có một người cảnh sát trờ tới, trên tay cầm cây dùi cui, đưa dùi cui lên quơ về phía Nhược Hồng, nói một cách hung hăng rằng:

- Ê ê ê, chỗ danh lam thắng cảnh! Không được tự tiện dựng giá vẽ, phá hoại phong cảnh nên thơ như thế này, đi mau đi mau!

Hai cô nữ sinh nhìn thấy cảnh sát đến can thiệp, lập tức nhảy dựng lên, không thèm cả ngồi xuống, đã bỏ đi như chạy trốn.

Nhược Hồng tức không thể tả được, chàng trừng mắt nhìn ông

cảnh sát, trợn mắt nhú mày, hỏi một cách bức bối:

- Tôi phục vụ cho du khách, giúp cho họ tăng thêm hứng thú, sao gọi là phá hoại phong cảnh cho được?

- Tôi nói phá hoại phong cảnh là phá hoại phong cảnh! Anh không biết Đoạn kiều của chúng ta là một nơi danh lam thắng cảnh nổi tiếng của Tây Hồ sao? Anh ngồi lộn xộn ở đây...

- Cái gì gọi là lộn xộn, ông nói cái gì? Ông nói cái gì...

Ông cảnh sát càng thêm hung hăng:

- Anh không từng phục nhân viên công lực hả, còn ở đó hung hăng hả? Nếu như anh không chịu dọn dẹp giá vẽ, tôi sẽ dọn hết dùm cho anh, đưa anh về trạm cảnh sát ngay bây giờ!

Và như thế, chàng đã gây gổ với cảnh sát, hai người cùng phùng mang trợn má, còn đang hục hặc với nhau, đột nhiên mây đen vần vũ kéo đến, trên trời, sấm sét giao nhau, một trận mưa thật to ào ạt đổ xuống. Giá vẽ của Nhược Hồng bị gió thổi tung nằm loạn xạ, đúng là “lộn xộn”. Ông cảnh sát quơ cây dùi cui, chạy thật nhanh chui vào chiếc xe cảnh sát nằm gần đó, chiếc xe cảnh sát hụ còi phóng nhanh về phía trước, nước văng dạt tung lên hai bên, bắn hết cả vào người chàng. Chàng giận bùng lên, hướng về phía chiếc xe cảnh sát la hét ồm ồm:

- Tới đi tới đi! Muốn bắt muốn giết, muốn phạt muốn giam gì thì cứ việc làm đi! Còng chân đâu, còng tay đâu, đem đến đây hết đi! Đem đến đây hết đi...

Xe cảnh sát đã chạy xa dần...

Chàng nhặt lại giá vẽ rách nát, leo lên xe đạp, dầm mưa đội gió, trở về Thủy Vân Gian.

Vừa vào đến nhà, Thúy Bình và Họa Nhi đều cùng trờ tới, người thì lấy khăn, kẻ thì pha nước ấm, xuýt xoa thương xót vô cùng.

Thúy Bình nói:

- Nhìn thấy trời mưa, em cuống hết cả người! Sợ anh bị dầm mưa, thế mà anh cũng bị dầm mưa ướt đến như thế này! Sao lại không tìm một chỗ nào đó tránh mưa chút đã, rồi hãy về!

Họa Nhi nói:

- Cha! Cha mau mau lau cho khô đầu tóc, con đi nấu cho cha một chén nước gừng uống cho ấm bụng!

Chàng quơ tay đẩy cả Thúy Bình lẫn Họa Nhi ra ngoài, la lên một cách hung hăng:

- Mọi người đừng ai đụng tới tôi! Đừng có ai để ý gì đến tôi cả! Để cho tôi yên lặng một mình, tốt nhất là mọi người trên thế giới này đều biến mất hết, nếu không, để tôi biến mất cũng được!

Thúy Bình và Họa Nhi đều ngẩng người ra hết một lúc, biết rằng Nhượng Hồng lại gặp chuyện bực mình ở bên ngoài. Thúy Bình lấy một bộ quần áo khô, chạy đem đến cho chàng, vì chạy quá gấp, nàng lại ôm ngực ho lên một tràng dài. Nhượng Hồng cuống lên, lại hướng về phía Thúy Bình la lên thật to:

- Cô xuống giường để làm gì? Cô cố ý làm khó dễ tôi phải

không? Tôi đem tất cả mọi thứ: thể diện, tự ái đều quăng mất đi rồi, chỉ vì muốn trị bệnh cho cô, cô không để cho mình mau mau hết bệnh, là cô chống đối lại tôi!

- Em đi nằm ngay đây, anh đừng nổi giận! Anh thay bộ đồ ướt ra đi, được không?

Nhược Hồng la còn to hơn nữa, chàng hoàn toàn không kèm chế được mình:

- Ướt thì ướt chứ gì! Ông trời già cũng hòa theo với mọi người “chơi” tôi mà! Không “chơi” đến tôi đảo lộn đất trời, u đầu sút trán, ông trời cũng không vừa ý đâu! Tốt nhất là chơi cho đến tôi chết đi, thì thiên hạ mới thái bình được!

Họa Nhi vừa sợ vừa lo nói:

- Cha! Cha đừng nên giận ông trời mà cha! Trời mưa thì cứ mưa, mình có cách nào khác đâu, mẹ và con trên đường đi đến Hàng Châu, có một lần cũng bị mưa lớn đến độ bị cuốn rớt xuống sông luôn đấy!

Thúy Bình cũng gấp rút tiếp lời, giọng nàng mang đầy sự lo lắng nhưng lại không biết làm sao để an ủi Nhược Hồng:

- Đúng vậy đúng vậy! Hai năm trước, ở quê nhà mình bị lụt to, trận mưa đó khủng khiếp vô cùng, so với trận mưa hôm nay còn to gấp mấy lần, rất nhiều người bị chết đuối đấy...

Nhược Hồng ngẩng đầu lên, đưa mắt giận dữ nhìn Thúy Bình và Họa Nhi, nạt lên rằng:

- Các người có ý muốn nói rằng, tôi xui xẻo như thế vẫn còn chưa đủ phải không? Đúng lý ra tôi phải bị trôi xuống sông xuống nước, bị nước lụt ngập chết cho rồi đi phải không?
Cả hai mẹ con cùng ngó người ra, lúc này họ mới biết rằng sự an ủi của mình không đúng phương hướng, cả hai cùng vội vã lên tiếng cãi chính:

- Không phải! Không phải!

Nhược Hồng vẫn tiếp tục la ồm tỏi lên:

- Thế giới này là thế giới gì hờ trời! Tôi đã đi đến bước đường cùng, mới bày giá vẽ ra vẽ dạo cho thiên hạ, thế mà vẫn bị người qua đường làm nhục, bị du khách hiếp đáp, bị cảnh sát gây chuyện, bị trời già làm khó... về đến nhà, lại còn bị người nhà cho rằng sự xui xẻo của mình vẫn chưa đủ!...

Thúy Bình bước lùi lại hai bước, nàng cuống quýt đến độ chỉ biết ho lên sù sù, không nói được tiếng nào. Đôi mắt Họa Nhi đỏ ửng lên, nước mắt lăn dài xuống má:

- Cha! Cha lại rầy la mẹ một cách oan ức nữa rồi! Lúc nào cha cũng vậy hết, cứ ưa la bậy la càn, có phải con và mẹ muốn trời mưa đâu!

Nhược Hồng nhìn thấy Họa Nhi rơi nước mắt, nguyên cả trái tim chàng như thất lại. Tất cả những oán hận, bất bình chất chứa trong lòng, đều hóa thành một nỗi bi thương vô tận. Chàng loạng choạng xông đến bên góc tường, ngồi té phịch lên sàn nhà, dùng

hai tay ôm cứng lấy đầu mình, nói một cách tuyệt vọng:

- Một con người làm sao có thể mất đi quá nhiều thứ như thế này hờ trời? Mất đi sự tự tôn, mất đi tình bạn, mất đi niềm hoan lạc, mất đi lòng tự tin, mất đi hội họa, mất đi Tiên Tiên... ôi! Cái đời sống như thế, làm sao tôi có thể tiếp tục mãi được hờ trời?

Thúy Bình đứng nhìn Nhược Hồng trừng trừng, tuy rằng nàng không hoàn toàn hiểu hết những ý nghĩa trong câu nói của Nhược Hồng, thế nhưng, đối với nỗi đau đớn thâm sâu cốt tủy đó của chàng, từng giọt từng chút, nàng cảm nhận như thể cho chính bản thân mình!

***

Buổi tối đêm hôm đó, trời vẫn tiếp tục đổ mưa to, gió vẫn tiếp tục gầm thét kêu gào, như thể hàng ngàn hàng vạn con ngựa phi nhanh.

Nửa đêm, Thúy Bình lặng lẽ thức giấc, không dám thắp đèn, nàng để cho thị giác của mình làm quen với bóng tối một lúc, mới mò mẫm leo xuống giường. Đưa mắt nhìn Họa Nhi đang nằm ngủ say sưa bằng đôi mắt lưu luyến không rời. Nàng lại đưa mắt sang nhìn Nhược Hồng đang nằm co quắp ở một góc tường ngủ mê mết, bằng một ánh mắt thương xót, mến yêu. Trong lòng nàng có trăm ngàn vạn tiếng, thế nhưng lại không nói nên lời. Đi đến bên bàn học, trong ánh chớp sáng vừa lóe lên, nhìn thấy hai chiếc bài vị đặt trên đó. Nàng quỳ xuống trước hai chiếc bài vị,

cúi đầu lạy ba cái thật cung kính.

- Cha! Mẹ! Xin cha mẹ đón tiếp con trên đó, con dâu của cha mẹ đang đi đến để đoàn tụ với cha mẹ đây! Chỉ có điều không biết là Nhượng Hồng có hiểu được rằng, con mong cho anh ấy sống một cuộc đời hạnh phúc đến mấy! Con không hề trách anh ấy, mong rằng anh ấy cũng không trách con, con không thể để cho anh ấy chịu khổ vì con thêm nữa!

Nàng đứng dậy, hướng về phía Nhượng Hồng, quỳ xuống, cúi đầu lạy một lạy:

- Nhượng Hồng, xin giao Họa Nhi lại cho anh và Tiên Tiên vậy! Bái biệt đã xong, nàng lại mò mẫm đi đến phía bên cửa, mở cửa ra, nàng đi thẳng ra phía ngoài. Gió thổi mạnh vào người nàng phàn phật, nước mưa đổ ào ạt xuống đầu nàng, nàng đi thật thẳng về phía trước, về phía trước, về phía trước... nàng không còn sợ bị ướt nữa, cũng không còn sợ bệnh hoạn nữa, Tây Hồ nằm ngay phía trước Thủy Vân Gian, ánh sáng chớp lóe lên vạch thành từng lần sáng âm u trên mặt nước, nàng đi qua đó, đi qua đó... ùm một tiếng, nàng rơi xuống nước. Dòng nước lạnh lẽo, lập tức ủa lên ôm trọn lấy thân nàng.

***

Họa Nhi bị tiếng đập của cánh cửa làm cho giật mình thức giấc, con bé vỉnh tai lên nghe ngóng, gió thổi vào cánh cửa, tạo nên những tiếng ầm ầm ầm dao động, tiếng nước mưa rào rạt bị gió

thôi bay tạt vào phòng.

- Mẹ!

Con bé kêu lên, đưa tay ra sờ vào bên cạnh, sờ vào một khoảng không lạnh ngắt.

- Mẹ!

Con bé lại kêu lên thật to, lăn đùng xuống khỏi giường.

Nhược Hồng giật mình thức giấc, chàng nhảy dựng người dậy.

Họa Nhi rú lên kinh hoàng:

- Cha! Mẹ đâu mất rồi! Bên ngoài trời mưa to quá! Mẹ đâu mất rồi! Cha! Con sợ quá... con sợ quá...

Nhược Hồng nhảy lên thật nhanh, xông thẳng về phía cửa, xông thẳng ra phía ngoài, miệng chàng kêu lên thảm thiết như điên như cuồng:

- Thúy Bình! Cô không thể! Không thể! Cô đừng nên trừng phạt tôi! Cô mau trở về đây! Cô trở về đây! Về đây! Về đây nhanh lên! Xin cô! Van cô! Trở về ngay đi...

- Cha! Đợi con với!...

Họa Nhi loạng choạng xông về phía trước, mò mẫm nắm được bàn tay của Nhược Hồng, con bé nắm lấy bàn tay của Nhược Hồng thật chặt, nhìn về phía ngoài màn đêm âm u đen kịt, cũng kêu lên thật thê thảm:

- Mẹ! Mẹ trở về đây! Mẹ! Mẹ không thềm Họa Nhi nữa sao?

Mẹ! Mẹ trở về đây! Trở về đây...

Nhược Hồng và Họa Nhi, gọi hét suốt một đêm. Nguyên cả một vùng trải dài mấy dặm, đều vang động tiếng gọi thảm thiết của hai cha con, kêu đến cổ khô họng khát, kêu đến khản tiếng khàn hơi, Thúy Bình vẫn không trở lại.

***

Ngày hôm sau, gió ngừng mưa tạnh, ánh nắng mặt trời chan chứa khắp mọi nơi. Thi thể của Thúy Bình, ở một chỗ cách Thủy Vân Gian có vài bước đường, được người dân trong vùng phát giác ra, vớt lên. Gương mặt nàng hiền hòa, hai mắt nhắm nghiền, không hề sưng húp đáng sợ như những xác chết trôi sông vẫn thấy, nàng, trông giống như đang nằm ngủ một giấc ngủ bình yên, lặng lẽ.

QUỖNH ĐẠO

Thủy Vân Giang (Dấu Ấn Tình Yêu)

Chương kết

Ba hôm sau, lễ an táng Thúy Bình được cử hành.

Buổi tang lễ là do Tử Mặc và tất cả những thành viên trong Túy Mã Hội Họa sắp xếp. Những người tham dự tang lễ, cũng chỉ có những người trong Túy Mã Hội Họa. Tử Mặc mời một nhà sư đến để làm lễ, siêu độ vong hồn cho Thúy Bình. Họa Nhi mặc bộ quần áo tang chế quỳ trước mộ, khóc đến đứt ruột đứt gan. Nhìn thấy từng xẻng đất được xúc lên, thả vào trong lòng mộ, Họa Nhi bất giác đưa tay dài về phía mộ, kêu khóc lên thật ai oán:

- Mẹ ơi! Đừng, đừng bỏ con! Mẹ bị chôn xuống lòng đất như thế, là con sẽ vĩnh viễn không còn bao giờ được nhìn thấy mặt mẹ nữa! Mẹ ơi! Đừng bỏ con, đừng bỏ con, mẹ ơi!...

Tử Tuyên tiến tới phía trước, nâng ôm Họa Nhi vào lòng mình, gạt nước mắt nói rằng:

- Họa Nhi, khi mẹ con còn sống, đã bệnh quá nhiều, bây giờ, mẹ con đã lên trời rồi, thì bà sẽ không còn bị ho nữa, sẽ không còn

bị đau đón nữa! Ở trên trời mẹ con sẽ không buồn đâu, có ông nội bà nội con ở cạnh đó, lại còn có rất nhiều những nàng tiên xinh đẹp, dễ thương ở bên cạnh nữa! Con đừng khóc nữa! Cha con còn cần có con săn sóc cho đây!

Mọi người đứng đó nghe, ai nấy đều ngậm ngùi rơi lệ. Thế nhưng, Nhược Hồng lại đứng yên, không hề có một phản ứng gì, chàng nhìn trân trân vào nấm mộ, không nói không rằng, đôi con mắt đờ đẫn, trên gương mặt không biểu lộ một thứ tình cảm nào. Hình như cả người chàng đang ở một chỗ nào khác, chỉ có xác thân chàng tham dự tang lễ. Ban tụng niệm đã đọc kinh xong, mọi người trải hoa cúc trắng lên mộ, đốt giấy tiền vàng bạc, từng xẻng từng xẻng đất, từ từ phủ kín lấy nắp áo quan. Sự bi ai của Họa Nhi, sự khuyên giải của mọi người... cách chàng thật xa, thật xa, hình như chàng không nghe thấy, cũng không nhìn thấy. Tang lễ đã kết thúc, mọi người đều trở về Thủy Vân Gian, Nhược Hồng vẫn y như thế, mọi người đẩy cái ghế tới cho chàng ngồi xuống, chàng bèn ngồi xuống, rót ly nước cho chàng, chàng bèn uống nước. Ly nước được lấy đi, chàng bèn ngồi đó, bất động, hai con mắt nhìn trừng trừng về phía trước. Tất cả những người, tất cả những vật thể xao động chung quanh, hình như không hề có chút quan hệ gì với chàng. Mọi người đều cảm thấy có cái gì đó không ổn. Họa Nhi kéo tay Tử Tuyên, dùng giọng nói tràn đầy sự sợ hãi, hỏi rằng:

- Dì Tử Tuyền, cha con làm sao ấy? Tại sao ông không nói chuyện gì cả vậy? Và cũng không nói gì tới ai hết? Có phải là ông bị bệnh rồi chăng?

Tử Tuyền đi lên phía trước, đưa tay đẩy đẩy Nhược Hồng:

- Nhược Hồng! Anh vẫn khỏe chứ? Anh đừng làm cho Họa Nhi lo lắng nữa! Anh có muốn ăn gì không? Anh không ăn gì đã ba hôm rồi đấy! Em đi nấu tô mì cho anh ăn nhé, được không? Anh nói một tiếng xem, được không?

Đôi mắt Nhược Hồng trì trệ nhìn về phía trước, như không hề nghe thấy gì cả. Tử Tuyền sợ hãi ngẩng đầu lên, trao đổi ánh mắt với mọi người, ai nấy đều kinh hãi.

Họa Nhi cuống quýt, con bé nhào ngay vào lòng chàng, kêu lên:

- Cha! Cha! Cha không nhìn ra con sao? Con là Họa Nhi của cha đây mà! Cha nhìn con nè! Cha nói chuyện với con đi! Tại sao cha không nói gì tới con hết vậy? Mẹ đã đi rồi, con chỉ còn có cha thôi, cha không thể không kể gì tới con nữa à!

Con bé quá sợ hãi, vừa nói vừa thút thít khóc.

Rút cuộc Nhược Hồng cũng hơi nhúu mày, đôi tròng mắt của chàng hơi chuyển động, nhìn Họa Nhi một cách từ từ, chập chập, thế nhưng ánh mắt lại vô cùng xa lạ.

Tử Tuyền quỳ xuống trên đầu gối của mình, nhìn chàng thật tỉ mỉ, càng nhìn càng cuống quýt, càng nhìn lo sợ, nằng lắc chàng thật mạnh, kêu chàng thật to tiếng:

- Anh đang nghĩ gì vậy? Anh có bao nhiêu đau thương, anh có bao nhiêu khổ sở, anh có bao nhiêu u uẩn, anh có bao nhiêu bất bình, anh cứ phát tiết nó ra ngoài đi! Anh đừng nên như thế này nữa, người chết đi dĩ nhiên làm cho chúng ta đau lòng, nhưng người còn sống vẫn quan trọng hơn! Anh như thế này, làm cho bọn chúng tôi, những người bạn thiết của anh, đau lòng biết mấy, và còn Họa Nhi nữa, làm sao tâm hồn nhỏ bé của nó có thể chịu nổi những chuyện như thế này được?

Nhược Hồng vẫn tiếp tục dùng ánh mắt xa lạ của chàng, đưa mắt nhìn Tử Tuyên một cái, vẫn không nhúc nhích.

Lần này, mọi người đều cuống cuống lên.

Chung Thu Kỳ mạnh lên vai chàng một cái:

- Nhược Hồng! Người chết đã rồi, người sống cần lo, cậu cần phải phấn chấn lên một chút, trách nhiệm nuôi dạy Họa Nhi từ đây càng thêm trọng đại, nó hoàn toàn đặt trên vai cậu rồi đây, cậu vẫn còn rất nhiều chuyện vẫn chưa hoàn thành đấy nhé!

Diệp Minh đậm chân nói:

- Khóc đi! Cậu cứ việc khóc một trận cho thật to, cho thật hả dạ! Mắng đi! Cậu hãy mắng cho thật to, cho thật hả dạ! Thậm chí, cậu muốn cười lên thật to cũng được! Mắng thế giới này đã không công bằng đối với cậu, mắng ông trời, mắng thượng đế... cậu mắng đi!

Lục Tú Sơn chụp lấy Tử Mặc, nói thật cuống quýt:

- Tôi xem cậu ấy không được ổn cho lắm, cả người như mất hết thần, cứ như vậy, cần phải mời một thầy lang về xem bệnh cho cậu ấy mới được!

Tử Mặc xông lên phía trước, dựng Nhược Hồng đứng dậy từ chiếc ghế chàng đang ngồi, la lên thật to rằng:

- Mai Nhược Hồng, cậu nhìn tôi đây, tôi là kẻ thù của cậu, cậu nhìn cho rõ nhé, tôi đã đốt tranh của cậu, tôi chính là thằng Uông Tử Mặc đã đốt đi hai mươi bức tranh quý giá của cậu ngày trước, giữa chúng ta có một mối thù thậm sâu cốt tủy đến độ đời đời kiếp kiếp vẫn không hóa giải nổi, cậu không thể nào quên luôn cả tôi nữa chứ nhỉ?

Không một tác dụng gì hết. Kích tướng pháp của Tử Mặc hình như cũng không có một tác dụng gì cả. Nhược Hồng vẫn ngồi yên lặng trên ghế, không nói không rằng. Trong nhất thời, mọi người đều trở nên vô cùng xúc động, tất cả đều vây quanh Nhược Hồng, kẻ một câu, người một tiếng, nhắc lại chuyện ngày xưa, định nói cho chàng tỉnh lại. Thế nhưng, ánh mắt của chàng, càng lúc càng xa lạ, càng lúc càng xa vắng, đối với tất cả mọi người, hình như chàng không hề quen biết ai hết.

Họa Nhi nhào vào lòng chàng, ôm chàng, lắc chàng, khóc òa lên nói rằng:

- Cha ơi... Cha nói chuyện với con đi! Cha nói chuyện với mọi người đi... Cha không nghe gì hết sao? Cha không thấy gì hết

sao? Không... không... cha ơi, cha...

Họa Nhi vừa khóc vừa la như thế, rút cuộc cũng đã làm cho Nhượng Hồng có một chút phản ứng, chàng ngược mắt lên, nhìn Họa Nhi một cách thần thờ, lại đưa mắt nhìn tất cả mọi người, sau đó dùng một giọng điệu thật cẩn thận, nói thật nhỏ, thật do dự, ngần ngừ hỏi rằng:

- Tôi nên vẽ gì cho đúng nhỉ?

Mọi người đều ngần người ra. Sau đó, Tử Mặc vội vàng lấy giấy vẽ và bút than đến, nhét vào tay chàng, nói:

- Cậu vẫn còn nhớ đến vẽ tranh, tốt lắm! Vậy thì, cậu hãy vẽ Họa Nhi! Vẽ một bức chân dung cho con gái cậu! Vẽ đi! Vẽ đi!

Nhượng Hồng cầm cây bút than lên thật cẩn thận, nhìn nhìn tờ giấy vẽ, lại thần thờ, ngơ ngẩn để cho giấy và bút đều rớt hết xuống đất. Chàng nói một cách buồn rầu rằng:

- Cần phải đi mua thuốc cho Thúy Bình rồi!

Họa Nhi ôm chặt lấy Nhượng Hồng, kêu to lên khổ sở:

- Cha ơi! Mẹ không còn bao giờ cần uống thuốc nữa, mẹ đã chết rồi! Mẹ đã không còn bị suyễn nữa rồi, không còn ho nữa rồi!

Thần tiên trên trời sẽ lo lắng cho mẹ, cha không cần phải lo nữa... bây giờ con chỉ cần cha khỏe lại, tỉnh táo trở lại, cha hãy tỉnh táo trở lại đi, cha hãy nói chuyện với con đi...

Tất cả mọi người, đều cảm thấy mũi mình nóng nóng, mắt mình cay xè, nhưng, Nhượng Hồng lại đã đóng chặt cánh cửa trong trái

tim chàng, đóng thật chặt, thật chặt. Chàng không nói chuyện nữa, không nhìn một ai nữa, ánh mắt của chàng, rơi vào một nơi nào đó thật xa xăm, không ai biết được. Chàng đem tất cả những tư tưởng và ý thức của mình, đều giam chặt vào một nơi tận cùng sâu thẳm của tâm hồn.

***

Một tuần lễ tiếp sau đó, tình trạng của Nhược Hồng càng lúc càng tệ. Chàng không còn nhận ra một ai, suốt cả ngày chàng thường không bao giờ nói một tiếng, đôi lúc đột nhiên nói lên một vài câu, thì lúc nào cũng chỉ là những câu nói vu vơ, câu sau không nhập vào với câu trước. Chàng vẫn còn nhớ đến chuyện vẽ tranh, có lúc chàng ôm giá vẽ cùng bút chì bút than, vác lên vai đi ra ngoài, Họa Nhi bèn đi theo phía sau chàng, không rời nửa bước. Thế nhưng, chàng chỉ ngẩn ngơ nhìn cây cỏ, ngẩn ngơ nhìn cầu, ngẩn ngơ nhìn nước, ngẩn ngơ nhìn đình viện chung quanh... chàng không vẽ một thứ gì cả.

Tử Mặc mời thầy thuốc đến xem bệnh cho chàng, Đông y nói chàng “đau thương quá độ, hồn phách tán mạn”, cần phải uống những loại thuốc an thần bổ óc, nhưng không thấy có tác dụng gì. Tây y có vẻ cụ thể hơn một chút, nói rằng chàng bị “đổ vỡ tinh thần”, nên xảy ra tình trạng gần như “tự bế” (tự đóng mình lại với thế giới bên ngoài), hiện thời, đối với loại bệnh tâm thần này, bên Tây y vẫn chưa có thuốc gì có thể chữa khỏi.

Bất luận Đông y hay Tây y, đều có một kết luận giống nhau, là coi như chàng đã “điên rồi”. Nếu như không thể làm cho thần trí chàng tỉnh lại trong một thời gian ngắn, thì có thể suốt cả cuộc đời chàng sẽ cứ mãi điên điên khùng khùng như thế, và sẽ càng lúc càng tệ hơn.

Với kết luận như thế, làm cho bọn Tử Mặc, Tử Tuyền, nhất kỳ tam quái, và Cốc Ngọc Nông đều lo lắng, cuống quýt như kiến ngồi phải lửa. Tử Mặc muốn đem Nhược Hồng về Yên Vũ Lâu ở, để tiện bề lo lắng, thuốc thang. Nhưng Tử Tuyền không đồng ý, nàng cho rằng trong Thủy Vân Gian, có những ký ức rất sâu đậm của Nhược Hồng, từng mái ngói viên gạch, từng nhánh cây ngọn cỏ, đều có những liên hệ rất mật thiết với chàng, có thể, chúng sẽ khơi dậy được một phần tình cảm nào đó của chàng. Mọi người đều cảm thấy rất chí lý, thế là, mỗi ngày mỗi ngày, mọi người đều chia phiên nhau tới Thủy Vân Gian để săn sóc cha con Nhược Hồng, đồng thời cố gắng dùng tất cả các biện pháp để khơi dậy ký ức của chàng. Khi tất cả các biện pháp đều không có kết quả, trong lòng mọi người đều hiện lên một cái tên, Đổ Tiên Tiên! Cuối cùng, chính Tử Mặc nói ra trước nhất:

- Hôm nay Nhược Hồng trở nên như thế này đây, là vì tất cả những biến cố đã xảy ra cộng lại mà thành! Câu chuyện đốt tranh ngày trước, cũng là một trong những biến cố ấy! Bây giờ nhớ lại những gì tôi đã làm, quả thật là tôi vô cùng hối hận! Con người

thế nào cũng có lúc bệnh hoạn, tôi lúc đó, cũng là một người bệnh nặng! May mắn là tôi đã hết bệnh hoàn toàn rồi... nhất định là tôi cũng phải làm cho Nhược Hồng hết bệnh hoàn toàn, cái hy vọng duy nhất của chúng ta bây giờ, chính là Tiên Tiên! Tôi phải đi Thượng Hải một chuyến, tôi phải nói chuyện với Tiên Tiên một lần mới được!

Tử Tuyên nói một cách lo lắng:

- Thế nhưng, chúng ta đều đã nhìn thấy cảnh Tiên Tiên xé chứng thư kết hôn! Và cũng đều đã cảm nhận được sự quyết tâm “không quay đầu trở lại” của nàng rồi, chuyện em lo lắng nhất là, không còn bất cứ một điều gì có thể làm cho nàng trở lại Thủy Vân Gian được nữa!

Tử Mặc gật gật đầu một cách kiên quyết:

- Anh nghĩ, anh có biện pháp có thể làm cho nàng mềm lòng mà trở về đây thăm Nhược Hồng một lần, ngoại trừ một chuyện, Tiên Tiên cũng bệnh luôn rồi, bệnh đến độ... trong lòng nàng không còn tình yêu nữa!

Thế là, Tử Mặc lên đường đi Thượng Hải.

***

Tử Mặc đi tất cả ba ngày, trong ba ngày đó, chàng nói như thế nào để thuyết phục Tiên Tiên, không một ai được biết. Ba hôm

sau, Tử Mặc trở về Hàng Châu, Tiên Tiên cũng trở về. Cùng trở về Hàng Châu với Tiên Tiên, còn có vợ chồng Đỗ Thế Toàn và Ý Liên.

Thế là, hôm đó, khi mọi người đang tập trung, quây quần ở Thủy Vân Gian, làm “bài tập hằng ngày” của họ, tìm đủ trăm phương nghìn kế để hồi phục ký ức của Nhược Hồng. Tiên Tiên và cha mẹ của nàng tìm đến.

Ánh mặt trời hôm đó rất tốt, nguyên cả Tây Hồ, lấp lánh ánh sáng rực rỡ, diễm lệ. Tô Đề ở phía xa xa, nằm cong cong uốn khúc, sáu nhịp cầu vắt vẻo trên mặt nước lóng lánh, nhìn thấy rõ ràng. Do đó, mọi người đem chiếc ghế Nhược Hồng vẫn ngồi hằng ngày, ra phía ngoài sân cỏ, đem luôn cả giá vẽ của chàng dựng lên, để sẵn giấy vẽ lên đó, chuẩn bị tất cả những vật dụng có thể khôi lại ký ức của chàng. Mọi người xúm lại nói chuyện, anh một câu, tôi một tiếng, từ thiên địa cửu huyền, vũ trụ hồng hoang nói tới, đem tất cả những ân ân oán oán, yêu hận tình thù trong suốt năm năm qua, đều nói muốn hết cả rồi, thế nhưng Nhược Hồng vẫn yên lặng không nói một lời, không một phản ứng. Đúng lúc đó, chiếc xe hơi của nhà họ Đỗ chạy tới, Đỗ Thế Toàn và Ý Liên, dẫn Tiên Tiên cùng xuống xe.

Đỗ Thế Toàn nói với mọi người rằng:

- Tôi phải thân hành đến đây để xem! Tên Mai Nhược Hồng này ra sao rồi? Tôi cứ nghĩ rằng mình đã thoát khỏi hắn được rồi, thế

nhưng Tiên Tiên cứ nhất định là phải đi một chuyến về đây mới được! Thật là oan hồn dây dưa không dứt...

Ông nhìn thấy Nhược Hồng, bất giác ngớ người ra im tiếng. Ý Liên cũng kinh ngạc nhìn trừng trừng vào chàng.

Ánh mắt của Tiên Tiên đã bị dính chặt vào Nhược Hồng từ lâu. Chỉ thấy Nhược Hồng ngồi trên ghế, cả người đã ốm trơ xương, gầy như que củi. Chàng vẫn còn mặc chiếc áo sơ mi trắng và chiếc áo may ô bằng len xanh mà chàng thích nhất, thế nhưng bộ quần áo đó phát phơ thùng thình như thể được máng trên chiếc cột trúc. Đầu tóc chàng rối bung, gương mặt mang đầy râu ria không cạo, tiêu tụy đến độ không còn hình người. Đáng sợ nhất là đôi mắt của chàng, thần mắt trống trải hoang mang, nhìn mà như không thấy. Cả người chàng hình như không hề ở thế giới này, không biết là chàng đang ở một nơi nào đó của thế giới bên ngoài.

Trong nhất thời, Tiên Tiên quên hết cả những oán hận đối với Nhược Hồng, nàng nhào thẳng đến trước mặt chàng, chân tình biểu lộ không che dấu, nàng kêu lên thật to, thật đau khổ:

- Nhược Hồng! Tại sao mà anh lại ra đến nông nổi này đây? Anh nhìn em xem! Anh nhìn em xem! Em là Tiên Tiên đây! Em đã đến rồi đây, tất cả mọi chuyện của anh, em đều đã biết cả rồi! Anh nhìn em đây, anh không thể nào quên luôn cả em chứ, phải không? Phải không?

Nhược Hồng bàng hoàng nhìn Tiên Tiên, ánh mắt xa lạ và thờ. Nhìn một lúc, chàng quay đầu đi chỗ khác, như thể không cảm thấy có gì hứng thú.

Tiên Tiên vô cùng chấn động, nàng khóc bật lên:

- Nhược Hồng! Không thể nào như vậy được! Em biết Thúy Bình đã ra đi, chị ấy hiền lành như thế, dịu dàng như thế, khi chị ấy ra đi, hẳn là trong lòng vẫn tràn đầy sự yêu thương! Em biết anh đang mang đầy mặc cảm tội lỗi vì sự ra đi của chị ấy, anh không chịu tha thứ cho chính mình, do đó anh đem nguyên cả người mình, nhốt vào ngục tù tâm linh đi rồi! Không được đâu, không được đâu! Anh không đủ tư cách để ngồi tù, nếu như anh cảm thấy có lỗi với Thúy Bình, nếu như anh thấy tràn đầy sự hối hận và ăn năn, thì anh cần phải ra khỏi cái ngục tù tâm linh đó của mình, lo nuôi nấng Họa Nhi, dạy dỗ Họa Nhi... như vậy, Thúy Bình mới không vì anh, mà mất đi mạng sống một cách oan uổng! Anh có nghe rõ không? Anh không thể nào nghe mà không biết, nhìn mà không thấy như vậy mãi được! Anh phải tỉnh dậy ngay đi, tỉnh dậy ngay đi!

Bất giác nàng đưa tay ra đẩy chàng, lắc chàng, kéo chàng.

Mọi người đứng nghe Tiên Tiên nói những lời đó, ai nấy đều vô cùng xúc động. Họa Nhi đưa tay ra sờ lên những ngón tay khô héo của Nhược Hồng, rót nước mắt nói rằng:

- Cha, con biết cha rất nhớ, rất nhớ dì Tiên Tiên, bây giờ dì Tiên

Tiên đã trở về rồi đây, sao cha lại không nói gì đến dì Tiên Tiên hết vậy? Mẹ cũng thích dì Tiên Tiên lắm, mẹ cũng mong cho dì Tiên Tiên trở lại lắm đó! Nhất định là mẹ ở trên trời đã nói với các nàng tiên, nên mới xui khiến cho dì Tiên Tiên trở về đây đó! Cha hãy nói chuyện với dì Tiên Tiên đi!

Đỗ Thế Toàn và Ý Liên đưa mắt nhìn nhau, cả hai người đều bị cái cảnh tượng thê thảm trước mắt làm cho kinh hoàng vô cùng. Tiên Tiên nhìn thấy Nhược Hồng vẫn không có phản ứng gì, trái tim nàng gần như tan nát.

- Tại sao anh lại có thể quên được cả em luôn vậy? Tại Thủy Vân Gian này, chúng ta đã từng lạy đất trời, đã từng thề thốt, hứa hẹn là chúng ta sẽ sống với nhau đến trọn đời! Chúng ta đã từng gây gổ nhau, chúng ta cũng đã từng vui vẻ, hòa thuận với nhau! Ở nơi đây, tại chốn này, chúng ta đã từng có biết bao nhiêu những kỷ niệm, tốt có, xấu có, vui vẻ có, đau khổ có... tất cả đều xảy ra ở nơi đây!

Có còn nhớ trước ngày anh mở cuộc triển lãm tranh không? Anh đã vẽ rất nhiều, rất nhiều tranh, em đã đem những bức tranh đó sắp thành hàng dài dưới đất, anh đã nằm dài xuống, cất tiếng kêu to rằng: “Trời làm chẵn, đất làm màn, Thủy Vân Gian, ta làm chúa!”. Nhược Hồng, anh là chúa của Thủy Vân Gian này! Từ trước đến nay, anh vẫn là một vị vua chúa có tình cảm phong phú, hào khí ngất trời! Một vị vua chúa như thế làm sao có thể

bỏ thành mất đất, thua hết mọi thứ trong thiên hạ cho được chứ! Không được không được! Anh phải tỉnh dậy! Anh phải thức tỉnh dậy mà đối diện với em, anh phải thức tỉnh dậy để nói cho em biết, trong trái tim anh có còn hình bóng của em không? Anh hãy tỉnh lại tỉnh lại, tỉnh lại tỉnh lại, tỉnh lại tỉnh lại đi...

Nàng vừa kéo vừa lắc, dùng hai tay ôm lấy đầu chàng, quay mặt chàng lại, bắt chàng phải nhìn thẳng vào mặt nàng.

Nhược Hồng bị những sự lôi kéo đó làm cho kinh động, đột nhiên, chàng ngẩng đầu lên nhìn Tiên Tiên, nói một cách ngân ngừng, do dự:

- Tôi phải vẽ gì bây giờ nhỉ?

Mọi người đều vô cùng thất vọng. Nhược Hồng lập lại câu hỏi thêm một lần nữa:

- Tôi phải vẽ gì bây giờ nhỉ?

Họa Nhi nhìn Tiên Tiên một cách bi thương, rót nước mắt giải thích:

- Cha con cứ như vậy đó! Ông cứ đi khắp mọi nơi, cứ nói mãi một câu đó, ông không biết phải vẽ gì?

Tiên Tiên nhìn trừng trừng trừng vào Nhược Hồng, hơi thở nàng nặng nề, tư tưởng nàng trôi nổi.

Nàng hỏi:

- Anh không biết phải vẽ gì chẳng? Anh thật sự không biết phải vẽ gì chẳng?

Đột nhiên nàng đứng thẳng dậy, bước lùi lại phía sau hai bước, nàng đứng thật thẳng, thật kiêu hãnh, đối mặt với Nhược Hồng. Thật bất ngờ, nàng đưa hai tay lên, nắm lấy cổ áo mình, giật mạnh sang hai bên. Nàng gằn giọng, thật to tiếng, thật mạnh mẽ, nói lên hai chữ:

- Vẽ em!

Thanh âm đó vô cùng mạnh mẽ, hùng hồn, làm cho Nhược Hồng không thể không ngẩng đầu lên nhìn. Vừa ngẩng đầu lên, vật đầu tiên mà đôi mắt chàng chạm ngay phải là phần ngực trần trắng ngần của Tiên Tiên, và đóa hoa mai màu đỏ tươi như màu máu! Chàng vô cùng chấn động! Chàng trừng mắt nhìn đóa hoa mai đỏ đỏ, đôi mắt chàng mở thật to, bàng hoàng như thể trong giấc mộng! Hồng mai! Đóa hoa mai khắc sâu vào da thịt, vĩnh viễn không thể nào tẩy xóa được của Tiên Tiên! Trong khoảnh khắc đó, Nhược Hồng cảm thấy trong lòng chàng như có hàng ngàn, hàng vạn con tuấn mã phi nhanh như điên cuồng, tất cả những tư tưởng, những ý thức, như ngọn thủy triều, như làn sóng cả ập tới, bao trùm lấy chàng, cuốn hút lấy chàng. Chàng há to miệng ra, muốn kêu lên, nhưng lại không biết phải kêu lên những gì. Tất cả mọi người, đều chấn động đến cực điểm, nhất là Đỗ Thế Toàn và Ý Liên. Mọi người đều nín thở, hồi hộp, không dám lên tiếng.

Tiên Tiên lại cất tiếng nói, từng chữ từng chữ một, mang theo sự

kiên quyết vô biên, và một tình cảm nồng nàn vô cùng vô tận:

- Vẽ em! Vẽ em! Em mang theo dấu ấn của riêng anh, suốt cả đời này không thể nào bôi xóa được! Anh thiếu em một bức họa, anh thiếu em một Mai Nhược Hồng hoàn chỉnh! Hãy tỉnh dậy!

Vẽ em! Vẽ em! Vẽ em!

Ánh mắt của Nhược Hồng, từ đóa “hồng mai” của Tiên Tiên, từ từ di động lên phía trên, tiếp xúc ngay với ánh mắt của Tiên Tiên. Đột nhiên, trong khoảnh khắc đó, chàng tỉnh lại! Tất cả những bi thương, tất cả những dồn nén, phong tỏa của tình cảm, đều toàn bộ ào ạt tràn tới như trời long đất lở. Chàng đứng thẳng dậy, nhào thẳng tới Tiên Tiên, ôm chầm lấy nàng, sự đau thương kéo ập đến, bộc phát dữ dội không thể nào kiềm chế được.

Chàng kêu lên thật đau khổ:

- Tiên Tiên! Tiên Tiên! Thúy Bình chết rồi! Cô ấy nhảy xuống Tây Hồ, và chết đi rồi! Cô ấy không hiểu anh.. sao cô ấy lại có thể đi tìm cái chết như thế chứ? Sao cô ấy lại đi tự sát như thế chứ? Anh dựng giá vẽ, anh bỏ đi tất cả lòng tự trọng của riêng mình, anh mất đi cả em... anh sống một cách đau khổ như thế, tất cả cũng chỉ vì một nguyện vọng, là làm cho cô ấy tiếp tục sống, làm cho cô ấy hết bệnh! Anh thành tâm thành ý tìm đủ mọi cách để trị bệnh cho cô ấy, thế mà cô ấy lại chọn lựa cái chết! Cô ấy đem đi toàn bộ hy vọng của anh... anh biết là anh không tốt, anh làm bất cứ việc gì cũng thất bại, nhưng anh không xấu đến độ

muốn bức tử cô ấy! Anh muốn cô ấy sống! Muốn cô ấy sống!
Muốn cô ấy sống! Muốn cô ấy sống!...

Chàng kêu một hơi mấy chục tiếng “muốn cô ấy sống”, nước mắt tuôn xuống như mưa.

Mọi người vừa kinh, vừa mừng, vừa đau, vừa xót, hoàn toàn không còn biết đó là một tình cảm như thế nào. Mọi người đều đưa mắt trùng trùng nhìn vào Nhược Hồng và Tiên Tiên, tất cả đều rớt nước mắt.

Tiên Tiên dùng sức ôm lấy đầu của Nhược Hồng, kêu lên liên tiếp:

- Em biết! Em biết! Em biết! Em biết... tất cả mọi người đều biết! Anh hết lòng hết dạ muốn cho chị ấy được mạnh khỏe và hạnh phúc, cho dù có hy sinh hết cả thiên hạ, anh cũng không hề tiếc rẻ!...

Nàng đẩy chàng ra, dùng hai tay ôm lấy đầu chàng, nhìn thẳng vào đôi mắt chàng, nồng nhiệt:

- ... Anh tỉnh rồi! Anh tỉnh rồi! Rút cuộc anh cũng đã tỉnh lại rồi! Nhược Hồng, đã qua rồi, tất cả mọi bi kịch đều đã qua rồi! Anh muốn khóc thì hãy khóc đi! Khóc cho thật tận tình đi! Khóc xong rồi, hãy chấn chỉnh lại, đối diện với cuộc đời anh một cách tỉnh táo... anh vẫn còn em, anh vẫn còn Họa Nhi đây mà...

Họa Nhi khóc nức nở, con bé đưa tay ra nắm lấy tay Nhược Hồng:

- Cha! Cha thật sự tỉnh lại rồi phải không? Cha có nhận ra con không?

Nhược Hồng quay đầu sang nhìn Họa Nhi, đưa tay ôm lấy Họa Nhi vào lòng:

- Họa Nhi ơi! Cha thật có lỗi với con...

- Cha! Cha! Cha!

Họa Nhi vừa khóc, vừa cười, ôm chặt lấy Nhược Hồng, lại đưa tay ra ôm lấy Tiên Tiên, không biết phải ôm ai cho đúng.

Tiên Tiên dang rộng hai tay, ôm cả hai cha con Nhược Hồng và Họa Nhi vào lòng thật chặt, thật chặt, rót nước mắt nói rằng:

- Thúy Bình trên thiên đàng kia, đang nhìn chúng ta đây! Chúng ta đừng nên để cho chị ấy thất vọng... cả ba chúng ta, phải sống thật đàng hoàng, phải sống thật tốt đẹp, chúng ta sẽ thương yêu nhau, thương yêu đời sống, được không? Được không?...

Nhược Hồng vùi đầu mình vào vai của Tiên Tiên, gục gặt lia lịa. Tử Tuyền quệt nhanh đi những giọt lệ đọng trên má, nói thật nhỏ:

- Tiên Tiên quả thật là Tiên Tiên, lực lượng của nàng quả thật không ai bì!

Đỗ Thế Toàn hít hít mũi, nhìn Ý Liên lúc đó đang chan hòa nước mắt trên môi trên má:

- Một tình yêu như thế, chúng ta làm cha mẹ cho dù không thể hiểu được, cũng đành phải chúc lành cho chúng nó vậy! Phải

không bà?

Ý Liên không ngừng gật gật đầu, không nói lên được tiếng nào.

Tử Mặc nhìn ba người đang ôm nhau thật chặt, chàng thấy xúc động đến cực điểm. Đột nhiên, trong giây phút đó, chàng lại nghĩ đến ông già kỳ dị đã tặng chiếc mai hoa trầm cho Nhược Hồng, thoát nhiên chàng có cảm tưởng như, tất cả những gì xảy ra hôm nay, hình như đã được định trước từ tiền kiếp.

Chàng lại nghĩ đến mấy câu hát mà ông già kỳ lạ quái đã ngâm nga, bất giác chàng buột miệng đọc lên rằng:

- Hỏi thế gian sao có chữ tình?

Làm biết bao người hẹn tử sinh,

Nhìn nhân gian bao nhiêu truyện kể,

Hoa mai ba khúc vẫn chân tình!

Một khúc hoa mai đến đoạn trường,

Hai khúc hoa mai gây mộng tưởng,

Ba khúc hoa mai nổi phong ba,

Khói sóng xa xa nước vương vương!

Hồng trần vẫn có người si dại,

Đừng cười si tình quá cuồng si!

Trời kia không lạnh vào xương tủy,

Sao được hoa mai ngát hương thì!

Và như thế, bên cạnh Tây Hồ, trong Thủy Vân Gian, tất cả tất cả mọi người, lại thêm một lần làm chứng cho Tiên Tiên và Nhược

Hồng: nhân gian không có tuổi thanh xuân mãi mãi không già,
thế nhưng nhân sinh lại có tình yêu mãi mãi không già!

***

Mười năm sau, Uông Tử Mặc và Mai Nhược Hồng, đều có một
địa vị tương đương trên họa đàn. Tử Mặc chuyên về tranh thủy
mặc của Trung Quốc, Nhược Hồng chuyên về vẽ chân dung của
Tây Phương. Nghe nói, trong giới nghệ thuật của xứ Hàng Châu
lúc đó, có mấy câu như thế này:

Họa đàn song kiệt,
Hắc mã Hồng câu,
Một Trung một Tây
Cùng phi nước đại!